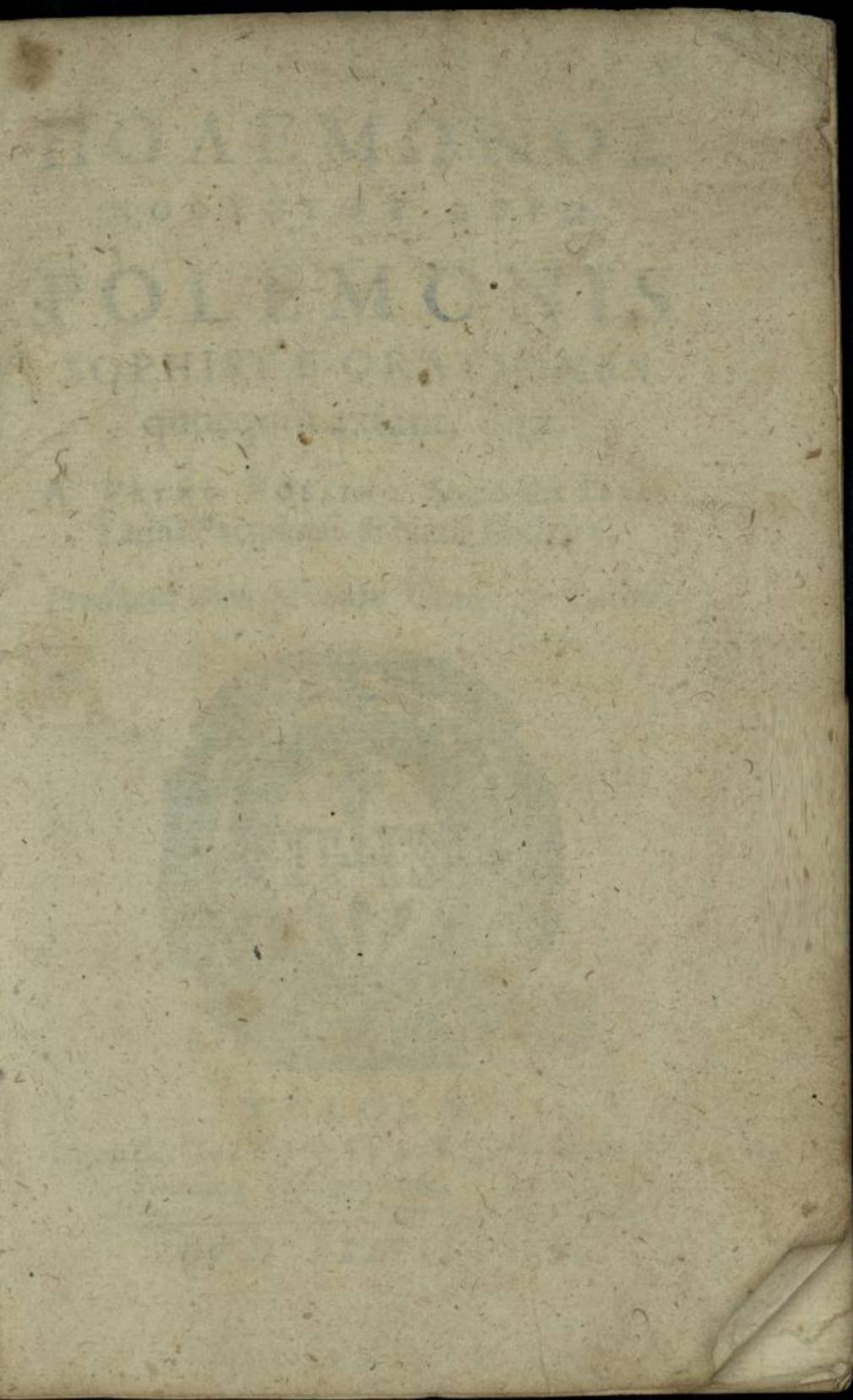
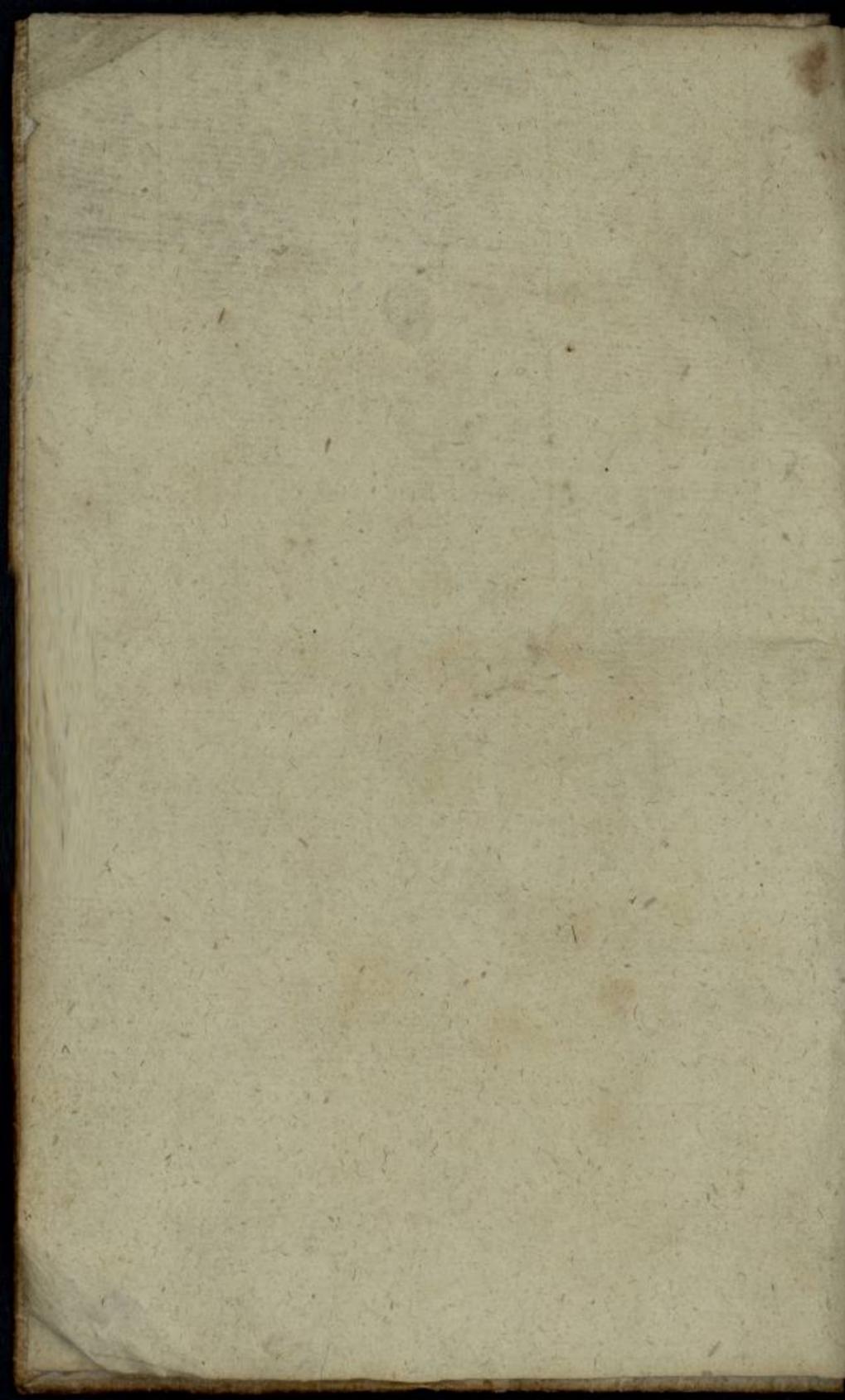

15+

Non. 11

Rsp Pj XVII-208

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΛΟΓΩ.

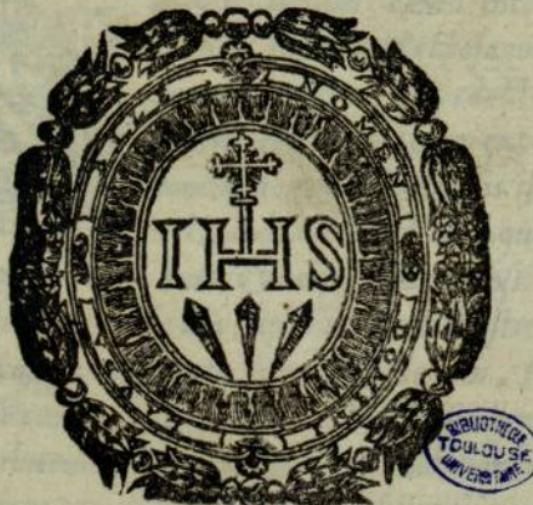
POLEMONIS

SOPHISTÆ ORATIONES

quotquot extant, duæ.

A PETRO POSSINO Societatis IESV,
Latinâ Paraphrasi, & Notis illustratæ.

Prodeunt nunc primùm Græcè & Latinè.

TOLOSÆ.

Apud A. COLOMERIVM, Regis & Academiæ
Tolosanæ Typographum. 1637.

CVM PRIVILEGIO.

manuscript

ΖΟΙΔΩΜΑ ΟΠ

τον τόπον τον πολιτικόν

ΠΟΛΗΜΑ ΙΟΝΙΣ

σοφίας αραιούσας

εκπρόσωπον δικαίου

Α Πετρού Πασαίαν σοφίας Ιανουάριον

Παρίση Παρίση Μελέτη Κολομβίας

Επιθεών μεταβατικής Γαλατίας Εγγύησης

ΤΟΙΟΣ Ε

Αρχαία Α. Κολομβίαν, Ηδείας Α. σοφίας

Τοπογραφίας γραφείου της ιανουάριας 1832

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΥΦΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

NOBILISSIMO,
AMPLISSIMOQUE VIRO DOM.
IOANNI BAPTISTÆ
DE CIRON EQVITI,
COMITI CONSISTORIANO,
& in suprema Parlamenti Tolosani
curia diademato Præsidi, tanto
fastigio dignissimo.

NVNC iterum tanto inter-
vallo ad iudicia Teclagosum
prouocat Asia ; & edoctus
Patriis Historiis atque expe-
rientiâ suorum Smyrnensis iste
vel Laodicenus Polemon quæ-
tus nostro generi iuris amor & equi penitus insitus
a naturâ sit, Te, cui fama sapientie tam illustrem
inter Teclagosas dignitatis acquisiuit locum, Te,
inquam, Præses Amplissime, litis difficillimæ
deposit arbitrum. Queras forsitan quid hominis
sit ? poteram virum nobilissimum, disertissimum,
prudentissimum, omnibus Naturæ Fortunæ indi-
striaeque bonis ornatissimum dicere, sed non places
producere sermonem, uno verbo colligare omnia.
Tui similiis est. Quamquam habitandum equidens

in isto loco non est nimis ne quā comparatione Grā-
cum hominem , ut illis locis & temporibus præcla-
rum , in cœlum effero : eadem te in cultiori ciuitate
feliciori saeculo in magno laudatissimorum numero
eximiè florentem ; & quod inde necessarium est ,
& genere virtutum & numero sophistā illo potio-
rem , redigere in ordinem videar , & ad illius me-
diocritatem ex tanto vertice glorie detraictum ex-
æquare voluisse . Dixerit hic aliquoties in vita com-
modè popularis Rhetor . Tu Regius Orator quoti-
die tot annis summā semper laude . Umbratiles ille
causas & pueriles festiue tractauerit : Tu Fisci pa-
trocinium , Maiestatem Principis , statum Regni ,
rationes publicæ pacis , salutem communem , tran-
quillitatem & dignitatem Reipublicæ , sèpius quā
quotidianis actionibus per multos annos continuos
grauissimè perorasti . Quid cætera persequar quæ in
te summa sunt omnia ; in Polemone vel exigua fue-
re vel nulla ? Constantiam , fidem , moderationem ,
omnis priuati publicique officij diligentiam , comita-
tem , liberalitatē , literatorum amorem , eruditionem
exquisitam quandam ex omni elegantissimarum
artium amoenitate delibatam . Postremò , quod ca-
put omnium est , Religionis studium constantissimū .
Hæc me Kalendis forte Octobribus tibi meditantē
ac scribentem , Præses Amplissimè , multò exop-
tatiissimus interpellauit Nuncius Victoriae Leuca-
rensis : & perturbatione subitæ latitiae de regione

sententiae cogitationisque funditus, ut verū fatear,
deiecit me& . Non me vexabo. Nō contendā. Nō
affigam institut& rei reluctantem animum. Efferri
me sinam isto & stu. Neque enim mihi non licebit,
opinor, per te, perque humanitatem incredibilem
tuam errare istum errorem in tam amœno campo,
in gratulatione publicâ, in Triumpho Patriæ. At
qui si compos ero tu& veni& , accusent Critici licet
hiatum Orationis , digressionem alienam neque
aptè commissam seuere damnent. Omnes eorum
notas omnem ignominiam vel vno fructu mei gau-
dij compensabo, vel vna consolabor approbationis
tu& conscientiâ. Quamquam vt hominum iudiciis
non nihil seruam: & aliquem iam isthinc mihi de-
fensionis præmuniam locum. Teram argumentum
meum. insistam in Marathonio Polemonis mei
campo, Datidas & Miltiadas, Darios & Athe-
nas loquar. Callimachum denique non vnum præ-
dicabo quendam, sed quotquot nudiustertius apud
Leucatam in aditu Lanthgothiæ pulcherrime si-
mul & constantissime depugnarunt. Tot vero
etia Cynegiros quo nobilissimi Fortissimique viri
effusione fugientes persecuti gloriofissime Hispa-
nos sunt. Prorsus enim geminum Septimaniae pe-
riculumilli Marathonio tempori Athenarum fuit.
Imo nostrum tanto grauius quo nos rebus aliis in-
tentos, bene meditati; omni bellico destitutos ap-
paratu, maximis potentissimi Regis instructi copijs

hostes oppreserunt. Est quidem haec nostra ut alia.
rum rerum omnium ita virorum quoque fortium
feracissima Prouincia. Verum ut in longâ posse-
sione domestici otij , partim in expeditiones varias ;
Italicas , Burgundicas , Germanicas , Belgicas ,
propagatum fines Gallie nostri milites abierant ;
partim vicinis Prouinciis contra communem ho-
stem subsidio missi erant. Nos inermes reliquos fa-
ma nostra & , ut quidam iactabant hostium , fe-
licitas tuebatur. Itaque non ut Athenienses vires
omnes suas nulla necessitate alio distractas obiecere
Persis : ita nobis quoque licuit. Sed ea conditio mi-
serrima belli dicta est , ut cum lectissimis , nume-
rosissimis , instructissimis copiis , tot regnum col-
latis opibus & conspiratione conflatis , minimâ
parte nostrarum virium , una Prouincia , de rerum
summi dimicaremus. Sed bene habet . pericula
virtutes produnt. Melius parati plus securitatis ,
gloria multò minus haberemus. Intererat ad decus
Francie hoc intelligi , hoc experientia & rebus
ipsis approbari , hoc in Orbis luce constitui : unam
priuato suo apparatu instructuque nec eo toto Pro-
uinciam Gallie glorio sis illis magnorum Regum
exercitibus profligandis abunde parem ac delendis
esse. Cuius ad rei fidem quæ iam tandem tam ho-
stilis iniquitas efficacius requirere argumentum
queat quam illam ipsam ex hoc triduo repetitam
impressionis eorum depulsionis nostræ memoriam ?

Impetum fecit in Narbonensem nostram Galliam
Hispanicus exercitus. Imo ex Germanico, Italico,
Siculo, Balearico, penè instar illius Marathonici
trecentis ex Gentibus mixtus exercitus, Italo duce:
qui vir cætera cautus minus recordari visus est
illorum vulnerum quæ ante hos annos opinor duos
in Rhætorum atque Insubrum finibus à nostris ho-
minibus accepérat luculenta. Exscendunt otiose
retante nullo: non enim occupare aditum, sed in-
tercludere redditum studebamus. Primus ingressis
occurrit non externus non mercenarius duxtor, sed
ex genere optimo Volcæ nobilitatis vir pro fide pro
officio pro Maiestate Regis pro gloria Francie non
laborem modo quemlibet sed vitam etiam & san-
guinem pacisci certus: qualis si præsto fuisset anno
superiore Pastor numquam profectò numquam Ca-
pellam Picardiam Leo Flandricus denorasset. Mu-
nitionem hic non optimam, neque comparandam
Thermophylis nouus Leonidas cum trecentis obti-
nebat spartanis omnibus, hoc est honestæ morti ac
liberæ deuotis. Hi specimen in limine proponere
Gallicæ virtutis. Vocare hostem. periculum à pa-
triâ in se vertere. detinere festinantes famelicos ad
opimas Langothiæ fruges, laceſſere denique facile
centies plures trecenti cepérant. Obsidetur ergo lo-
cus. tolluntur aggeres. Tormentorum ingens stre-
pitus, machinamentorum mira species. Haec tenus
noſtri Poliorcetæ laudem tulerant industriorum

opificum ; sed militibus isthic non lignariis fabris
aut cæmentariis opus erat. Ergo cum arcis nostræ
concussi muri horrendâ late strage ruinam imma-
nem aperuissent illâ qui subire posset hostis desuit :
experiencia manifesto iam probante tanto meliores
Hispanorum machinas quam milites esse ; ut qui
illas omnes istis fugientibus lucrati victoriâ sumus,
gratularinobis utilem prædam ; nec desiderare ia-
cturam facilem debeamus. Hinc illud intelligere
ab aditu nudatae arcis magnâ cæde prohibiti serò
ceperunt : animis propugnantium , non aggeribus
tutamillam esse munitionem. Consilium igitur ca-
piunt aduocandæ vincendis nostris insubsidium ne-
cessitatis , ut quos virtute superare se numquam
posse cernerent , interclusis commeatibus penuria
et moria conficerent. Et rei moles excitant incre-
dibiles . Et nescio quos Assyrios aggeres ad angustias
oppontunt vnicæ nostris ad obsecros viæ. Fossas in-
gentis operæ plures ducunt , si quid effet in iuñ nostræ
virtuti , prorsus insuperabiles. Hæc numquam sa-
ris fecisse contenti , altero eadem et tertio loco ite-
rant. Iam hæc prima confessio infirmitatis ipsorum
primum omen victoriæ nostræ fuit. Itane tam parū
armis , tam parum numero , tam parum robori fidit
suo tantus exercitus ? Heus vos nondum hoste viso
quem scilicet conculcatum veneratis terrâ et ca-
uernis vos abditis cuniculorum more vestratum
Celtiberi ? Experti sumus vere nuper elapo in Stœ-

et adibus insulis vestrā ipsorum industriā & præ-
dicatione munitissimis quam parum firmi pro-
pugnatores arcium essetis. Nunc profitemini
quam non magis in oppugnando valeatis. Re-
stabat aciei fiducia. At certamen etiam hor-
rent isti. aleam campi fugiunt. prælium pro peste
habent. Non se castris modo continent sed euidenti
humillimi pauoris indicio voragini pro fossis,
montes pro vallis obiiciunt. Verum hæc ipsa
quantacumque sunt, parua dumtaxat esse lethi
discrimina mox sentient. Ecce enim perlato tan-
dem Regis imperio collecti vndique ex vniuersitate
Narbonensi Provincia viri fortes in procineta
stant. Illuxerat fatalis Hispanis dies ante hunc
tertius inter fortunatissimum Regis nostri Ludouici
Christianissimi natalem & Michaeli Archangelo
Patrono Francie sacram lucem interceptus, omen
utrinque atque auspiciū felicitatis trahens. Quis
hic flos nobilitatis? quæ iuuentutis species? quis tot
nobis Heroum catalogum Homerus percenseat?
quis vultus? quis ardor oculorum? quæ vocis ala-
critas percontantium hostis ubi lateret? quā esset
illo penetrandum pensi nihil habentium, nihil exci-
pientium. Vere aggeres, turres, propugnaculorum
mine, muri, fossæ, moenia nihil nisi terricula igna-
vorum, latibula timidorum, ludibria fortium sunt.
Age signum datur. pugna committitur. Non

volcarum in Hispanos. Facile prælium , sed
hominum in montes ; eosque igneos fragore ac
iactu fulminum non magis assiduo quam hor-
ribili quam exitiali detonantes. Perpetuam
plumbi, ferri, flammæ superne grandinem iacu-
lantes, cum his Chimæris Bellerophontibus nostris
negotium est. accedunt vltro , lacescant , ir-
ruunt. Loca vel sine propugnatoribus tuta , ar-
matis insuper infessa legionibus tamen tentant ; ta-
men superant ; Tamen per strages hostium , per
coæquatas cadaveribus fossas , certi quò destinaue-
rant pergunt. Hic sudare Polemon debuit. Hic So-
phistarum omnis natio ; hic Græcæ veteris facudiæ
vis omnis expromi. Quid primum faciam? Excla-
mem? admirer? gratuler? Panegyris ea sunt om-
nia. Mihi vero iam dudum instituti memoria canit
receptui & Epistola clausulam flagitat : quæ ve-
lut exiles riuī subitis torrentibus ; sic inopinatæ hu-
ius incursum lœtitiæ , à modestis orta principijs in hos
concionis quosdam & suggestus vortices æstu ra-
pidæ perturbationis intumuit. Etiam insanire in
tempore sapientis est. Et non modo dulce , quod
ille canit , sed etiam honestū est despere in loco.
Mihi sic permitti volo hanc eruptionem quo modo
in gratulationibus magnis ciues etiam graues pu-
blicè saltant conniuente censurâ. Tu vero tibi habe,
Præses Amplissime , Polemonem hunc &

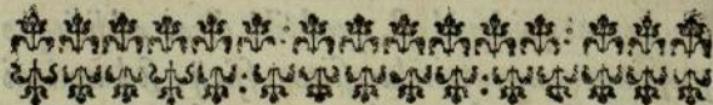
*istud omne quidquid est, quod tibi dicat addicitque
proprium non gratuitū laeſitor officij; sed antiqui
beneficij seram hanc aliquando referens gratiam
vetus hospes aeternus cliens,*

**Tibi in omne tempus
deditissimus,**

**PETRVS POSSINVS Narbonensis
ē Societate I E S V.**

Tolosæ Kal. Oct. Anno

M D C C X X X C C I . C I D

VITA
POLEMONIS
SOPHISTÆ.

Ex Philostrato & Suidā.

OLEMON Laodiceæ natus; adolescens studiorum caussâ profectus Smyrnaim est, ubi tam felicem Scopeliano Rhetorū promptissimo dedit operam cito ut specie ingenij & extemporaneâ facilitate dicendi illam in se omnem literatissimā conuerteret ciuitatem. A qua se adoptari ciuem facile passus domicilium fortunarum ibi deinceps habuit, fama primum eloquentiæ atque cōsilij, deinde etiam honoribus & opibus in primis Smyrnensium florens. Neque vero tantis beneficijs occupatus parum strenuus in referenda gratia ciuitati de se tam bene meritæ fuit. Nā omni cura ad eam statuēdā ornandamq; conuersā, cū aliā restituit instituitq; multa præclara; tū verò, quod lōgè omnium amplissimū fuit, legatione dextrè

obita Hadrianum Augustum in Ephesios
proniorem Smyrnensibus tam efficaciter
adiunxit, vt mille vno die Myriadas ad eius
urbis ornamenta contulerit. Sibi vero pri-
uatim tantam Hadriani benevolentiam pa-
rauit quanta ex eo quod dicam intelligi po-
test. Titus Aurelius Antoninus, qui postea
euectus ad imperium Pij nomine auctus est,
Prouinciam Asiam cum regeret Procosule
venit aliquando Smyrnam, & absente tum
forte Polemone ad eius aedes longe omniū
ornatissimas est deductus. Rediit paulò post
multa iam nocte Polemon, occupatamque
indignatus domum, homo & naturæ, indole
& fortunæ indulgentia perarrogans, indeque
vt sit impotens iræ, vociferari ad fores cæ-
pit, Deum atque hominum implorâs fidem
quod persuimmam iniuriam Dijs suis pena-
tibus preceps homo innoxius exturbaretur:
nec atrocibus querelis modum prius po-
suit quam Antoninus admonitus ipsâ illâ
incommodissimâ intempestâ noctis hora
inigraret. Peruenit ad Hadrianum ea res
qui velut non satis amplum amicitiæ fructū
putaret tantæ culpæ ignoscere, etiam non
rogatum, eò curam extendit ut impunita-
tem etiam in posterum amico prouideret.
Metuens quippe ne Antoninus aliquando

memor iniuriæ Polemonem male perde-
ret, quibus tabulis in Filium & Imperij hæ-
redem Antoninum adoptauit, adscriptis id
sc Polemonis consilio facere, ut verecundia
constrictus Pius vltionem homini remitte-
ret. Quod ille quā erat innatā præditus cle-
mentiā, fecit adeo prolixè ut nihil minus
Antonino Pio Imperatori charus Polemon
quam Traiano dudum & Hadriano nuper
esset: eaque tantum tenuis inhospitalitatem
sophistæ meminisset ut ex eā occasionem
arriperet dieti faceret in hominem & fami-
liariter iaciendi. Quo in genere placuit illa
eius industria iræ in iocum diluendæ. Cum
scenicus quidam, artifex sanè cetera bonus,
qui Smyrnæ agens nescio quam fabulam
inspectante populo, cum cælum inclamans
terram ostendisset iussu Polemonis magi-
stratum tum gerētis electus erat scenâ quod
eum manu solœcissimum fecisse diceret,
Romam expostulatum apud Cæsarem ve-
nisset: nam postquam eum Imperator do-
lenter multa conquerentem patienter au-
diuisset, quæsiuit quota hora exturbatus sce-
nâ fuisset: meridie (inquit Histrio) At Her-
cle ego ædibus mediâ nocte, respondit Cæ-
sar, nec tamen Romam prouocauī, quæ vox
magnum in risum abiit circumstantium. De

cæteris huius Sophistæ moribus hoc traditur, tumidum & præfidentem hominem fuisse: in suos ciues maiestatem usurpasse Principis, cum Regibus familiaritatem Collegæ, Deos denique tanquam ipsis æqualem esse allocutum. Hos homini faciebat spiritus fiducia facultatis extemporaneæ dicendi quæ cum in laude summa esset illo tempore, in ea familiam hic facile ducebat, ut etiam Atheniensium fastidiosissimas aures & morosissima iudicia torrētis eloquentiæ miraculo perstricta suæ famæ subiungere: adeoque viri inter illos omnium amplissimi Herodis Attici peregrinationibus requireretur. Totus in meditatione Marathoniorum fermè tēporum fuit adeo semper Darios & Xerxes intuebatur. Indeque defendere suam in cultu victuque pene regiam magnificentiam videbatur, tanquam nimirum id eâ gratiâ faceret quo Regum illorum animos ac sensus intimos assequi posset. Itaque Sophistam quendam miserum cum vidisset aliquando lucanicas & haleces cæteraque huiusmodi vulgi opsonia coementem, ô bone (inquit) neque Darij neque Xerxis animos pulcrè imitari licet hæc vescenti. Multæ feruntur aliæ eius sententiæ famâ viri sanè dignæ ; qualis illa

est: Nihil se in vita difficilius reperisse quā
dēdiscere. Item, gladiatores aliquādo spe-
ctans, quendam æstuantem & horrorem
præsentis exitij totius corporis sudore de-
clarantem cūm intueretur: talis est, experto
credite, dixit, miseria oratoris declamaturi.
Hęc ille; cui nec quotidiana consuetudo di-
cendi, nemo enim dixit sæpius, nec mira in-
genij linguæque facilitas minuere timorem
potuit quem multis infantibus sua impu-
dentia prorsus demit. Cæterum ex eius de-
clamationibus, quas extitisse longè pluri-
mas oportuit, vnam hanc dumtaxat habe-
mus reliquam, tot aliarum iacturā immen-
sam viri superbiam mulctāte Fortuna. Cum
enim in diuturnā possessione summæ glo-
riæ contenuisset Deum se quendam elo-
quentiæ putabat. Ergo articularis morbi
rædium inediâ finire certus, inferri adhuc
viuus in sepulcrum voluit: amicisque cir-
cumstantibus claudite, inquit, claudite pri-
usquam morior ne sol vñquam gloriari
possit tacentem se vidisse Polemonem. ad
quæ verba ipsis flentibus, date, inquit, mihi
corpus aliud & in illud immigrabo.

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ^{1.}

ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ

λόγοι εἰς Κιανούρων καὶ

Καλλίμαχον.

Νόμου ὄντος Αὐτοκίητοι, τὸ πατέρες τῷ ἀεισι 2.
Διποθανόντος ἐν πολέμῳ λέγειν τὸν Ἐπιτάφιον,
Καλλίμαχου καὶ Κιανούρεω
πατέρες δικάζονται.

ΚΤΝΑΙΓΓΕΙΡΟΤ ΠΑΤΗΡ.

PΕΙΔΗ τὰ πεῖλλα γεὴ
καὶ οἰκεῖον ἔτι Τίς καιμόροις
τὸν ἐργαστὰ τὸν ἐπ' ἀυτοῖς
λόγον, φημὲ Τίτου μοι ωρε-
σκειν μάλιστα, Κιανούρεω
πατήρ αὐτοῦ, καὶ τὸ πάντον ἀ-
ξιολογώσατον τὸ Μαραθῶν πετολιμηδέω, ἐπ
τῆς ἐμῆς φύσεως τῇ πόλει συνβαλόμενος, ἄνδρα 3.
Τίς Βαρβάρεως καὶ ποτὲ μάρεος μεμαχιμένον. εἰ-
κὸς μὲν οὐδὲ ποτὲ τὸν καλλίμαχον τὸν ἀριστῆ
διδύπειον ἔγω μὲν ἀπὸ Σούνιον ἐπειπεῖν τῷ τάφῳ

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΣΟΦ.

Ικανότερος, δέσμω πιθῆς ἀξίᾳ πλείον Καλλί-
μάχου δι Κυναιγύρεος, σραπωτής, ἀγαθοῦ νεκρῶν.
Ἐ τὸ σύμπαν, ὅπόσω πινί πρείτῶν αἴρετον ζήμα-
τος ποιήματι δὲ τῶν παουδὴν & τῇδι ιδίων τείχε-
παγδὸς ἐπάγνων χάρεν. (ὅτις γὰρ ἡμὲν λέγοι τὸν
λόγον, τὸν πλεῖστον ἔπι ταῖς Κυναιγύρων διαδίσ-
τη) ἀλλὰ τῆς κοινῆς δέξιης τῇδι τῷδε τῷ τάφῳ
κειμένων οἵστε μόνον ἐξεν ἀν δι Κυναιγύρου πα-
τέρα εἶπη τὸν ἑτοῦ ἀντοῖς λόγον. ἐσπανταγ γὰρ ἐπος
διμόπομοι πάντων αὐχεῖρες τῇ Κυναιγύρων διξιά-
ει τοῦτο, ταῖς ήπιστέοις φιλοποιίας τὰ ταγδῶν
συγκινδωμένοι. διερέπε δὲ δέσμω Ικανότερος κερα-
τεῖν Κυναιγύρεος, ἐπεὶ καὶ κερατὸν ἀπέθανεν. εἰ-
δός μηδὲ δια τὰ διάς πασίν ήμέρη πιστευμένα,
τῇ τε παγδὸς θάντερος ἀρετῇ σωμαγνοίζεται. καὶ
λεγόμενα διέξαγ τὰ πρείτῶν φαινερώτερα. Καλ-
λίμαχον μὴν, ὡς πολέμηρχον, αὐτάγκη τῆς ἀρχῆς
ῆγεν εἰς Μαραθῶνα, καὶ μὴ Βελόμηρον ἀμύνασθε
τὸν τὴν Βάρβαρων ἀπόβασιν. Κυναιγύρεος δὲ ὑπὸ^τ
ἀρετῆς ἐ τόλιπτος, ἐθελούσιος ἐπεὶ καὶ νέος ὡν ἐ^τ
πομιδὴ, χειδὼν ἐ περὶ τῆς ἥλικίας, μετέσχε τῆς
ἀξόδου, ἔρεπτο δέξιης, καὶ μεγάλων ἔργων ὀρεγόμε-
νος. ἐν δὲ τῇ μάχῃ, πάντες μὴν ἐγένοντο ἀνδρες
ἀγαθοῖ, καὶ οἱ πεσούντες τὴν σραπωτῆν ἐ οἱ πεσεγ-
νόρμηροι. Θαυμαστότατοι δὲ πάντων ἐφάνησαν οἱ
μόριοι πε πάγες ἐ δι Βύτε. ἀλλὰ δὲ μὴν Βύτε, τοῖς
Βελεστοῖς τῇδι σκαρπίων ἐμέτεις ἐμπόνον, ὑπὸ δὲ μῆρη
τῇδι τοξόμετον τε καὶ βλημάτων πειχαρέντων

ΕΠΙΤΑΦ. ΛΟΓ. ΕΙΣ ΚΥΝ. 3

κατεσχέθη. Εἰ δέ τοι ἔμφυεν τὸν τῆς σάτερος
σχῆμαπ, Εἰ ἐδόκει ἑσάναι, ποσεῖν μὴ Διωνάνε-
τος. καὶ τὸ Καλλιμάχου λαμπρόν τοῦτο έξι μό-
νιον, σχῆμα τῶντος εἰς νεκρῷ σώματον· οὐ δὲ ἐμὸς
Κινητήρος, οὐδὲ τὰς τὴν φάλαγγα, καὶ τὰ ἀ-
δεῶς ἐκδραμών, ωρέος ἀντὶ τοῦ θέμηλού της πούνε,
ἔνθα μὴ τὸ πλεῖον λεῖ τὸ σραπάς Εἰ μαχιμώτε-

4.

ερν· καὶ γυμνὸς σχεδὸν μαχρίδης, ἐπέβη τῇ Θα-
λάσσῃ· καὶ θεφτος ἀνθεφόπον ἐναντίκησεν ἐκ
γῆς. πολλὰς μὲν ὅσα ἐφόβησε ταῦτα, μᾶς δὲ
φοινίστης καὶ τὸ βόπιδος χεῖσα μεγάλην θητεί-
λων, εἶχεν, αὐτὸν φέρειν θητεύειν τὸν Βασιλέας
ταυτικόν. πολλὰ μὲν ὅσα χρόνον· ἢ ταῦτα κατεί-
χετο, ἐρηρίσμενη τῇ τῷ Κινητήρου δέξιᾳ κα-
θάπτει πείσματο. Τάντης δὲ δηπονοπείσος, τηλ
ἐπέρειν ἐπέρριψε· Εἰ καθ' ἐκαστὸν τοῦ τῷ Κινη-
τήρου μελῶν ἐγίνετο μάχη καρπεῖ. ποπείσος
δὲ Εἰ τάντης, οἱ λοιπὸς Κινητήρος βόπιδον λεῖ.
ἀντὸς μὲν ὅσα ὡς ὀλίγη κατεμάμφετο τῇ φύσῃ, Εἰ
χεῖσας ἀπητει πάρ αὖτης. ή δέξιᾳ δὲ ἐπὶ τὸν θρό-
νον εἶχεν, Εἰ φεύγεισον δηπολεῖσον Τοῖς Βαρβά-
ροις· καὶ Θαύτον ἀφῆκε τηλὺ ψυχὴν Κινητήρος,
ἢ τηλὺ ταῦτα ή δέξιᾳ. ἔνθα Εἰ θαυματίσον ἐγένετο,
Κινητήρες μὲν ἄνδρας χεῖσθαι τάντην μάχων, ή ὁ χεῖρ
ἄνδρος Κινητήρας μίσκουσα· Εἰ τεκέες εἰς ἀμφω-
τὰ σοιχεῖα πληρώσας Τοῖς ἑαυτός μέλετιν ἐκείτο,
γῇ Εἰ Θαλάσσην αιματομένον. Ταῦτα ἐμὸν ποιεῖ
τὸν τίκον, οὐδὲ Τάντης ἐμοὶ τὸ λόγον ωρούκειν

4 ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΣΟΦ.

μαῖλον εἴκασον. ὑπὸ ἐμὲ γὰρ δεῖ εἰ λέγονται φυλάσσεις, πιπήλημα τὸν τάφον, διὰ σκόσιμης τοῦ πολλῷ μεν νεκρῷ. ἀλλ' εἰςοί φησιν εἴδει πολεμάρχου πατέρα, ἐμὲ δὲ τὴν αἰκλησιαν στίγματον ἔνος. εἰκοσι ὁ μὴρ ἵγανως τεπίπειρος, εἰ λύγομετῆς ἀρχῆς ἔχει τοῦθειανέπιον. ἐμοὶ δὲ ὁ ὄφειλες πιπήλημανέπιον ὁ μὴρ διω πολεμαρχος κλήρῳ εἰ τύχη γίνεται. εἴκεν ἀρετῆς εἰδὲ αἴξιώματος τέτο τεκνικειον. πιπεῖς δὲ γυναικῶν ἔξι ὅλη ὄνοματα
 5. φιλοπρούμεδα. ὡς δὲ εἰδεις ποιητοῖς τῆς παράστης ἀμύλης ή τῆς πολεμαρχέας αἴξιώσις. ἐπολεμάρχοις μὲν μὴρ διω καὶ ἔτερος λαχεῖται. τὰ δὲ μέγιστα τὴν ἔργων ἀρετὴν εἰ τόλμαι φέρει μέγιτον. δεδήλωται δὲ καὶ τὸν νόμον τὸ μὴτοῖς τὴν πολεμόρχον οἰνοίσις ἀνακειότει. τοὺς δὲ πιπεῖς οἱ πάλαι τῆτετέλεσθεισι. εἶγά δὲ εἰ πάντοις αἴρετο-
 6. τὸν ἐρωτήτα, καὶ νοῦ πολεμαρχος, εἰδὲ πολεμάρχου ψὸς ή. βελτίων γε μηδὲ καὶ μηκότερος εἰ-
 πεῖν γεινῶμεν λέγειν διαπειστεῖα ἔχει. ταῦτα
 πιπεῖς ζορδὼ Μιλπάδης αὐφισθητεῖν ἔδει τῆς λογου. καὶ γὰρ τερπιγός δέσι, δέστη πολεμάχοις καὶ
 μείζων εἰσὶ καὶ τοι μεγίστης αρχεῖς τῆς πολέμου
 μεταπειρετο μένος ὁ τῆς τερπιγοῦ πατέρα, διπει-
 εῖσιν ἀπωτέρων γυναικῶν ἔφεις, ἵγανως καὶ ἀν-
 7. τὸς δεδήλωνεν ὡς καὶ ἀτελεῖς αρχῆς αλλ' ατελεῖς αρε-
 τῆς γεὶ παείγαμεν τὸν λόγον. φέρε διω δέπται
 τούτοις κειμένωμεδα. ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πολε-
 μάρχοις δέρας εἰ τοῖς πατέρεσσι ἀτελεῖς τοι μηχάνη

ΕΠΙΤΑΦ. ΛΟΓ. ΕΙΣ ΚΤΝ. 5

ἀγοντας. κακοιοῦ τελοῦ σὺν παιδὶ καὶ ἀνάγκη
πιστὸν, οὐ ἀρετὴ οὐδὲ. οὐδὲ πρῆγμα γένος, καὶν διὰς πεφί-
τοις ἔτετεν ἀντὸν οὐ πολεμόρχεα. οὐδὲ μόδες φύσες εἰς
ἀρχὴν αἰδούμενος, οὐδὲ οὐτὸς τῆς ήγεμονίας μυστι-
πούμενος, οὐδὲ ἀκολούθων ὄντων ὄντων πατήσας, αὐτοκράτορες
οὐδὲ ἀρετῆς καὶ παθαρᾶς πεφεύμενος χρώμενος,
τεῖχος ἐφάνη. ἀλλὰ Καλλίμαχος μὲν οὐδός.
Κυνάγης δὲ τὸ φεόνυμα παρέτατε. Εἰ τοῦ μὴ
τὸ χρῶμα οὐδὲ οἶον τὸν λαθεῖν, κακῷ ψυχομένῳ
τοῦτο, ζῆν αὐτοῖς, τὸ μέτρια μάχεσθαι. Καλλί-
μαχος μὲν, καὶ πρεσβύτερος αὐτοῦ, ὡς τε καὶ ρώ-
μιος καὶ πειραζέχων πλείονα, καὶ μέλλων ἐλάτ-
τιος αὐτοίσιν βίου, πολλὰ μὲν εἶχε τὰ σίμ-
μαχα. Θαυμασὸν δὲ οὐδὲν εἰ κινδυνεύειν ἐπόλυμ-
εν. Κυνάγης δὲ, ἀπεικονίουν, Ζεὺς δὲ, ἐπὶ γ.
πλείονος μὲν μεγαλοπυγίας, τῷ πλείονος περιεῖδε
βίον, οὐδὲ τὸ τῆς νεότητος ἀποιεγνεῖ οὐ πόμαχον
ἐνέβαλε πολλών τῶν τῇ τούτῃ τόλμη πειθεῖσιν.
Ἐποτε, Καλλίμαχος ἐν διὰς πεφθεῖς οὐ μίσουις τῆς
μάχης ἀπέθανεν, οὐδὲ αἴτοις ποτὲ πλείοσιν ἔρ-
γοις οὐ πόνοις. Κυνάγης δὲ μίχει τῆς τέλειας
πόλεμοισι πρινεσσε φυγῆς. Ὅτε οὖν μὲν εἰς μά-
χην οὐδὲτά μένον, οὐδὲ πάντα τὸν πόλεμον σύζη-
τελοις ἐπολέμησεν. οὐ μὲν, εἰς μάστις τῷ δεινῷ 8.
πάντοις εἰσῆκει, καὶ πειθεῖν ἐπέστη. Κυνάγης δὲ
διεῖστις ἀντὼν τῷ θάλασσας τῷ Αἰολίαν κατήρρα-
ξεν. ἐδεῖτο δέ τοι μάχην τέλειαν πιωκόνταν, καὶ τέλειον
τελεῖν. τὸ μὲν γὰρ ἀρετῆς καὶ τόλμης οὐ θυμός οὐ δρό-

6 ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΣΟΦ.

μη καὶ λογισμόν, τὸ διάκεινόν πολεμίους καὶ
ζέπειδε. ἡ δὲ σάσις πολλάκις ἐπιπλήξει μόνη καὶ
φόβῳ γίνεται. Εἰ τόντων ωρόπεδος μὴν ἀπέδει
Καλλίμαχος· Κωνσταντίνος δὲ τούτοις· οὐδέπομάχει
γὰρ τάντος. Εἰ τῷ Καλλίμαχον νικεοῦν. Εἰ Καλλί-
μαχος μὴν δέξειται, οὐδέπομπος εἴη. τὸ γὰρ
πλῆθος τὸ ἐπώνυμον τούτον ζητεῖται βίγαντα αἵεστι σεν
τὸν. Κωνσταντίνος δὲ δέξειται, οὐδέπομ-
τον τὰς χεῖρας δῆτι τὰς βαρβάρεις ὡς περ δημοσί-
λας, εἰ τῇ δεξιᾷ ωρόπεδος Φοινίκων εἱρεσίαν αἱμούρ-
μηνος· δέσωδή τὸ δράμα τῷ πάχειν γρυναπτερέοντα,
καὶ τοὺς δικένειοις ὀφελιμώτερον, τεούστω. Εἰ Καλ-
λίμαχον κωνσταντίνος θαυματώτερος οὐδέποτε
ἀπέδειπνότερος. Ηδὲ ἀγαθὸν ωρόπερεσι εἰς τὰς
καλὰ καὶ ιδιαῖτερα δῆτι καὶ στικτατέρα. Κωνσταν-
τίνος μὲν, ἀντὸς Βελόμηνος ἐχεῖσαντο τῷ δεξὶ τὰς
χεῖρας τολμήμασι. Καλλίμαχος δὲ ἀκούει τούτην
ηὔποταν ηὔποταν, εἰ τῆς τοῦ Βελάδην συμφορᾶς. Καὶ γὰρ
ωρόπεμπίας ἑαυτὸν ἀφῆται, Εἰ σωκεάλεσε τὰ
ζαύματα, ὡς περ Κωνσταντίνος ἐπανέτειν τῇ τῇ
τὰς χεῖρας. ἐπὶ δὲ τῷ μὴ τὸ θάνατον Βεβηκέναι, δόξα
ηὔχεται τὸν ἔχει. ἀρετὴ γὰρ τοῦτον ἀψυχος. Κυραί-
νος δὲ, εἰδὼς καὶ σωτείας, καὶ δρυμείας μὴν
ἀλγυδόνας, τῆς δεξιᾶς τεμνομένης, παρὰ παντὸς
τῷ τεταρτόπεδου παρπεροῦ τόλμη δέ, τῷ δίνει τὸ
καλὸν ωρόπεδον ποιέμηνος. ὡς τε παρ' αὐτοτέροις
ἀπέδειπνός ὁ φειλεταῖ, θαῦμα μὴν ὡν πέπον-

θεν, ἐπαγνΘ ἡ ἀν πεποίησε. εἰ ἡ δὲι υπδὲι
δικήσαιται, τὰλιθὲς εἰπεῖν, ἢ μὴ Καλλιμά-
χῳ φέρδος δοκοῦσαι σάσις, εἰδὲν δέτι. τεκρό^ς
γόδλως παὶ περίτελλον αὐτῷ. ἢ Κιναγέρις
ἡ ἀρετὴ περίπον, ζῶντι τετολμημένη. τὸ μὲν
Καλλιμάχου σεμβόν, χῆμα μόνον ἀργὸν ἦν. τὰ
Κιναγέριου δὲ ἔργα, θαυμαστὰ μὲν καλλίστω^ν
χημάτων. μὴ φέρεται Βαλλες εραπώτη τεκρόν, μηδὲ
τὰ βάλλοντα τὸν πάντα βελημένον, μηδὲ χῆμα
κενὸν ἔργω θεσσεῖ. ὁ μὲν Καλλιμάχον ἐπαγνάν,
ἐπαγνεῖ τὰ βελητὰ τὸν Βαρβάρον. Ταῦτα γόδλειον
παρθέτα τῇ γῇ, παὶ φέρεται τὸ σώματον, Ε^ν
αὶ βελόμδρον ἀτεχεὶ παὶ ὥρδου τὸν τεκρόν, σὺ
ἀντα τὰς χήματα τῷ πολέμῳ πολεμάσαι τον μετέπειτα.
δὲ, τῷ βῆμαν ἀλλήλων ἐχομένων, θαυμαστή γε οἱ IO.
σάσις ἐπὶ θεούτοις ἐρείσμασι; Κιναγέρεις ἡ
θητὸς ποίοις χήματον ἢ φίλων ἢ πολεμίων τὰς χει-
ρες ἐπεδίδου τὰς ἑαυτῆς ιαμαχήμενας; Θαυμα-
σῶν ἡ ἡ τίμιον εραπώτης Καλλιμάχον λέγεις, δις
την ἀρετὴν τεκρός ἀν ἐπεδείξατε; ήμεις μὲν ἐν
γῇ παὶ θαλάττῃ ιαμαχήμενα, οὐ μεις δὲ ἐν γῇ
μόνη. παὶ οὐαὶς μὲν ἀπερμάχεσθε μόνον τοις βαρ-
βάροις, ήμεις ἡ φυγεῖν ἀνταὶ τοιούτες, ἐν
ἀφιείμενα ἀντρό. εἰ μὲν δὴ Καλλιμάχῳ φέρ-
πλήσιοι πάντες ἐγέρθουντο, πᾶν ἀν ήμεις πατέχω-
σαι τὸ εραπότελον, η ἐις Αθήνας ἀναδραμόντες,
Ἐπὶ ἀκρόπολιν ἀντεινὶ ἀν εἰχον τοις βαρβαροις εἰ ἡ
Κιναγέριον παὶ παὶ ἄλλος ἐμμήσατο, δῆκας ἀν

ἴδωντες την μείζονας οι μὲν βασιλέως ἀπό τούτους
 II. δῆτα τῆς πολέμου ηὐθανοπάντες. καὶ τέλος ἀντὶ τούτων
 βαρβάροις ἔχει χερσαῖς ταῦτα, καὶ τάσσεις ἀν
 αἰχμαλώτους ἀγαθούς μήροι πεφαλάς, τὰς ναῦς
 ἔργοι μήροι. περὶ τούτοις, τίνας ἀνέφοβον πολε-
 μόντος ὁ πρυτάνης τῶν τῷ βελών, ἢ τίνας ὄντος
 φίλους; ἀντὶ τούτων τῷ Καλλιμάχῳ περιβόλῳ
 καθαπέρει πνι τῷ Αἰγαίων χωμάτων μέρα
 φεροντεῖτες, ἔλεγον, ἐ μόνοις Ναξίοις, ἐ
 μόνοις Ερέτρεis, ἀλλὰ καὶ Καλλιμάχον τοῖς
 βελεστιν ἐστραγγιλέσσαι μήροι. τῷ ίμετέρων στρατιώ-
 τῷ ἔκαστος ὀκνηρέστερος ἦν, περιπτώντων ἀπὸ φανε-
 ροῦ, μὴ βικλιμένω λαθεῖν, ἀλλ’ ὡς περὶ Λειπί-
 τηδεῖς τῶν Μίδων ἐς τὴν ἱμετέρων ἐκπληξιν
 ἀνεπικόπ. σὺ δέ, ὁ τέκνον, ἐθάρσωμας μήροι τοὺς
 στρατώντας τὰς ἔμπτοις, δίκνυς ὡς Αθηναίων ἔκα-
 στος ὅλης ταῦτας βαρβάροις πάχυμάτερες, καὶ τὰς
 12. χεῖρας ὅπος δύναλος ἀφίειν, ὡς ἔπειτα βέλη.
 Μίδων τῷ καὶ Πέρσας καὶ Φοίνικας κατέπληττες,
 ἀντρρόποις δίκνυσταῖς ναυσὶν ἀντῆρ τὰς αἰγαί-
 κας διεξιὰς καὶ μηλῶν ὅποι μόνοις ἀνθεφόποι
 Αἴθιναίσις χεῖρες εἰσιν ἀθάνατοι. Καλλιμάχοι
 καὶ, εἰ μηδὲν ἔτερον, ἐκάλυψαν οἱ βάρβαροι
 σοῦ τῷ φοβούμενοι Φοίνικες τὴν χεῖρα καὶ πε-
 μένου. ὁ Καλλιμάχου τάπερ, ὃ σοὶ μήροις, εἰς τὸν
 καὶ μίαν ὅλων τῷ σώματι πάχυς μεμάχηται· ὃ
 δέ ἔμπος καὶ τῷ μέρι νεύκεννεν. Θέττος περί τοῦ
 μόνοις χρέος αἰετείαν ἔδειξεν· ἐνδές εἰς στρατόπεδον

ΕΠΙΤΑΦ. ΛΟΓ. ΕΙΣ ΚΤΝ. 9

πατέρ. ἐγὼ δὲ τὸν πολὺν Κιωνίφεον ἐκ Μαραθῶνος ἡμίσυν ἐδεξάμενον. ἐτέρῳ δὲ μὲν γὰρ οὐδὲνια, ἐτέρῳ δὲ τὸν οὐδὲνα συγχέοντα. οὐδὲν δὲ λοιπός Κιωνίφεος πλήρης λεῖ. οὐ τὸ μεγάλον θαύματος ἐπάγει μὴν μῆνιν σὺ τὸν ἑστῶτα, τὸν ἀκλινήν, τὸν τεκεφέροντα, τὸν μεγάλον, τὸν ναύμαχον, τὸν παντεχόν, τὸν καὶ μηρὸν μέγαν, τῷ δὲ αὐτῷ πολλάδιν ἔναις οὖσας χεῖρες ουαρεθῶναι, χεῖρες φίλτα), καὶ ταῖς δὲ τῇ μαῖς χεροὶ πεδοφαμμέναις οὖσας οὐδὲνα πάσον Ελλάδος.

13. οὐδὲνα πάσον Αἰθιαίων, οὐδὲνα στρατιώτην ὄλων κρείτονες. οὐδὲνα Μαραθῶνος δοξα. οὐδὲνια δεξιά, λεῖ αἰτεῖτε τοῖς Ελλησιν οὐ γῆ. οὐδὲνια βιαστέον πνονταίτων. σὺ γὰρ κατέχεις ναῦν αἴαγμένων. οὐ κρείτονος χειρὸς διδίων Βαρβαρικῶν σὺ γὰρ ἐρετοῦμένων ἀρμισσας. οὐδὲνα πολαγωγοῦ καὶ μακεστέοντας Βελῶν δεξιάς, διὰ λεῖ καί μαίτην οὐ πάντες Αργεδίας ἐδραμψι, οὐκ εἰκῇ Δημήτηρ καὶ Κόρη τῇ μάχῃ παρεγέρθωντο. οὐδὲνα πάντη θεῶν ἀξιον. οὐδὲνα ξόφιμε τῆς παρεύσοντος Αἰθιαίων, οὐδὲνα πάντη θεῶν Ηρακλέος ἀθλοις καὶ Θοσέως. οἱ μὲν γὰρ ταύρους εἵλικον καὶ λέοντας, σὺ δὲ τὸν τῆς Ασίας εἶλικον σόλον. τὰ δέ λεῖ τὸ δόρυ τῆς Αἰθιαίων, οὐδὲνα Κιωνίφεον δεξιά· τὰ τοῦ δάδεις τῷ θεῷ,

14. οὐδὲνα εἰλέθερον σέλας φέρεισθαι. νινοῦ τεσσέρην εἶδον ἀνθεφτοις ταυμαχίαις οὐ γῆ, νινοῦ τεσσέρην ἀνδρὸς μάχαις οὐ γῆς· νινοῦ τεσσέρην ἀντίτεφεν δεξιάν· νινοῦ ἀμαχεῖσθαι μὲν αὐτοῦ μάχαις, νινοῦ δὲ

καθεύδειν. ἢ γὰρ ἀπειρότειο τῷ σώματος ἡ
χεὶρ ἀλλ' ἀπωκίζετο. καὶ τὸ πεφύτης ἐμυημένεν
θητικίας ὁ Καλλίμαχος, τὸ ἀλγηδόνος μὴ ἀδα
νόιδης. ὃ δέξιὰ ψυχῆς ἴδιας ἀξία. ὅπε τιν
ναιν ὡς Καλλίμαχος τὰ βέλη κατέχει, πιστ
ρίσας οἰκείων νεκρῶν. ὃ καρδὸν θητινόνια σώματος.
ὦ παῖ, ὃ μέγα θαινεῖ μα, πεφύτος ναιν ἔδειξας
τὸν χθεοῦν ὃς περ ὑπὸ ἀγνορῶν ἀσύλουτον μέρε
στιν. οἵα σε φασὶν, ὦ παῖ, Βοῶν τινὲς ἔχόμενον.
Νάξον ἀπαγότω τινὶ ἱρπατικένιον. τὰς δὲ Αἰγαίω
γῆσσας ἀπαγότω. ἀπόδοτε, Καὶ μὴ φύγετε. ὦ παῖ
μείζω τὸ φύσεως βεβουλημένε. ὃς θεραπεψε
ποίσας τὰ μέλη τῷ σώματος, ὥστερει τούτοις

15. Μή τοι πεδίων Καὶ τὸ δέρζην ἄγρῳ ναιν Ἄθηναίοις
ἀγχούλωσον. ὃ δίνης μάχης παναθήναια μει
μηδείης. εἰ διαύτας χεῖρας ἕχομδρὸς ας σὸν, ἐπὶ ἀ
ἴξηται Λασίθεον Αἰγαίου ἐχύπεδεξιατό σῆ τὰς χεῖρας,
ὦ παῖ, τὰς βεραδέως πεσούσας, τὸ μὴ, οἱ πολιταῖ,
ἢ ἣ οἱ φίλοι Πλαταεῖς. καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα πάν
τες ἐπεφάνωσαν, ὃς περ ξόπαυσ. σὺ δέ, ὦ τέκνον,
ὦς μηδὲν τῶσσας, περὶ τὰς πολεμίας ἔβοας, τί
φύγετε ὡς κακοδάμονες; σῆτε, καὶ τὰς πόλεις
ἀπόδοτε ἀς ἥλησσαθε. ἀντοὶ δὲ ἔκραζον φύγον
τες, ὃς Τολμηγίας, ὃς μανούδης δέξιας, ὃ
τῷ μεγάλῃ λίμανος. θητιρέψι τάχα τινὶ ναιν
ἢ δέξιὰ πεφύτης τινὶ ἥπειρον. Δάπεδος δὲ πόπλιν
τινὶ πεφαλην τῷ ξόπαγάχου ἀνωθεν ὄρμήσαν
τοι, Καὶ τὸν δέοις ἀπεδίκει μείραντος, ἐγέρει)

πᾶς ἀνὴρ τερεῖτων χεῖρα. Εἰ μοια καὶ μὲν καὶ
μηδὲν ἵχίσας ἐβόητεν ἔκαστος, εἴφ' οἵας ἡμᾶς, οἱ
θεοί, ἡγάγετε μεξιάς; πίμελλέτε ἄνθρες χαλκεό-
θυμοι; ἢ θᾶττόν τις ἡμῖν διποτηρίνετε τῶν χεῖρα,
ἡ ἡμᾶς λυσάται. Ηὐδην ταῦς δῆθε θαλάττης θη-
δραμοῦσα, καὶ μήτεικαὶ φάλαγγες δῆθε γῆς αἱ-
χμαλώποις ἡμᾶς εἰς Αἴθινας πομιεῖσθαι. τὰ μὲν
διαὶ ἄλλα βέλη ταύτης ωχὴ πόποντο, πελέκει τὸ με-
γάλω πειάτην, ὡς περιφρῦν ἡ πόδικην, ἐκοπτεῖν.
Οἱ τὸ ταύτης φόβον ἐφεύρουσεν ἀφαιρεμένης, ὡς περ
ἄλλοτιαν χεῖρα μίσθιον τοῦ ὅλου τὸ στρατόνε-
δον, τὸ μὲν ἔπιπλον ὡς μέρος, τὸ τὸ ἐμάχετο· καὶ τὰ
ξαύματα τοῖς σοιχείοις μίσθιμον. ἀξιός τε οὐδεις,
οὐ Κιωνίδης, οὐ Βειάρεω πολυχθείας, οὐα τά-
σαν μοι τὸ Αἰσιον ἐκεχίτησε. Εἰ νῦν τοις τοσού-
τον μίερος ἀντίρρησας ὅσον Νάξον ἔφερεν, ὁσον
Ερέζιαν· οἱ ἀπύγαγον βασιλεῖ φίλοις ἐκ τοῦ θυ-
τῶν, λέγοντες, Βασιλῶν εἰς ἄνθρας πλεύσαντο
αἰδανοτίνας· οἷς κοπούμενοι τῷ χθεφόν τὸ μέλος
τοῦ μεξιάς ὅλως ταυτὶ παρισταμένας. Εἰ νῦν
μόλις αἰτήθημον ὡς Κιωνίδησον. οὐ παῖ, τὰς
μὲν σὰς χεῖρας φέρουσ Πλαταιαῖς, τὰς τὸ σὰς
ἀεισείας Λακεδαιμόνιοι πιεσθάνονται. Ταύτας
Εἰ Πολύζηλος ἡ πολεύθιστη μὴ τεθαμέν Θ. περ. 16.
κατέλαβες Αἴθιναίσι, οὐ παῖ, Εἰ τῶν θαλασσῶν
ἡμῖν οἰκείατο ἐπίσιπτας. σύνεθου τοῖς σοιχείοις φι-
λίᾳ τοῦτον τῆς πατέρος. ἔθωντες τοῦτον ἡμῖν τῇ
θαλάσσῃ τῶν μεξιάν. μιμήσονται γρόγγων αιγαμα-

χοῦντες τὰ σὰ χίματα, ταὶ γλυπτούσαι ἐπιστήμενοι
χεῖρες, ὅπ' αντέθη δημόσιας, ὡς παῖς, τὸ σῆμα
μάχης εἰκόνας ἔχουσαν. Εἰ πολλά λέγειν ἔχει τὸ
σῆμα ἀρετῆς ἐπιστήμα, τὰ πάντα ποιῶν τόμω
φυλάττω. ἔχει τοιαῦτόν μοι λόγον μεγαληφροῦσαν,
ὡς Καλλίμαχον πατὴρ, ποίαν Βιάντην σάπιειν
σαινεῖ Κιαναγέρις χεῖρες ἥδη πίπεσσαν τὰς Εὐλά-
λάδα; τῷ μὲν γὰρ σοῦ τεκεῦ Βεληνί, Βάρβαρον. Τὸ
τὸ πάσης Εὐλαΐδος, αἱ χεῖρες ἡμῖν, τὰ σώματα.
ἀπελθε, φέρε χειρόπον. ἐρθρὸν πατέλη τὸ σῶμα πα-
δός. ηγαλὸν λόγον ἔρθρον, ὅπ' Βιούταν σραπώτας
Κιαναγέρες πολέμιαρχος ἦν. σὺ δὲ δημιαφίω μὴ
δημιχείρη, πατὴρ ὃν τεκεῦ μηδὲ Ζεφίνην θέλον-
τος. ἥδη πάλαι παρελήλυθεν ὁ καρεὸς τοῦτος ἢ με-
τέφερν θηταφίων. πάλαι γὰρ Εἰ σάλιψαν
Καλλίμαχος τὸν τοῦ Βελαῶν. εἰμὶ δέ, ὡς ἄνδρες
δικασταὶ, φέρε τὸν λόγον δημιαφίων τὸν δη-
ταὶ σήματος. καὶ γὰρ ἀντέ πατὴρ είμι, καὶ τῷ μηγά-
λων ὄνομασι διατος. Καὶ δέ Εἰ γλωττανίαι ἐκεί-
νος δεξιὰν. ἐάσατε με βαγχωδῆσαν βαγχωδῆσαν
δημιαφίων, Εἰ χρέον φέρεται γενεῖν δημινίουν. μὴ
φθονήσῃ τε δράματι Μαραθωνίω. ἀλλ' ὡς Αἰχόλε
παῖς τὸν λόγον μοι σὺ ποίησον, Εἰ συγκόσμησον
τὰς Μαραθῶνος μάχας τῷ παῖσι. μὴ με ἀπιμά-
σοπε. χεῖρες ὑπὸ ὄμοίας φερτείνω τοῦτον ἡμῖν
πειμένας. ἔχομα τὸ λόγον, λαμβάνομα τὰ τά-
φα. ὡκαφίσαμα τὸ πολυάνθρωπον δεξιῶν, πατὴρ
ὦν Κιαναγέρευ. δημιάθημ τὰς χεῖρας τῷ σῆ-

μαπ' καὶ οὐτας ὁ θέλων διπονοφάστα.

Ο ΚΑΛΛΙΜΑΚΟΥ ΠΑΤΗΡ,
εἰς τὸ εἰαρτίον.

ΟΝ μὴν τὸ πόλεως ἐπιψιῶ
νόμον, κασμοῦνται τὸν τῷ α-
γαθῶν ἀνδρῶν τάφον καὶ λέγω.
ἔργων γὰρ δὲς περιχθέντων, λό-
γοι ριθέντες καλῶς, εἰσὶ πυὴ.
ἔμοι δὲς αὐτῷ μὴν περιφέρεις
η τὸ παιδὸς ἄρετήν, μακεστέρα τὸ φυγῆς θύμο-
γόν, διὰ τὸν αὐτὸν Καλλιμάχου περιτίμιον, εἰ
ταῦτη πατέρον πιμῆς τῷ πάδιον ἀνδρομάχε
κείνεται, δεῖξω τὸ λόγον. Καλλιμάχος γὰρ πατήρ
ἄνθωντὸς ἀλλὰ πρέπει πᾶλλον ἅπτε τὸ ποινε-
βίνιατος ἑσάντα. Ζῶν μὴν Καλλίμαχος, οὐ
γινώσκωντος Κωνσταντίου πολέμαρχος ἦν. εἰ δὲ
καὶ πεθνεὼς οὐτῆς θάνατον ταταγματαγα,
Ἐ την̄ ἀρχεῖν ἢ την̄
ἀρτελεῖν ἵβειται, την̄ μὴν, αἰτίαν τὸ πάσον
ἡμῖν τίκτει θυμούτιν, την̄ δὲ, τὸ μέγιστον πα-
ραχθεῖσα τῷ σὺν Μαραθῶνι θαυμάτον, ἀνδρα-
καὶ χοεὶς φορῆς μεμαχιμένον, καὶ νεκρὸν θανάτῳ
κρείτονα. πεσεῖν μὴν δια τὸν, ἡ ποινωνεῖν
τὸ τάφον, μόλις ἐπεισα. γέδε γὰρ ἱδελεν ἀπλ-
θεῖν τῆς σάσεως, γέδε γάρ πεσεῖν ταῖς ἐπέργω
φιλοποιίαις, γε καὶ ξιῶν τὸν γάρ τῆς Ασίας ὅλης
ὅπερ πέθηκεν ὁ μολογῆσαν βιβλιαριόν. αἴγαδες

μὴ διανοῦντες, καὶ πάτερ παῖδες αὐγαδές.
θύμων αὐγαδέων πρεστῶν. οὐτανταῦτην δὲ Καλλίμαχον
τουτὸν δόσον οἱ καίμαροι τῷ ἐπικόπτεν, καὶ θύρων
αὐγαδοῦν γενεροῦς τοῦ χρόνου ληφθεῖσαν περ ἡ ἀπόσταση τοῦ
χαῖρος, Εἰ τοῦ δέξεται συντελεῖσαν. απέβαντες μὲν εἰς Μα-
ραθώνα ὁ Δαρεῖος στόλος, μὲν τὰς δέξεις Αἰγαίον τῷ
νησον ἀρπαγάσας. τῇ δὲ Αἴγαλη βοηθεῖσαν δέξασθαι, τινα

18. λακεδαιμονίων εἰργονείαν μὴ ωθεμένοντας. δέξασ-
τὸν δὲ κίνδυνος οὐτοις, Εἰ τῷ στρατηγῷ Μιλπάδῃ τινὶ
τακίστην δέξασθαι τοῦτον. Εἰ τοῦτον δέξασθαι τινὶ δύναμι
ἀπασαν δὲ ἐμόσιοὺς, πολέμαρχος ἦν, καὶ καὶ τὸν
νόμον, Εἰ απουδῆνταν ιδίαν διατάξειν, ἔχων
ἔργα μεγάλα Εἰ θαυμαστὰ ἐν τῇ μάχῃ ωθεσσή-
σθαι. Καναίγεται δέ τοις Βαρβάροις, μεμ-
πόδες μὲν δεδίκτεις οὖν, ἐν δὲ Τοῖς έργοις Καλλίμα-
χος δέξεται αὐτοῖς δόπιον πολέμαρχος οὗτος. ωθε-
λον σαίμαρος γὰρ ἀντεῖ τὸ στόμα καὶ τινὶ τυχίαι
ναρθέτης ηλεύθερίας αἰσθαλῶσαν, καὶ τοσαν
πάσσαν τινὶ δύναμιν βασιλέως αὐνταῖς αἴνιστον,
φέτος δὲ αἰξιόμαχος ἦν, ἐκάστη τοσαν τὸν Δαρείον
στόλον ἔστι, τινὶ Αἴγαλην περιπλανάμενος. καὶ πά-
σαν ἐπειδὴ γενενόμενος αὐτὸς δέξεται, ρώ-
μη αὐντοῦ περιπλανάμενος, καὶ τόλμη ωθεσσήγειρα, καὶ
19. παντὶ θυμῷ. καὶ πάσι σωματάνη κατέστη αὐτὸς τὸ
τῷ πολέμου σόμα, καὶ καὶ τινὶ ακμαστάτην τῷ
Βαρβάρον ἐμβολίων. Εἰ πάσιν δέξεται συντελεσθενταῖς, οὕτε
τινὶ δέξεται πλαγεῖς πάσῳ τῷ τῆς βοῆς συμμιγθεῖς

πλήθοις, ὃτε τὸ Βαρβαρικὸν ἴσταμότητα ηὔτ' ἀδέν
ἀξιώσας εἴ^τ φοβεράν αἱρετῇ. πολὺν δὲ τὸ πολεμίων
ἐργαστάμφρος φόνον ἐφόβου, εἰς τουτὸν ἀντεῖς δρυῆς
ἄμα καὶ ἀνάβιτος κατέστησεν, ὡς τετάλλα πάντα
καταλιπόντες τὰ τὸ μέχις χωρία, Καλλιμάχῳ
πάντες ἐπεχέοντο, ἐΚαλλιμάχῳ πάντες ἐσο-
χάζοντο. Εἰταρέττον σπουδασματίπασι, τὸ Καλλί-
μαχον βαλεῖν. τέττα γὰρ παρέντος, εἰς τούτων ἐφα-
σιον τὰς Αθήνας εἴ^τ. ἔνθα πολλὰ μὲν Βελῶν ἐ^τ
κοντῆμι καὶ ξιφῶν ἐπαιτοδαπῶν Βλημάτων ὑπε-
δεξατο· τάσσας δὲ ἀντῆμι ὑπέμεινε τὰς περιστο-
λὰς, ὡς περ ὅλη ἀδάμαντος ὡν πύργος, ή τεῖχος
ἀρρηνιτον, ή ἀντίτυπος πέργα, ή θεὸς ἀνθεφόποις
μαχόμφρος, ἔως τάντα ἀνήλωσε τὰ τὸ Ασίας
Βέλη, ἐκαμεῖν ἐποίησε τὸ πολλὸν δύναμιν τῷ
βασιλέως. πολὺν μὲν διω χρόνον ἐν τῷ σώματι
διεκαρτέρησεν ἡ ψυχὴ, εἰς τοσα περὶ τὸν φύσιν, εἰ
εἰς τὸ ἀδύνατον ἀνθεφόποις ἀθανασίᾳ εἰσίαζετο.
ἐπεὶ δὲ ἀνθεφόποις Καλλιμάχος ἦν, καὶ θυτὸς ἦν,
καὶ τῷ σώματος ἀπολθεῖν ἤνασκετο τῷ πλίθῃ
τῆλι βασιλάτων, ἀπέθανε μὲν, ἀλλ᾽ ἐπεσε δέ τοι
τέλειον σα ἡ ψυχὴ, Βεβαίως τῷ σώματι μέττῳ καὶ
καρπερῶν ἐνετείλατο, καὶ μάχεδος τὸ διωματήρ
τοις ἀψύχοις μάχην. τὸ δέ ἐπείδη, ἐ Βεβαίως
ἔμενεν ὡς περ ἱρριζωμένον, καὶ δῆτε τῷ πολέμου,
τείχτων οἷον ἀντὸν τέλεσα ἐπιστενὴ ψυχή. ἐ πολὺν
χρόνον τούτος Βαρβαρεὺς τέλειον ἐπιστενεν. εἰδέσεις δὲ τοῦ
τεθνάντα τὸν ἐπικόπτα. ὡς Καλλιμάχῳ φοβεροῦ

Ἐναρξ. ὡς σρατιώτες τὸν εἰρημένον πολυγενονιωτέρα. ὡς μακεδονέσσου τῆς Φυχῆς. ὡς πιστέες τῷ πινθίματος αὐτοῦ, ὡς σῶμα πολλῶν Φυχῶν ισόρροποι. ὡς φεύγοντα δρόσον. ὡς σῶμα ἐμψυχον. ὡς σῶμα νικηφόρου. ὅπλοις Εἰ βέλεστη κεκοσμημένοι. ὡς περιποιητὴ Μαραθῶνος βόπαμον. ὡς τηροῦσσαι ὄρθιαι τὴν ἐλαύνετείαν Αἴγυαίοις. ὡς πῖσται τὴν Ελλάδα, ἐκ έάσασα δὲ τὰς Αἴγυνας πεσεῖν. ἐπειδὴν ἐοὶ Βαρβάροις, τὰ μὲν πεποιηκότες, τὰ δὲ αὐτοπλισμένοι, τὰ δὲ πεφοβημένοι, βασιντες ἔφυγον εἰς τὰς ναῦς, Εἰ τὴν θάλασσαν πειέντες ποιοῦσιν. Καλλιμάχον τὴν γῆν πεποιηκότος, πολλὴ μὲν οὖσα Βαλομέροις χολὴ, εἰς δὲ τὸν αἰγαλονιστικὸν δῆλον ἐγένετο Κιανήρει. καίποτε αἰπόμενον αἰκεστολία, τὴν χεῖρα ἀπεκόπη ῥαδίως, ὡς περ παγδίον. Εἰ πολὺ μὲν τὴν φρύμναν ἤχειρ, πολὺ δὲ τὴν χεῖρα διπτός. ἐμπινσεῖτο δὲ τὸν χειρὸς ξαῦνα, Φυχῆς Εἰ σώματος τὸν πεποιησαν. οὐ δέ, ὡς τέκνουν, εἰσήκεις, ἐπειδὴ Δάπδος δηποπλέοντος, ὡς περ Εἰ πολὺ ξαῦνα αὐνθρείως δηποπλέον τὸν Βαρβάρον τὸν φυγάδα, Εἰ καθαροὶ γλυκές τὴν Μαραθῶνα τὸν πολεμίων, ὡς αὖν τὸν πολεμίον μέρτυρες αλλοδεῖς πεσούσοις. Ταῦτα μὲν δῆλον τὸν τάφον αἰνιέσθαι, ταῦτα μοι τὸν δηποταύφιον λόγον περιείδωσιν ἐμόν δέ τοι τὰ τάφα τὸν πεφάλαμον. τὸν μὲν δὴ μόγις ἐκίνησα, Εἰ σωματίος σρατιώτας κεῖθε παρεκάλεσα. ὁ δὲ εἰσέρχεται μὲν εἰς τὸν τάφον, ἀλλαζόμενος δέ τοι τὸν κύπελλον τὸν πυρῆν,

τὸν πατέρα τὸν σκείναν θεοκειδέα λέγειν δηποτὲ
τῷ κοινῷ σήμαντο. Εἰ γὰρ οὐκαρπόν, οὐ ζῶντος οὐδὲ ἡ
κύριον πόλεμον ἡγεμονία, οὐδέποτε οὐδὲ τεθνεώ-
ντος εἴτε τὰς θεοφάσις πνοές δηποτὲ πάντα φωταί.
ἡμεῖς ἡγουμένοι, ημεῖς οὐδεμίδι, ημεῖς οὐδεὶς οὐδεμίδι,
ημεῖς ἐπαιγεστόμιθα. πάρ τι μέμνητο τὰ συνθήκα-
τα παρ τούτῳ τούτῳ εἴσω Εἰ τὰ ἔμλωμα. μὴ λυπήσο-
τε Καλλίμαχον συνιέντα, μηδὲ καθελιπτε τὸ
αἰετικότε, μηδὲ διστοχθεούσοτε τὸν πολέμωρ-
χον τὸν τερατικότε μηδὲ αἰπομέτερος ἐνδεικόμενον
τέρες τῷ μενικηπον παρ τούτῳ ὄφετο. Β γὰρ σὺν ΒΙ. 21.
οὐόμασι καὶ τοῖς χήμασι Εἰ τῇ σολῇ αὐτούς εἰσελθει
χεῖ μόνον τὸ πολεμαρχίαν, αὐλαὶ καὶ ταῖς τοῦ
ἔργων πιαῖς αἰξιόδη τὰς αρχὰς. Κατόπιν διασκο-
πεῖτε. εἰ τὸ μαχίσοι παῖδες τούτοις πειρασθεῖσι
τῆς παρεύστης ήμεροσβήτουσι ταξιέως, τὰς θεφάσι-
ας οὐκειδέη; οἱ ιδιώτης, οὐδὲ πολεμαρχος; τίς
ἐστιν νεοεπίτης προύτας; οὐδὲ οὐκοιδέστας; οὐδὲ
ταξιέως; οὐδὲ οἰδιότης πειρασθεῖσι; εἰ μόνον μόνον ίση
τὸν αρετήν οὐ πολεμαρχος τοῦ ιδιώτη πειρασθεῖσι,
τὸ πλεῖον αὖτις τῆς πιαῖς τοῦ ἡγεμόνι μῶτε; οὐ
δία. οὐκοιδέη, εἰ περ οὐσιαν αἰμόποτε, πειρα-
σμοιν ἔχει Καλλίμαχος, ταύτην καὶ τεθνεώς οὐ-
κοιδέη φέρεσθ. Εἰ γὰρ οὐτικόν κρείτων Κωνσταν-
τινου πειρασθεῖσι, ταῦτα καὶ ταῦτα ἔχει, καὶ τὸ
πειρασμόν μονεῖν, οὐδὲ μετά τοῦ παῖδος ἀνταντοῦ
αἰτίων πειρασθεῖσι οὐ πάρεστι. εἰ δὲ εἰδεῖ

τὰ ποιῶντα ἔσαι τεῖχος τῷ πλέμω πεδικότος,
 ποιῶν τὸ ξετάγμα; ταφεδρία τίς ἔσαι αὐτῷ ἐπομέ-
 νω; ταφεδράτητο τὸ ὄνομά του τοῦ στρατού, τοῦ λα-
 γερφούλητον ταφεδρός, οὐ πορευόμενος τοῖς πόλε-
 μοῖς, διότι τὸ οἰκεῖας αὐτὸς γλυκίσεως, καὶ διότι τοῦ
 δεῖ τὸν θητὸν τοῦ θαπούλητος λέγον εἰσθέται τοῦτο
 ἀκούειν λεγόντεν. ὅμεις τοιχαρευοῦ τὸν στρατηγὸν
 Μιλπάδην ἐπιμήσατε θείω τεφάνα. διατάσσω δια-
 χώ τῷ στρατηγῷ τοῦ πρέσβοτος. καὶ τὸ πολεμάρ-
 χόν τὸ γλυκίδων γέρας. θητὸν δὲ ὁ πατὴρ αὐτὸς λέ-
 γων τὸν λόγον ἀπαβιβάσηται Καλλίμαχον, τὸν
 φωνὴν αὐτῷ διδεῖθεν τούτῳ τοιχαρευούσιν συντείας
 μόνον εἰ τῷ θητῷ πατέρᾳ. εἰ μὴ δὲ Μιλπάδην ὁ στρα-
 τηγὸς θητούσις τῷ λόγου, παρεχώρησε, ὡς ἀρ-
 χῆς μείζον. καὶ γὰρ τοῦτον αποτιχόμενον ἀρχούσα,
 καὶ ἐλαττούντος τοιχαρευούσις χειρίς εἰκόνος θετούσα
 τῆς μοίρας σύνδεσις τοῦ πλείστης τοῦ πολέμου τοῦτον
 θείαδός. τούτου δὲ τῆς πείρας τελέτης ὀφεστηότε,
 τίς Καλλίμαχον ταφεδρόν θετεῖ; Εὑφορείων μὴ
 λύεταιξι Μαραθώνιαν μηδὲ, εἰς τὸ ταφεδρόν τῷ
 πολεμαρχῷ μέθωπον τὸν λόγον οἰόμεσται μηδεσίας
 ταφεδρός. καὶ γὰρ εἰ ποιεῖται τοῦχος, εἴ τος θετούσος τὸν
 ταφεδρόν ἀντὶ τοιχαρευούσιος τοῦ φου. εἰ
 μὴ δὲ τῆς διέτητο τοῦ ἔργων πολλάκις δεῖ Καλλιγέρῳ
 ταφεδρός Καλλίμαχον τοῦ παραβολῆς. ὃ μὴ δὲ
 ἀπαντάεις Μαραθώνιαν ποιεῖται μηδεσίας τοῦ
 ταφεδρού μηδεσίας τοῦ φου. εἰ δὲ
 οἱ πειθόμενοι καὶ πελεύσόμενοι ποιεῖσθαι, αἴ ποι εἰ

Τόποις πείσαντες. Εἰ κελεύσαντες εἰσίν· ἀσπέρ
μαδητὸν μὴ ταχθέως, οἱ θιδάσκαλοι· χρυσῷ
δὲ φόδνῃς, οἱ χρεοδιδάσκαλοι ναυτῷ δὲ δύπλοις,
οἱ κυβερνῆται στρατηγοὶ αρετῆς, οἱ πολέμαρχοι
καὶ στρατηγοί. Οὐτοί τοι Κιναίγεταις ἐπολιτεῖτε, ταῦ
ταὶ ταῦτα Καλλίμαχος θιδάσκαλος. ἐόσα γὰρ ἐγκε-
λούνθρος, μὴ φέιδεσθε μήτε ὄφειλμα, μήτε
χρεῶν, μήτε ὅλων σταυράτων. οὗτος ἡ Καλλίμαχος
ἐλαμπροῖς εἴσεστι, τόπον εἰσένετε εἰς Κιναίγεται
ἔτε εἰς ἄλλον δέσι τοπίσαμεν οὐ αναφορά, ἀλλὰ
μένον ἀντὸν τὸν πεποιηκότα. Εἰ Κιναίγεταις μὴν 22.

νεώτερος οὖν, ταῦτα ἱνθαδιάσπατο. Καλλίμαχος
οὗτος εἰσέπειρε. ὥστε γάρ μη, πλικαὶ θεριστηὶ^{τη}
πολιτεύεσθαι· οὐ δέ, αὐτοὶ τοιαῦτος οὖν, αρετῆς ἐβε-
βίου καίσιν. ημεῖς τοὺς στοιχαῖς φάντασκούς εἰλάτ-
ταν καθικάτην μπορήσων, εἰπούσις αρετῆς
καθηταί. Καλλίμαχον μὴν δια τὴν τοῦ θεοῦ
τιμὴν ἀποκεῖται. Βαρβάροις παρεταξατο· ηγεταί της
τοῦ θεοῦ οὐδεὶς οὐκείται τῆς Ηλιδος εἰς τοῦ
Αἰγαίου τοῦ Αἰγαίου ρέουσαν απεώσατο. εἰπούσις
οὐδεὶς οὐδεὶς οὐκείται τῆς Ηλιδος εἰς τοῦ
Καλλίμαχου τεθαυμένων, δεσμογένεων, εἰς
τοῦ θεοῦ τανόν συνεληλαμένων, εἰπούσις οὐ-
τον, λυόντες τὰ απόγυρα μετάς νεώτερος ἔχει τού-
μαν. οὗτος ἡ τὸ μῆτρα, ἀκρατεῖται τοῦ τυχίας, Εἰ πει-
τῆς πιος αρετῆς, τῷ μητρίσιον πολέμῳ μετέ-
φείσαμεν. τὸ δέ, παντὸς μηδητού καὶ τῷ τυχίον,

20 ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΣΟΦ.

διώκειν φάλγους, καὶ τοῖς πεζαμένοις ἐπει-
σαντι. ὃ ποὺ γὰρ οὐ καὶ γυναικες ἀνδράσιν θητή-
θενταί, καὶ κύρες καὶ λεόντες Θεασιώνται.
ὅτεν γὰρ τὸ τῷ πολεμίῳ φοβερόν οἰχται, τόπο-
παντὶ ὄλμαν περίχρεον καὶ τὸ φέρνημα τῷ
ἐλόντων γίνεται, ἐκ τῆς οἰκείας ἀρετῆς, ἀλλ᾽ ἐκ
τῆς τῆς πολεμίου κρατήτος πεποιημένοι. ἀρ-
τῆς δὲ γάρ, ἐν ἀποπάλῳ μὲν τὸ μητέριον,
αἰσθητῶν δὲ τῷ τούχῳ κείνεται. ἡ μὲν δια-
Καλλίμαχος πείσευσε, ἐν πῷ χαλεπῷ πέ-
δρᾳ καὶ φοβερῷ τῷ παθεῖν ἐγένετο. ἡ δὲ θέλησι
Κιανούρης, ἔξοσία μὲν τῇ παισὶν ἦν, ἀδίσ-
τῃ μὴ παθεῖν, ἥδη τῷ πολεμίῳ τὸ χειρόν σιω-
μολογηκότον, καὶ τὸ ἀναγκαῖον σωτηρίαν ποειζό-
μενων φυγῆ. ὅλως ἡ τὰ Κιανούρια μὲν Καλλί-
μαχος παραπομάσει. ἐκ γὰρ τῆς Καλλίμαχος μη-
χησ περτέρας γρυομένης καταπλαγμάτες οἱ βαρ-
βαροι, τὰ νῶτα δειξαντες, παρείχον τοῖς ἀνδι-
θητοφερούμενοις ῥαδίως τὸν διώξιν. τὰ δὲ Κιανού-

ρησο, δύντες εἰς τελευταῖα πεπραγμένα, τῷ
Καλλίμαχος λαμπεῖν αἰρεσίαν αἴτει. ὥσπερ εἰ-
τὸν πούτου λόγον τῷ θειτέρῳ περιέχειν, διωά-
μεως ὕστιν ἔργον, ὃν θητοδίξεως. κεάπισον δὲ
ἔργον τῆς Βιαύτης αἰτίας τὸ πρεσβύτερον διωά-
μεως ὕστιν. ἔργων γὰρ μὴ περτέρας γρυομένων ἐκ τοῦ
εἴη ἐωιδόξει. ἀρχὴ δὲ ἐκ αἰρεσίας τὸν ταῦτα,
καὶ τῷ εἰς αὐτῆς δύντες υπεριθέντων αἴται, ὥσπερ τὰ
θεμέλια, τῷ οἰκοδομημέντων. Εἰ τῷ τούτῳ, τῷ

Ξόπεις. καὶ πάντα δοῦτα τεφτα καὶ τὸ ἀρχὴν ἴχυεσθαι.
 ἔχει. ὅπερ δὲ οὐ Μαραθωνικὸν μυίαμις αρέσει τὰς 24.
 αὐτὸς γλυκοσμένας απάστας καὶ τῷ βαρβάρῳ,
 τῷ ποτε Κιναγγύρῳ Καλλιμάχῳ τολμήματα.
 δῆλος γάρ τοι τούτοις αἰνεῖσθαι στασιαὶ λοιποί, καὶ φύσις ταῖς
 ἰδόντες τὰς βαρβάρους ἐπέτρησαν. τεφταὶ γάρ τοι τούτοις
 δοῦτα ποτε, καὶ τοσαῦτα οὐ χρεῖν θύμελος, τοῦτο
 δὲν οὐ οὐ παντὸς θύμελην δοῦτα σώματος. ἐπειδὴ δὲ Κυ-
 νάγγειος μὴν ἐκ γῆς τεφταὶ ναῦν ἐμάχησε; οὐ τοῦ
 βεβαίου καὶ πολλές τεφταὶ τὸν δὲ τῷ σφαλερῷ καὶ
 στεφαί. Καλλιμάχος δὲ τεφταὶ ισοστασίοις αὐτῷ
 τὰς βαρβάρους, ἵδη οὐ γῆς κυεῖον, τὰς δυοῖς θύμε-
 λας ἐπ τῷ νεῶν, καὶ τὸν Αἴγαιον μεδουλομένοντα,
 καὶ τὸν κατάπληξιν φοβεσθεὶς δημιουργούτας οὐ τῆς
 τῷ συνθλημένων Ελλήνων ἀρπαγῆς. οὐ Κιναγ-
 γειος μὴν ίστος οὐ ζηλωτὸς τεφταὶ τὸν Καλλιμά-
 χον οὐ φιλοπικόματο. Καλλιμάχος δέ τοι δὲν
 ἀλλοι παρεξιωνόμος, οὐδὲ τεφταὶ τούτοις φιλοπικό-
 μος, ἀλλ' ἀνθαρέτω αὐτῷ. οὐ Καλλιμάχος
 μὴν, ἀρετῆς τοῦδε δῆμηγος. Κιναγγειος δέ Καλ-
 λιμάχος μίμημα. οὐ μὴν, τὸν καὶ εἰσαμόντων οὐ δέ-
 θλα τὰ μέρη τῆς σώματος. πάσι γάρ μεμόγηται.
 οὐ τολέμειον πάντα μείζονα. καὶ οὐ μὴν μιᾶς τῷ
 αἰγαρομένων ἐπεχείρησεν τῇ, οὐ δέ τεφταὶ παντὶ^{τοι}
 οὐ μεῖνται Βασιλέως ἐθνη παρετάξατο. οὐ μὴν,
 αὐτὸν δὲν θλως μεῖνται θηριοληπτὸν ἐπειήσατο. οὐ γάρ δέ
 τοις αὐτῷ τῆς τόλμης αἰδινέατος μεῖνται. πᾶς γάρ χρεῖ-
 ται ἐλάβετο; τίς γάρ ἐγγένετο ποσῖτος; τῇ διξιά

ὅτε εἰ μὴ ἡγόνος καταχεῖται διανοσόμνος,
 ἀλλὰ φρεσεδόκησε Βιάσουν ξένην δακτύλων;
 οὐδεὶς τὸ τόλυμα. εἰ δὲ οἶδεν ὡς τὸ τῆς πά-
 εας ἀδιάτονον, ἀλλ' ὡς τοῖς αὐτοῖς τόλ-
 μα κατεῖ, ἀλαζών ή τελεσθοίποις ήν. ή; οὐ
 ἀσφαλής ἐδὲ ἀναγνωστήσεις τῷ ἀπόδει
 χήματος, Εματάξαι σπέψει· θίσπετε ἀλαζών
 ὑπεράνοπτος ή ἀρετή. οἷοι δέ οἱ τυφλοὶ πόνοι πά-
 25.τες οἱ δηλότας ἀδιάτονοι δηθυντίας. Καὶ δὲ
 ὁρᾶν εἰδέν τελέτερον, εἰδέν τέχνην ἔργοις δηθυν-
 τομένην, ὑπεράρτιον λόγοις ἀπειργομένην, ὡς
 τέλος τῆς δηθυντήσεως, εἰ διατάσσονται οἱ λιτ-
 τὸν τῇ φύσῃ καὶ διατάσσονται τελεφύλιον ἀν-
 ορι. ή δὲ ταῦτα δηλοῦ μετὰ τηλεφύλιας καὶ τοσαύ-
 τις εἰρεσίας συμπενεγκτήσις, πῶς οὐδὲ δηλότη-
 μος; πᾶς ἀγέλημος θεούτῳ ὅγκῳ τῆς ἐλπίδος
 καὶ τῇ φρεσεδόκῃ τῷ τολυμάτος; ή αὖ τῷ
 πιὸς μακροῦ χήματος, τῆς δηθυντίας τὸ ἀπι-
 εργόν, καὶ τὸ μάταμον τῆς φρεσεδόκης, ἀφεντοῦ
 ἀπέργαντον. εἰ αὐτοὶ δέ αὖ τις εἰ φρονῶν ἀνταί, πάντα
 μαράνθεις, οὐκινάγματα; η δὲ δηθυντήσει ταῦτα
 κατέχειν ἀνθεφόπινη δέξια; τὸ τόλυμα σὺ φύ-
 σιν εκέχει; πίστητο Γλαύκος πόντος, τίς Τεί-
 των ἐποίη; μονον διάταται μηδέκινον ταῦτα ἀγα-
 γεῖν; ή Ποσειδῶνος δέξια ἀνέμοις ἀμπλάδη;

τελευοτήσις τοσού· ω πληρόματο; σωσαπάξισε ί
ταῦς πλέκοντα. λίστη τῷ μητρὶ Εὐρυπίδῃ Θ., αι-
χμάλωτος ὀκεανολίου γρύνομνοι. γεγέναπο δὲ
ταυσὶ καὶ πολλαὶ μάχαι. τοιαίτεν καὶ Οὐπερος.
Διηγήσασθε· δέδε χεροῖν εἴλινέ πις ἐκείνας, ἀλλὰ
πῦρ φένειται, διὸ μετέπομψεν. αὕτη μόνη κα-
τέχει ταῦτα πλατύ. οὐδὲ σὸς, οὐ Εὐφορίου, γῆς.
μετέγκιον θλυπεῖται· καὶ τῷ μὴ σώματος κα-
τεφένει, μάχεσθαι δὲ δύνεται τοις ἡχὴσιστο. οἷα
ἀπώλετον εἰκῇ διέξιάν. δῆτα τοῦτο Καλλίμαχος
μὴ ἀπέντονται τούτους νῶν ποθέλιστε, πολλὰς α-
φώπλιστε, πάντας δὲ ἐφόβηστεν· ἐφύλαξε δὲ τελε-
σάντο καὶ τεθρεώς· οὐδὲ σὸς γῆς ὥδε τελεῖ ἐπίνοια
σκαρπώσαι. καὶ Καλλίμαχον μὴ ἔδεις ὀπέκ-
τεινεν, ἀλλὰ ποιὸν ἔργον τῆς Αἰσίας ἐγρύπτο-
πάντα μὴ δύσατα δὲ τοντοῦ πλάνη, φαῦσα καὶ
Καλλίμαχῳ φιλοπιμούμενα· πάντα δὲ ἀκόπτει
καὶ πᾶσαν σκενάθησαι φαρέται βελῶν. ἀσαντα
δὲ τοξόματα θεῖ τοῦτον ἔστι, μέρτυρεινδια-
την ποιωνίαι, καὶ πάντα αὐτοισθησάτα θεῖ
τὰ τερεροῦ. Κωνσταντίνωρ δὲ τελεῖ χεῖσα ταῖτην
ἀπέκοψαν οὐ περ ξύλον. Καλλίμαχον μὴ ί
τόλιπη καὶ μάχη τέτο ἐβέλετο, γινόσατο γόνον βα-
σιλέως σπαρδόν, καὶ τελεῖ Αἴγανην ἀποτις ἄβατον
ἔπι. Κωνσταντίνος δὲ φύγοντας ὑπὸ τὰς Βαρβά-
ρους ἀναιρεῖ· καὶ κατεῖχεν τὴν χώραν τὰς πλε-
μοὺς, καὶ μάχης ἐπεστητεν ἀρχαὶ δύστερας. τὸ
ποτε ἀντίτιτον πατέρας βασιλεὺς παρέστη; Τίς φύ-

24 ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΣΟΦ.

ζευσιν ἀνεβοι, ταῦτας Φοινίας ταῦς ἐμφάπις.
ἄφες, ἄφες Κιωνίγηρε, μη λαμβάνου. μὴ μέστη, ἀν
λαμβάνης. ταύτην δέραντιν ἔπειρας διποθάσσε. μη

26. κεραπτι ταῦς τῷ Πανὸς δεδιωγμένῳ, ἔχου ξίπη
ερει σὺ τῷ Αἰθίωντος ἀφεψαλωμένης. ἀφίησι
ἀντὶ τοῦ ή Δημήτηρη Κόρη φυλαγμονον. πάρεστι Θη-
σεὺς πάρεστι Ηρακλῆς, ἀλλ' οὐ κατέχου πῦταῦ,
ὅπει μὴ συμφέρῃ. ἔχει τον θεματικον γενεῖ μᾶλλον
σου κατέχειν διωάμψα. ἀλλα τὶ μὴρ ἐπιπέ-
πτι τὸν πόλεμον ὅπ τῆς Αἴγανης δῆλο τοι
τοι τῷ πορειαν ημᾶς σὺ γέρε, ω Κιωνίγηρε, ταύταθ-
μον μηδικὸν τὸ Μαραθώνα ποιεῖς. ω Κιωνίγηρε
τοι ταυταχίσται νικήσῃ Βασιλέας, τῆς πάχης
μότι Κιωνίγηρε φίσεται χάρειν. ἀπεργει ποιαῖν
ἀντα τοι φυγεῖς, ἀνατρέπεις αὐτα τοι τίκτην
εργάζετο. ἀλλὰ γὰρ οὐ μετά τῆς χειρός αἱ δῆλ-
νοιας ημᾶς ἐβλαπτεῖ (τάλπη γὰρ εἴρησται)
ἀλλὰ ἀλλως ἐμφαίνεται. καὶ τὸν Καλλιμάχου
τεκέψην δεσποτὸν διδοκιμωτεῖ, ἐπειδύμει μῆτε τὸ ἄλ-
λου χήματος διπόλεστη τοι ἀλαζόνα δεξιάν,
ὅπως αὖ ἐν θύρηται Μαραθώνιων διηγμάτων.
ημεῖς γέρε οὐδὲ ἐκόντες οὐτε ἀκοντες οὐδὲν ἐβλά-
ποιμεν. εἰ μὴ δὴ τοις θύμεισι Καλλιμάχου
κατέσκεψει τοι ἐγένεντο τοι τίκτην, εἰδίκειν τοι λεί-
φει τοι Βαρβάρον, καὶ τασσει τὰς ταῦς αὖτις
τοῖον κεντάς εἶλοιμεν. εἰ δέ γε εἴδον εἰς τὰς Κιωνί-
γηρεν λαβάς, ἀκοντες αἱ ἀπαντες οἱ Βάρβαροι
27. τοι ηττας ἀγεναλέσσατο. Κιωνίγηρεν μὴρ δια

χτε Θάρρος φίλωις, χτε δέος θεῖς πολευόντος ἐγκύεσθαι
 δέ σράτας οὐδὲν, ἀλλ' ἀποτυπθεὶς τῷ χεῖρᾳ,
 ἐπεσε μέθης, ὡς περ ἐπίφερεν ἐχων, ἀλλ' εἰ
 τῇ μεξιαῖ τῆς ψυχῆς ἀντα νεικείης. τὸν δὲ ἐμόν
 πάμδα οἱ φίλοι μὴν ὁρῶντας ἐν τῇ τάξει μετοντα,
 πάντας ηθούσαντο. βέσαντες δὲ υπερθέμα οἱ
 βάρβαροι. καὶ τὸ σύνισταν, ὃ μὴν ἔπεισεν, ὃ δὲ
 εἴ. αἴθλητας δὲ τῇ τῆς σραπώτας ὥστα βόύπτει,
 πίπερι τεφανωσορδήν, τὸν δρῦτον, οὐ τὸν νείμηνον;
 τὸν ἐσπικότα, οὐ τὸν ἐρριμμένον; οὐ παύση τοῦ
 βάλλων οὐδὴν χεῖρα, καὶ τοῦ μετείμενος, οὐ
 τὸν λειποτελεῖταντα τῷ μακροβίῳ νεκρῷ; καὶ
 τὸν ἄκρωτηντειασμένον, τῷ μέχει τῷ ὀλοκλήρῳ;
 οὐ μὴν αὐτοῖς τῷ ραῦ, οὐδὲ ἐκράτει τῇς αἰστ-
 οδος. λέγε τοῦ, καὶ ξαγωδει πολλάχις. καὶ γὰρ
 Αἰχύλου πατήρει, Καὶ τῷ χεῖρᾳ δέρες ἐποίεις, ἐκ
 γῆς τοι ανιάχεις. Δάπει δὲ ἐν θαλάττῃς ἐπεζο-
 μάχεις. κατέχει τὸν ναῦν. καλωδίζει τὸν ἔργον· ἀγνο-
 ει τότε κρεπτῶν ποιεῖ. οὐ μὴν ἐλάβετο, οὐ δη-
 ἀπένοψε. κατέχει τὸν πλέοντας. οἱ δὲ οἵμως ὅλες
 πολευόντες. ἄνδρες Αἴθινοι, πάντας πολευόντες τὸ
 σραπόπεδον, τὰς μὲν δίρηστε χειρῶν ἄνδον, τὰς
 δὲ ποδῶν. ἐτέρον μὴν δέ, ἐτέρον δὲ περιθέμα
 ἀποτετμημένας τῷ μὲν ἄλλων σωμάτων. πολλάς
 ὅμοίς τοι Κιναιγέρων νεκράς. Καλλιμάχω
 δὲ οὐδὲν αὐτοῖς γάρ ισοσάσιος νεκρός; τοῖς δὲ πιστοῖς
 ἔτος σραπώτης εἰς μάχην; τοῦ σε μᾶλλον, ὡς
Καλλίμαχος τέκνουν, ἐθαύμασσα, Κιναιγέρου

26. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΣΟΦ.

πεσόντος όποι' πληγῆς μᾶς. ὃ πολλὰ τοιαῦτα
λαβάν θαυμάτα, οὐ μὴ κεκινημένοις σε
Περοτῶν θελών ἀπειστή, οὐδὲ τῇ λοιπῷν αἰθέρο-
πεντάσθματα, ἐκ ἔκκλησης Μητίκων, εἰ κοπίδε
Περοτηῆ, οὐκ αὐχεῖ Βαενιλωία, εἰ πελέκει Φοι-
νικίων. ὃ μόνε τῷ διοδιανόστατον εἰ πεστὸν, οὐ μόνε
μὴ ζητεῖν μήνες, ἐτὶς μέρτυρες μήνες τοῖς νίκησι ταῦ
ζήματον καὶ τὸ φυγῆς ἀπελθούσος ὅμοιος ἥδα ταῦ
μαχουμάρω. ἢ τῷ μεγαλου θαύματος. τοῦ τεφ-
τεοῦ ἀπάντας ὡθηνεγέραι. ὃ πάν, μείνεινα ἀερ-
κάλλοις οὐ τῆς μάχης τὸ ὄνομα μέν. αἰσακάλλ

28. οὐ πολλὰ τὸ Κυνάγειερι, οὐ οὐ τὸ συμβαντὸν
ὄνομα τῷ ἑρσινάν Βουλαμίω, οὐ πόρεργον τοῖς
Βαρβάροις ἐγέρθετο. οὐδὲ ἐμός γέδει αἱρετῆς πολεμ-
σίαν, οὐδὲ παχὺ οὔτη ἐκράτησε, οὐδὲ τινὸς τερρο-
μήνης πιῆς γέγονεν αἴπο. τῷδε γὰρ ἀλλων πολε-
μοίρχον διδλίαν ἐπιθεμένων τοῦ πλήθεος, οὐ ζύτου
φύφος περιστρύγοντο τοῖς δλίμουνοις διαλι-
σε, οὐδὲ ποιεῖ διποιάσχεται τόλμαν ἐκίρωσεν.
οὐ τε πατέος ἀν καὶ μόσις καὶ μάλιστα τὸ κατορ-
θώματος αἴπο νομίζοισι. οὐδὲ τοῦ μηδέντος περί-
πάντας δέσι· προς δέ τὸ Κυνάγειερι, καὶ μάλιστα.
τῷδε γὰρ ζύτωσε καὶ ἀναταγμάτισσαν κόπιον
ἐρεψτίματο. Κυνάγειερι θαυμασός οὐ ζελητέος
μηδὲν πρόξενος τῷ Βίῳ, εἰ μήχει τὸ φυγῆς. αἱλ-
ωματοὶ γινονται θαύματον, οὐ ποιηστοῖς φύσεως
ἥττητη νόμων. Καλλιμάχος δὲ οὐδέποτες δέσι καὶ
φύσεως περιττοτέρα μοιητοῦ τὸ φυγῆν ξερβαίνει.

εὐχαριστίας μὴ γὰρ στραπώσει πολλοῖς δύρησθε Μακεδόνες· Καλλίμαχον δέ, ἀνέψασον τῷ τοῦ βίου μόνον μεμαχθεὶρόν. τὸν μηδὲν ταῖς θανάταις καμένα, ἀλλὰ οὐ μῆτραν τὸν βίον ἀνδρας ἀγαθὸν, οὐ τοὺς ποιοὺς τῆς φύσεως καὶ ἀρετῆς παρελθόντες ὁρεις. οὐ καὶ Καλλίμαχον καὶ Καλλίνικον, ἀξέωτε οὐ πολυβέρωτε, πῶς σε αὖ περ ἐπαγνέσθε καὶ τὴν αἰξίαν; οὐδὲ Αἰχύλου οὐ τῷ τοιέτον ποιητῷ καὶ ῥητόρῳ ἀξίος, αἰλλά τι Θρούμην θαυμάσας οὐ θαυμάσις φωνῆς. οὐ ποιεῖ Αἰσίας σπονδὴ, οὐ σκυλίστας ταῖς θανάταις τὴν στραπὴν βασιλέως, καὶ πλεῖστα λάφυρα τῷ Βαρβάρων τὰ Βέληνην παταχών· οὐ σεμιὸν ἀνάθημα πολέμου, οὐ καλὸν Αἴρεως ἀγαλμα. οὐ πολεμαρχεῖ πολεμάρχου θεᾶς δίνοντι εἰδώλον, τῆς Αἰσίας τὰ τοξόμυτα πειθεῖται θηρίον. οὐ μόνον Θρούμην τὴν τῷ πολέμου σολήν. οὐ χῆμα ἐλεύθερον, οὐ χῆμα Μαραθώνιον. οὐ μὴ ιλίνας τὴν Ελλάδα, οὐ τῆς φύσεως πολεμότερε. οὐ δύο μεγάλας μαχαὶ Δαρείων καὶ θανάταις μεμαχθεῖρε. οὐ ποιὸν καὶ ζώντων μαχητῶν, οὐ μὴ μῆτραν τῶν τερετίων αἴρεις. οὐ φεύγημε πλέον τὸν βίον. οὐ νεκρὲς τῷ ζώντων μαχημότερε. εἰχεν ἀρετὴν φυχὴν αἰείνην οὐ νεκρὸς, καὶ δύστεραν καὶ μεγίστην δέσποτῆς οἰκείας δικαιάσεως πολεμοῦσαν οὐ αἰγανιζομένη. οὐ πεφθόσει μέντης δεῖξας ἀνθερόπων, νεκροῦ μάχην. οὐ θανάτω τοὺς πορές βίον θερόντας ἔλιων έπιδημίασίαν. τὰ μὴν γὰρ ἄλλα πάντα ἐπειχεῖσθαι διαφέρει.

Καλλίμαχος τῷ πολέμῳ ἐπιθίσκων, ὡς στρατώπεις παῖδες τοῦ Καλλίμαχον, αὐτάνατον τὸ σῶμα μῆτρα τῆς χήματος ἔσποσεν. ἔμεινε γὰρ, ὡς ἀμολόγησε τῇ ψυχῇ. ὡς μεγάλη σάσις, ὡς τηγῆ σύμψυχος ὁ ρίζας ὅλης ἀρετῆς Βαλόμυρος, ὡς φυτὸν Μαραθώνιον. ὡς ἵστων Βεβαύότερε οὐδὲ μίαν λαμπεῖτερε. τοῖς Βαρβάροις μὲν Ἐρέταια ἥρτασμένη πλεῖ, καὶ Νάξος αὐτανθρος εἰς ταῖς ναυσὶν ἐτέθη. Καλλίμαχος δὲ αὐτίνητος ὢντι, τὴν δορὸν σασιμώτερος, οὐδὲ μοπέλων Βεβαύότερος. Εἰ γὰρ μὴ ἐσείδη πολλάκις, οὐδὲ μίας ἑίδον αὐτοφροποιοειδούσας· τὸ δὲ ἐναντιοῦν ὁ Σοσοῦρος καὶ μίεσφος πόλεμος. ὡς τεῖχος Αἴτικῆς ἀρετῆς. ὡς μέγιστος τῆς Μαραθώνιων θαυμάτων οὐδέτερος. ὡς τὴν ἐκεῖ φασμάτων ὅλην οὐρανον. ἐπινεκεδὸς δὲ χήματος εἰς τὴν θεφτηγή σεισθ, οὐκεδὸς τὸν θάνατον αποτέλεσμας, αἰχμαλόμυρος πασεῖν. Εἰ γέγονεν ἔμψυχος, τεθνεώσειν. ὡς Βλέπων, ὡς μιμούμενος τῆς ψυχῆς τὴν ὄδόν. ἐγὼ οὐ τέλος ψυχῆι· εἰς τὰ φανῆς οἷμα τόπε συμμάχοδη, καὶ παρεῦσαν ἐγκαῦμας ἀπέχειν τὸ σῶμα. ὡς μεγάλω φάσματι πεινοσυπίενε. ταπὲ δὲ Πολύζηλος, ἐκεῖτο τὸ θαῦμα Καλλίμαχος ἦντι μὲν γὰρ οὐδὲν εἰς ζῶντες, δεινὸς τοῖς πολεμίοις· καὶ ἀκόρετο μάχης, ἐπικε Βοϊν, ὡς Δαρείου δοῦλοι Βάβαροι, καὶ Σκύθαι Ταῦτα, καὶ δὲ ποταμοῖς, καὶ δὲ πλάνης ὄμιλος, καὶ δὲ ἄμαξας ζηλουμένων· αὖτος δὲ τίκη καὶ Πελοποδῶν. εἰς ταύτην ἐπικε, καὶ φεύγειν τίς θεφτης ἀπόλυτα. Εἰ πολλὰ βαλ-

λόρδυος ἐ τοξιδώματος, ὡς ποινὴν ἀνθεστηφανέματος, λέγω Βάλλετε, μὴ φύεσθε. τί δὲ ἡ
Βάλλετος; ἔγω μένουμαι Βελάν. ἐπεὶ χωρεῖ τὸ σῶμα, τόπον ὑγιῆχον. τί τὸς αἴθλίοις Ναξίους, τί
τὰς ταλαιπώρους Ερεβεῖς ἐμοὶ πεῖστε; ἐμοὶ τὸ
τὸ πολέμου δίκτυον πεῖτενατε. τίς Δάπις; τίς
Ιανθίφερίπης; ίδοις ὡς πάντες, ἔγω ἔτοιμος. Θυέτε
μέ τοι. εἰ διωταγματικός Βασιλεὺς σαπιωδοσάτος, εἰ
τεξιστής. ἐπεὶ δὲ τῶν αὐτῶν ὅλα τὰ Βεληνές ἀντὸν
ἐπιτίσεν, ἔχαρε, λέγων περὶ εἰσαγόν, τὸν Λασιαρ
ἀπεδύσαμδυ. καὶ τοῖς ουσραπιώτας παρήγελλε,
παίετε κατακεντοῦτος ἀντέκες, ἐ μὴ φύεσθε.
ἀκέποντὸν ἔχοντοι Βεληνύμιας μὲν αὐτὸς ἐπίστοι.
οἱ δὲ Βάρβαροι, πάντες μὴν ἐπειρρόντο, καὶ πᾶς
ἔβαλλεν, κινησαμένοις δὲ ἐδέλτοις, ἵδιαν αὐτοῖς ἐδίλλετον τὸν αὐτοράπτηρόν τοις. οἱ τὰ μεγάλα καθε-
λόντες ποτὲ χώματα, οἱ βιασαμδυοι τὸν Βόσσο-
ντον ἄγαν ὄνταρούσθι, καὶ Σκυδικὴν θάλασσαν·
ἄλλα τὰς μὴν ἔβαλλε ἐ πᾶσι φονδέτο, καὶ τὰς
Καλλιμάχων περιπτέτεν, δις καθάπτερ περιπ-
νειδικόν λίθῳ περιπτέτεν. θάλασσαν ἐρέσσας τὸ ἐσυ-
ττὸ σῶμα, τελεύταιον θιάτον εἶπε λόγου περιπ-
τέσσας εἰσαγόν, τῆς Καλλίμαχος ἀκίνητος. οἱ δὲ, ὡς περ
πείχει περιβαλόντες καρπερῷ, πλέον ὃδέν
ἐδρῶν. ἐπρύπτετο γένος τῆς τοῦ Βελῶν περιβο-
λῆς. ἐνθαδὲν πολλοὶ μὴν κάμνοντες γένος τῆς Καλ-
λιμάχου Βληπάτον απόλοιτο, καὶ πολλοὶ παρ-
άντὸν ἐπιπτον εἰσηκότα. Δάπις δὲ ὁργίζετο τοις.

τῷ νεκρῷ. Εἰς βαρβάροις ἐνεκλέυεται, ἐπλι-
νεῖται, ὅπερ αὐτοὶ στέπεται φιλόνεικον νεκρόν τὸ ἀν-
θεφπεδαμόνιον μὲν οὐδέποτε αἰχμήν ποσεῖν;
ἔπει μένεις τὸν μάχην; πόσας ἔπει φυγάς ἔχεις;
ὅμοι τοιάντες οὐδέποτε οὐδέποτε Αἰθιαῖοι. ἄνδρες μη-
νέπιοι βάλλεται. ἀποθνήσκοντες Αἰθιαῖοι, γί-
νονται μαχιώτεροι. ὁ δέ στολὴ Δαρεῖος, τίς σε
ἔξηπάτσειν; ἐτόπιος ἀθερόποιος οὐδέποτε
ἔπει μάχης, ποσεῖν εἰπεῖσθαι. αἱ δοκούμδραι Μί-
δωντος Επέρσας Εἰς μάχαςτέχναις ἀποσκεπτον,
Αἰθιαῖοι γένοι νεκροὶ μάχρεται πάρα πολλοῖς, Εἰς
δέξιαν τολεμοῦσαν μίσθες τὸ μάχης ἐσθύεται.
32. Βασιλεὺς ἦταν ἀντὸν ὁρθὸν ὅπλοις πολλοῖς πε-
ειβεβλημένοις, ἐβόσι, φέυγωνται, πλέωνται. οὐδὲν γάρ
μεραν Αἰθιαῖοι βόπαυον τοιαῦτα τένιν παρέζεσ-
εις βαρβάροις δόγματα. ὁ σεμνὸν πολέμου πά-
ρεται. ὁ τὸ συμμάχων θεῶν ἀξιον θέσαια. σοὶ μὴν ἐ-
παν ἐβούλευσε, σοὶ ἦται Ηὔρα σύνεκεστος, Εἰς Παλ-
λὰς ὑπῆρχεισσεν. τοῖς σε μὴν ἐστι Ηεανδης ἐστι
ἡ Θησεὺς σερμωνόμδρος. σε τὸν καὶ ωφελμάδη
τὸ Μαραθῶνα κειμένων, καὶ τὸ πατέρα τὸ σὸν ἐπί-
σοι τε καὶ τοῖς σοῖς σρατιώτας αἰρένειν λόγος
αριστοῖται. Οὕτω, ὁ Εἰφορεὺς, ἀπελθὼν τὸν
σεαυτὸν νεκρὸν, τὸ χαμαὶ, τὸν δὲ ὄχλῳ νεκρεῖν, καὶ
τὸ ταπειμένον. Τάπειτε Εἰς πετεῖν χρῆσαι τοι πε-
λέκειται ἀποκοψε. τὸ Κιναριγέτεον δέξιαν ὅπλω
γυμναῖον τοι ἔτειδι, ὅπερ αὐτὸν μὴν πάρχουσαν,
ἐκπέντε δέ. ἀκρεσόλιον γὰρ δύσαν τῆς νεώς ἀπέκο-

Φεν ἐντελέντι, καὶ τὸν ἀπειλητήρον λίγους ἐπέζει 33.
τέλος γλωσσαῖς, οὐ δύνανται τὴν ἄλλων μερῶν ἀκε-
πτεσθεῖν. Εἰ δὲ τὸν ἀλλαγὴν περιτίθεται τῷ στρατιώτῳ
τοῦτο τὸν ἔρεντα θυρῶν ἔμενεν, τόσον αὐτοῖς
ἔχομναν τὸν τῆς λαβῆς φόνον. Ηὐ δὲ τῆς προ-
μηνος ἀπεκερδεῖν, μητέ ξύλου καταχθονας Σιδο-
νία. Οὐ δέ, οὐ τερνον; Καὶ τοις παλαιάν δοξαν τῷ
οὖν περίτελλοντας θύμοντας. ἀντόχθοτες οὐδὲ ἐσ-
μένοι οὐδὲ ἀληθεῖς, βεβίοις παρέδεις παλαιοῖς. Εἰς τοὺς
αἰέρες Κακλαίναχον οὐκέτι πρ, χυνάδειν οὔτε λαμ-
πάσιν, καὶ τόσους ταῦτα τῆς πατέρος μαζαῖς,
οὓς ταῦτα ἀντῆς πεφέδεις οἱ ἐπιθανάτοις ήν-
το. Εἰδος Βιζαρεων, οὐ Εὐφορείων, εἴη τὸ Βιζ
βιζαρεων περιτίθεν τὸν παῖδα ποσμοῦν, Καὶ ταῖς
βιζαρεων βιζαρεων. Οὐ δέ τὸν θόνον μεθύσεσθαι
θρίνει, συγχωρεώμενον τῷ μηκαστῶν.

non curare, tamen ac bestiis cingulatum non exponi-
tiamur, &c.

D. *Argyresthia pumicella* Crambodes - G. *Argyresthia*
E. *Argyresthia pulchella* Crambodes - G. *Argyresthia*
F. *Argyresthia pulchella* Crambodes - G. *Argyresthia*
G. *Argyresthia pulchella* Crambodes - G. *Argyresthia*

EX LIBRO
M. T. CICERONIS
DE OPTIMO GENERE
ORATORVM.

CONVERTI ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas orationes inter se contrarias Æschinis Demosthenisque : nec converti ut interpres, sed ut orator, sententiis iisdem & earum figuris tamquam figuris, verbis ad nostram consuetudinem aptis : in quibus non verbum verbo necesse habui reddere, sed genus omnium verborum, vimque seruavi. Non enim ea me annumerare Lectori putavi oportere, sed tamquam appendere.

Et paulò post.

Quorum ego orationes si, ut spero, ita expressero virtutibus vtens illorum omnibus, id est sententiis, & earum figuris, & rerum ordine verba persequens eatenus ut ea non abhorreant à more nostro : quæ si è Græcis omnia conuersa non erunt, tamen ut generis eiusdem sint elaborauimus, &c.

De Argumento huius Controversie, Cynagiro, inquam, & Callimacho; déque Marathoniā pugnā, consulendus Herodoti liber sextus.

POLE:

**POLEMONIS
SOPHISTÆ,
LAUDATIONES FVNEBRES
IN
CYNÆGIRVM ET CALLIMACHVM**
 Latinâ Paraphrasi, nunc
 primū explicatæ.

*Mos cum esset Athenis lege sancitus ut
 qui omnium honestissimè in bello cecidis-
 set, eius Pater ad commune sepulcrum
 desideratorum proximo bello ciuium
 Orationem haberet funebrem, Callima-
 chi & Cynægiri Patres, utrius id mu-
 nus esset iudicio disceptant.*

CYNÆGIRI PATER.

*VANDO QVIDEM in procu-
 rando solemnibus ceremonijs
 fortissimorum ciuium funere,
 cum alia multa obseruanda ritè
 sunt, tum illud est legitimè constitutum, ut*

D

qui defunctorum merita celebraturus oratione sit, is ad illos domesticā necessitudine & communione sanguinis attineat: aio ad me vtique omnium potissimum id officium spectare qui Cynægiri Pater sim, hoc est, qui palmam ac florem ipsum eorum qui ad Marathonem periclitati sunt, ex meis visceribus editum saluti gloriæque ciuitatis impenderim: iuuenem eā indole animi, eā vi naturæ, vt eius in frusta concisi truncā ipsa discerptaque membra dimicauerint cum Barbaris. Ac æquum quidem censeo Callimachum, qui virtutis in eo certamine secundas tulit, laudis suæ portione non defraudari. Cæterū tanto iustius est mihi quam illius Patri ad commune sepulcrum concessionem dāri, quanto maiori honore dignus est Cynægirus quam Callimachus; hoc est, expeditus, in procinctu, adeoque ardens in opere miles, quam exangue ac frigidum cadauer, labore iuxta periculoque omni simul cum vitâ, quantumuis gloriosâ morte defunctum. In summâ quanto præstantior animi virtus, habitu corporis. Cuius si mei voti, pro eo ac dignum est, compos fuero, omni accuratione in eo argumento dicendi versandum mihi iam nunc statuo: non priuatâ laudum cupiditate quæ

mei filij propriæ sunt ; tamquam illæ nisi
ego dicerem saluæ illi non essent futuræ
(cuicumque enim tandem perorandi par-
tes tribuantur, is sermonis vtique sui partē
ornando Cynægiro vel maximā attribuet)
sed si quid in me hui⁹ generis facultatis est ,
id quantulūcumq; est in communem gloriā
cōmendandis optimis ciuibus, quorū istud
sepulcrum reliquias colligit totum effun-
dere posse, in summæ felicitatis parte nu-
merabo. Nam illis quoque amplum certè
& gloriosum est Cynægiri Patrem ad fu-
nus adhiberi laudatorem ; Quippe ita ma-
nus omnium eādem cū Cynægiri dexterā
laude censebuntur ; sin vero infestus me
casus aliquis spe tam æquā deiecerit , sic
habetote nostris hisce contentionibus am-
bitiosis filiorum ornamenta & decora, fru-
ctum mortis atque victoriæ simul cum meā
causā periclitari. Videte autem quanto di-
gnior Cynægirus sit qui sepultus vincat ,
quando & vincens mortuus est? Porrò cum
vterque nostrum præsidium omne obti-
nendæ causæ huius in virtute filij constitu-
tum habeamus : sit que illa vnā res in quā
hoc iudicio niti oporteat ad vincendi spem ,
vt comparandis facinoribus duorum, vnius
maximam præ cæteris extitisse fortitudinē

euincatur: nullo, opinor, modo hæc facinorum contentio aut institui commodius aut dijudicari potest certius quam si, quid ab illorum utroque gestum in acie sit narratione declaretur. Actuum quidem Callimachum militaris ipse certè quem gerbat magistratus Marathonem abripuit vel inuitum ad Barbarorum excedentium vim propulsandam. Cynægirus vero sola virtute & generositate animi, cū vix egreditus ex ephebis, legitimam haberet excusationem ætatis, ante militare tempus, voluntarius miles ad expeditionem profectus ultrò est: non sacramento, non lege, non necessitate, non vi, non spe denique ullâ aliâ, aut amore incitatus nisi magni cuiusdam edendi facinoris, & sempiternæ gloriæ consequendæ. In ipsâ deinde pugnâ cum omnes, quantum in acie Marathoni nostrorum vel ciuium vel socrorum stetit; quoisque Mars in conflictu pigneratus est, quoisque nostra nobis fortuna seruauit, nihil ad summam sibi fortitudinem reliqui fecerunt: tum vero duorum præsertim, mei, & istius filij, tanta virtus extitit, ut admiratione mortalium omnium multò dignissima videretur. At huius quidem filius telis cum se hostilibus induisset, sagittis iacu-

Isque innumerabilibus circumfusæ multitudinis affixus est : ideoque in illâ stantis gloriosâ specie moriens perstigit ; visusque est virtute quâdam suâ stare, cum cadere ne posset quidem. Atque huc tandem redit splendor omnis Callimachi : hic eius ille clarus interitus, & inani solum specie commendabilis habitus viuëtis in mortuo corpore. At meus Cynægirus perruptâ superratâ que phalange hostium sine vlo deinde metu procurrens in ipsum vsque maris littus suæ fortitudinis elatus æstu irruit, quo maxima iam ac pugnacissima pars hostilis exercitus se receperat. Ibi licet propè nudus, solius virtutis armis fortissimè dimicâs inuasit in mare ; primusque adeo hominum nauale prælium ex terra lacessiuit. Ac multas quidem alias naues incusso terrore auertit in fugam ; vnam autem Phœnissam quandam magna illâ suâ in carinam iniectâ manu tenuit, ne fugam quidem regiæ classi permittendam ratus. Longo igitur tempore coercita nauis stetit, defixa constictâq;, tamquam rudente, Cynægiri dexterâ. Quâ deinde abscissâ, adiecit ille alteram ; & ad singula Cynægiri membra atrox erat Barbaris exantlanda dimicatio. Hâc quoque alterâ porrò abscissâ manu, reliquus Gynæ-

girus suis ipsius manibus partæ victoriæ trophæum stetit. Intereaque dum ille truncus & semianimis de Naturâ querebatur tamquam egenâ; & instrumentis illustriū operum malignè exiliterque instructâ, fūgentibus enixè Barbaris abrupta licet dextra semel arreptam tenebat adhuc proram: citiusque emisit animam Cynægirus quam nauim dextera. Vbi illud contigit mirabile ut Cynægirus sine manibus cum nauibus pugnaret; manus autem sine Cynægiro fugitiuis instaret hostibus. Diuīsum porrò Terræ marique iaceret cadauer vnum, cui vtrique elemento suis vnius membris explendo suffecerat. Hæc mihi rem confiunt. Hæc victoriam spondent. His tantis de causis mihi potissimum tribui dicendi partes ius fasque esse cōtendo. A me enim vtrique, qui alioqui industriam in dicendo meam multis antea probauerim, à me, inquam, ornari sepulcrali encomio monumētum hoc debet, quod mortuo illo meo, uno simul & multiplici suppeditando, nobilissimum reddidi. At hic Tribuni militaris se Patrem ait esse. Me vero vnius tātum cuiusdam de turba militis. Quid est igitur cur hunc etiam honorem appetat qui illo alio tanto, tamque amplo sit potitus? A

qui ut ille clavis domesticæ præclaram ha-
bet consolationem magistratum filij, fami-
liae decus, nomen imperij: sic ego mihi
certè huius qualiscumq; honoris solatium
paterno desiderio permulcendo non inui-
deri meo iure fecero si flagitem. Iam in illo
quidem adipiscendo magistratu. vis fortis
& casus temeritas versata quædam est; quæ
ab hac contentione virtutis remouenda est
procul. An enim sic existimas; virtutis
semper prærogatiuam & meriti demanda-
dis honoribus sequi solere Fortunam: si-
gnumque certissimum veræ laudis eius qui
natus sit imperium, iudicium fortis haberi
debere? At qui nostra omnis in conten-
tione rerum gestarum, non in *ambiciosa*
iactatione nominum disputatio versatur.
Ut illa sortitio militaris Magistratus aliquid
forsitan ad tuum solatium, ad cansam qui-
dem susceptæ contentionis attineat nihil.
Quemuis enim alium vel ignauissimum ad
eam potestatem vocare potuit beneficium
fortis. Quod si eslet factum, gereret ille
sanè Magistratum, eatenus quippe fortis
arbitrium est, magna quidem opera & il-
lustria facinora, quæ virtutis solius ac for-
titudinis sunt, illa infirmitas non attingeret,
aut omnino cogitaret. Iam ipsa conluetu-

do & communis usus, qui unus optimus interpres habetur legum, satis aperte declarauit solemne huius laudationis munus ad Tribunorum Militarium, vel Imperatorum cognatos aut gentiles tamquam aliquid peculiare ac proprium velut ex officio non pertinere. Si enim hoc ita esset, pridem id videlicet constitutum & praejudicatum fuisset; neque ullus hodie huic quaestioni locus relinqueretur. Quare ego sic statuo, atque hoc iu mea oratione pono: nullius omnium prerogativa dignitatis in eo munere demandando potestatem populi esse: & cuius omnium tametsi is neque Tribunus neque Tribuni filius aut Pater sit committi partes dicendi posse. Ac idem tamen censeo eius in hoc potissimum habendam esse rationem qui primas in bello virtutis tulit. Nunc qui eos sibi fines circumscriperit, eum video ad iustissimam de hoc dicendi munere contentionem Milliadem prouocasse. Huius enim cum summa omnes intelligunt in eo praelio extitisse virtutem: tum si quid etiam utendum est lege aduersarij, idem Imperator fuit, quae est potestas Tribunitia haud paulo amplior: ceterum eo Patre editus qui summam & ipse in alio bello potestatem egre-

giè administrasset. Quāquam hoc quidem ab hoc tempore & ab hāc disputatione remouis est. Iam hic vir talis ac tantus cum ab hāc contentionē se abstinuerit nobisque concederit, satis, opinor, declarauit, non ab excelsō progressos honoris gradu quem ille summum obtinuit, sed ab excellenti virtute, quā tametsi cessit nemini, tamen suus ipsum pudor prædicare vetat, in hunc dicendi locum inuadere oportere. Age igitur hac lege causa ab vtrōque nostrum; hac lege ius nobis dicatur: quando tot illos aspicis &, quod tuus filius fuit, Tribunos; &, quo tantoperē te iactas Tribunorū Patres, tamen ab huius laudis contentionē conquiescere: qui si in commemorationē dignitatis aliquam ad huius causē victoriā spem collocassent: nā nos ambo habemus eos vehementes competitores honoris, non, vt modo sunt, æquos disceptatores controuersiæ. Ego tamen non malignē agam tecum. Non ita laudem omnem filij tui necessitati impositi Magistratus tribuam nullum vt locum relinquam virtuti. Fuit in illo sanè quædam, extitit etiam atq; eluxit vir ingens animi. Etenim cum implere præclarè nomen imperij, & defungi cumulatè potestatis officio potuisset si mo-

do in prima acie constitisset. tamen & stationem ordinis necessariam alacritate liberæ constantiæ commendauit: & pēsum officij, debitamque sorti, expectationi, iudicijs hominum, operam, voluntarij facinoris accessione cumulauit. Meus vero nō respectu non conscientia potestatis, neque in militaris imperij fastigio omnium oculis & iudicijs propositus: neque nōmen impositæ dignitatis, sed insitæ sibi virtutis omen & auspicia, liberumque dūctum expedita alacritate secutus, eum in apicem gloriæ clarissimis edendis inustatæ fortitudinis documentis aspirauit, quē omnes scitis. Itaque Callimachum quidem lex stare coegit in acie: Cynægirum consilium generosæ mentis eduxit in Barbaros. Et ille quidem si pelliculæ timuisset suæ; si consulere timiditati ignauia voluisse omnium in se conuersos oculos non poterat fallere: huic meo, si remissè re gerendâ salutis quam gloriæ rationem habere maluisset, obscuritas anteaetæ vitæ præclarum tegumentum obtendebat inertiae. Ad hæc maior natu Callimachus, & rerum usu, & firmitate virium majore, desiderio minori sollicitatus vitæ, quā diutius fruitus erat, & breuiores iam eius reliquias adeundo peri-

culo contemnens, multa sanè habuit incitamenta omnis generis ad vnam laudem; neque quidquam mirum si tantis tot que vnum animum perurgentibus stimulis ad flammam periculi splendore prouocatus affulgentis gloriæ accedere proprius ausus est. Adolescentulus vero Cynægirus vix-dum egressus ex Ephebis; non ita procul à carceribus longè amplius curriculum despiciens vitæ , magnanimitate vtique maiori spem diuturnæ vitæ , summis patriæ temporibus præsentis momento gloriæ cōmutauit. Cuius laudis, sola inductio generosæ mentis, & incredibilis constantiæ robore septus iuuenilis animus se fretus uno, decus omne ac meritum tulit. Nullam hinc sibi partem experientia, in rudi rerum adolescentulo : nullam robur corporis in illâ ætatis infirmitate decerpit : Nisi si quis hæ-sitationem imperitæ adolescentiæ ; imbecillitatem nondum corroboratæ iuuentutis, magnum quoddam ad magna audenda addere stimulum & momentum credat potuisse. Prætereo Callimachus primo haustus pugnæ impetu perijt; vel in ipso certe ardore certaminis, cum penderet adhuc incerta victoria: quâ ille opportunâ morte multis sanè grauissimis qui superabant , la-

boribus suâ quanam fortunâ subtractus est
Cynægiro non breuis quidam & citò eu-
nescens, sed æqualis pugnæ quanta fuit spi-
ritus ad fugam usque suffecit hostium. Ut
illius virtus quadam tantum pugnæ parti-
culâ probata sit : huius confecta fortitudine
res omnis , ac debellatum fuerit. Ille in
medio tumultu & trepidatione omnium
obriguit : & stat defixus adhuc. At Cynæ-
girus impactam in mare confregit Asiam.
Atqui egebat illa sanè pugnâ non congelat-
is & adstrictis , sed ex peditis & instantibus
militibus. Cæterum fortitudinis , magna-
nimitatis, industriæ , roboris, consilij, men-
tis, tot virtutum opus est hostes persequi. At
in vno ut quis perstet defixus vestigio stu-
pore plerumque & inertî metu fit. Quid
quod prior mortuus Callimachus est , Cy-
nægirus postea. Nempe & pro corpore Cal-
limachi pugnauit viuus. Et eius nunc bene-
ficio honore fruitur huius funeris Callima-
chus. Ut omittam Callimachum ex ijs quæ
passus sit insignem euasisse ; quem sylua te-
lorum hostilium tot , ne caderet , tibicini-
bus fulcijt : Cynægirum ex ijs quæ fecit
adeptum laudem, qui manus suas tamquam
armatas classes post Barbaros misit ; ne
vulgas quidem nauticum ac remiges Phœ-

nicum à vi suâ atque impetu immunes vo-
lens. Quantò igitur agere quam pati tunc in
se nobilius, tum in commune utrius est;
tantò laude & admiratione dignus maiori
Cynægirus quam Callimachus. Nam certè
vigens ipsum ac spirans consilium, atque
impetus ad præclara ruentis animi, magis
propria laus est, & sane dignior cuius in
æquo iudicio ratio potissimum habeatur,
quam si quid erit à casus temeritate com-
modè comparatum. Cynægirus enim vo-
lens videns que ad certissimum periculum
manus suas audaci illo patrando facinore
projectit, Callimacho status ille minax à te-
lorum ingruenti congerie improuisus inci-
dit non volenti. Neque vero ille ex alacri-
tate animi se deuouit ultro, aut manus ho-
stium in sua vulnera prouocauit, vt fecit
Cynægirus, tum cum extendit in nauem
manus. Itaque quod in Callimacho ad-
miratione dignatur, id mortuum dem
quiddam est & sensu cassum. Stetisse quip-
pe post mortem rigidum, speciem quandam
ad aspectum habuit inanem, ad veræ qui-
dem laudis prædicationem momentum
nullum obtinet: cum satis constet inani-
mam non esse virtutem. At Cynægirus vi-
dens & sciens & doloribus acerrimis cum

P O L E M . S O P H .
dextra abscinderetur pro salute & gloriâ totius exercitus inuictæ patientiæ robore ex hauriendis, firmitate exaggeratæ constan- tiâ, decus virtutis, gloriam ciuitatis, spem sempiternæ laudis, omnis acerbitatis sensu antiquiorem habuit. Ut hic quidem ab necessarijs suis & ab aduersarijs, à me téque, imo æquè ab omnibus, & ob ea quæ passus sit admirandus, & laudandus idem videatur ob ea quæ gesserit. Quod si etiam oportet nihil tergi versantem liberè id dicere quod res est, inopinata illa ac tantoperè deprædicata Callimachi mortui statio nihil quidem est. Nihil enim iam is prorsus agere omnium potest qui animam semel egit. Cynægiri quod laudatur facinus à viuente ac vidente, tanto periculo tanto animo gestum mera virtus & fortitudo fuit. Enimuero Callimachi splendor omnis ille diuinus huc tandem recidit; hæc omnium non prædicatione solum sed veneratione etiam, si Dijs placet, dignissimi operis, en hæc summa est: habitus iners immotusque transuerberati corporis. At quota pars illa nostræ laudis? Nam & meus Cynægirus stetit in acie, nec solū stetit. Et eius elegantem hauferunt stantis speciæ Barbari, neque id tantū, sed eiusdem etiam irruentis impetu horru-

runt. Ne compara, mihi crede, mortuum
militi; scopum arquitæ; transuerberato te-
lîs hostilibus simulacro, hostes suis jaculis
confodienti viro; minacem, at inanem ha-
bitum, audaci facinori. An qui laudas Cal-
limachum non intelligis eâdem te oratione
Barbarorum tela laudare. Hæc enim per-
terebratum corpus impacta terræ, vnde cū-
que magnâ vi affluentia, & circumstantia
omni ex parte obliquo hastili tamquam ad
fulciendum sensim erecta, deorsum suopte
pondere nitentem, & inclinatam ad casum
farcinam necessariâ rectitudine defixerunt.
totque vix admotis fulcris & transuersis
sublicis ut staret effecerunt. Cuius, si qua
tandem est, gloriæ pars virilis in Persarum
armis suit, quæ defluentem exanguem mo-
lem in illo ipso quo ferrum acceperat ha-
bitu constrinxerunt. Quid habet porrò mi-
raculi impactis in terram circumquaque
contis decussatim implexis, tot bacillis om-
ni ex parte subnixum stare vel mortuum?
At Cynægirus quam speciem sui cum ciui-
bus, tum hostibus obtulit cum manus suas
in facinore tamquam aculeum in vulnere
reliquit? manus, inquam, illas etiam sine
animâ pugnaces. Quæ cum ita sint omnia
mirum quidem est, si bellatorem primum

pergas eâ ratione dicere Callimachum, quod virtutis specimen etiam mortuus ediderit? Atqui nos terrâ marique pugnauimus, tua terrestris tantum & stataria quædam pugna extitit. Non cessisti tu quidem Barbaris. Esto at nos eos cum retrocedere cogeremus ne id quidem concessimus ut tutò facerent: sed quorum vultus resistentes auerteramus, eorum instantes terga cädere non destitimus. Itaque si omnes quidem similes Callimachi nostri homines fuissent totus esset a Barbaris noster obrutus & terræ clavis trahalibus affixus exercitus. Ipsi interea reflexo impetu Athenas cursu petijssent. Et arcem vtique ipsam, quantum quidem per Callimachum fuit, iam Medi tenerent. Si vero non dicam omnes, sed unus modo aliquis Cynægiri similis extitisset, poenas nobis profectò maiores uilissima illa regis superbi mancipia dedissent. Omnes ibi essent in littore occidione occisi: potuerunt que Barbarorum res iteruin labefactari naufragio, sed terrestri. Iamque adeo capitibus omnibus in seruitutem tractis tantâ illa classe potiremur; esset que modo præda qui terror fuerat, si quām admirati sunt omnes, tam imitari Cynægirum pauci voluissent. Ad

hæc

hæc Ecquem tandem terrorēm hostib⁹,
Ecquod amicis auxiliū afferre potuit quem
telorum sylva obrutum contegeret. Nam
ipsi quidem Barbari hoste Callimacho in
suum ipsorum certissimum propugnaculum
erecto, tamquam extructo quodam insani
operis aggere quales in Assyria visuntur,
superbissimè gloriantes sp̄que insolenti in-
flati jactare poterant; non solos Naxios, non
solos Eretrientes sed Callimachum etiam
telorum septum indagine comprehendimus.
Quæ interim dum illi magnificè præ-
dicarent, segnior enim uero ad omnem ar-
dorem pugnæ miles noster reddebat, qui
monumentum periculi, vexillum terroris,
nobilem mortuum se se ostentantē latē, &
perniciosa standi pertinacia ferale specta-
culum ad certum horrorem oculis & ani-
mis inculcantem facere non posset quin
intueretur. Ut qui tanto nostro malo tanto
hostium fructu steterit, à Medorum tunc
quidem partibus stetisse videatur. Quid tu
simile fili? quos tu animos? quam ad au-
dendum alacritatem quam spem tuis com-
militonibus subjecisti, cum opere réque ipsa
demonstrares quem-libet vnum Athenien-
sium integræ Barbarorum expugnandæ na-
ui parem esse? Cum tuas manus tam liben-

50 P O L E M . S O P H .
ter tam facile quam alij sagittas projceres?
Cum verò facto tuo declarares pares esse
Atticas manus Barbaris nauibus. Cum
ostenderes solis ex omni hominum genere
Atheniensibus immortales esse manus, quæ
etiam abscissæ viuerent ac vincerent. Quam
tu Medis illis Persis atque Phœnicibus quā-
tam trepidationem quantam caliginem of-
fundebas? Ac Callimachum, si nihil aliud,
oppresserant certè Barbari & ocultauerant
congestis telis: tuam autem tuam etiam
abscissam & jacentem Phœnices etiam-
num dexteram reformidant. Vnus erat,
ô Callimachi pater, tuus filius, vnaque toto
corpore defunctus pugna est. Meus victo-
riarum numerum membrorum numero
comparauit. Nouum exemplum & singu-
lare quid fortis etiam sine corpore manus
posset. Militis vnius pater es; ego multipli-
cem Cynægitum ex Marathone dimidium
recepī. Alibi læua jacuit. Alibi dextera. Et
reliquus tamen Cynægirus integer stetit.
O miraculum inauditum! lauda tu quidem,
per me licet, stantem erectum mortuum,
quem inter & columnam nihil admodum
interfuit: Ego viros sternentem in acie,
naues sistentem in mari, micantem, inten-
tum, per omnia commeantem & varium,

omnibus locis occurrentem in membro-
rum minimis maximum , vice multorum
vnum celebrabo. O manus Marathoniæ
manus charissimæ tametsi meis hisce mani-
bus olim educatæ vniuersæ nunc tamē Græ-
ciæ seruatrices ! ô Marathonis decus ! ô dul-
cis dextera quam velut salutare fidus peri-
clitanti Græciæ Tellus ostendit ! ô ipsis ve-
hementior ventis dextera. Tu enim soluen-
tem impetu nauem tenuisti. O fortior vnda-
rum æstu remigij Barbarici agitatione fer-
uentium tu enim abruptam tot remis vnam
stitisti nauim. O reducricem classum ! ô
longius quam ipsa tela pertinente dexte-
ram ! quam ad spectandam non immerito
vsque ab Arcadia Pan accurrit. Non iam
temerè huic Ceres & Libera interesse pu-
gnæ uoluerunt. Erat id siquidem spectacu-
lum dijs sanè dignum. Hoc te fili te alum-
num præsens in certamine confessa Pallas
est. Hoc in agone tua virtus Herculis &
Thesei palmas ac decus attigit. Nam tau-
ros illi quidem & leones , tu florem & ro-
bur Asiae totius vnam in classem collectum
tam incredibili robore inuentus es qui tra-
here posses. Illa erat videlicet illa verissima
Minernæ hasta dextra Cynægiri. Hæ deo-
tum illæ prosperæ ac salutares faces vegeto

ingenuæ libertatis splēdore radiantes. Nunc
primum post natum hominum genus nau-
machiam in terra vidimus. Nunc primum
compositos æquo certamine virum & na-
uem. Nuuc primum hominem cui proræ
instar obtineret manus. Nunc non exci-
piendo proræ inuolantis, sed sistendo fugiē-
tis impetui parem dexteram. Nunc eodem
puncto temporis injectam manum & vi-
ctam nauim. Non enim abscissa putanda
est a corpore, sed tamquam in coloniam
volens dimissa. Iamne etiam illius prioris
dignitatis suæ meminisse Callimachus non
desistit, qui dolores quos non sentiret per-
tulit, meo quos ferebat acerbissimos tam
sentiente quam dissimulante. O peculiaris
animæ dignam dexteram! sic tu naues ut
Callimachus tela tenuisti, vta commilitonis & ciuis necem. O nouum & audax
consilium! tantæne moli remoram facere
parabas. O fili! ô ingens miraculum! hoc
tu Orbi nouum spectaculum princeps p̄ra-
buisti, sic immotæ cohibente manu, tan-
quam jactis & fixis anchoris, navis. Quis
iam referat quæ te arrepta nauis locutum
memorant fili. Naxum direptam repeto.
Insulas Ægæi Maris repeto. Hæc reddite.
Nec iam fugam cogitate, nec sperate.

Hæ tuæ voces. Hæc mens, hic animus
hæc consilia majora quam ferre aut capere
natura queat. O humanæ imbecillitatis
oblite cum audacię prævalentis animi in-
firma membra paria crederes. Itane cogi-
tabas tot campis & montibus captiuam te
nauim Athenas usque tracturum? O Seriam
& atrocem pugnam Panathenaicum ludi-
crum referentem! si copiam talium ma-
nuum habuissimus nequaquam ex Ægæo
mari saluos Asia Barbaros recepisset. Ex-
ceperunt tuas, ô fili, tardè illas cadentes
manus, hanc quidem ciues, illam vero
socij Platæenses. Reliquo corpori tamquam
trophæo coronas certatim omnes impo-
suere. Tu interim, ô nate, tamquam ni-
hil incommodi perpessus, præterquam
libertatis & patriæ oblitus omnium, tre-
pidationem fugamque hostium alta voce
castigabas. Quo infelices quo tenditis?
quid fugitis? state, & ciuitates reddite quas
diripiuitis. Nihilò il i segnius in fugam ra-
pi, voce illa sua coruina insuaui & barbara
secum hæc ipsis exclamantes. O audaciam!
ô insanam dexteram! ô ingentem ô He-
roicum animum! Iam citò ni cauemus na-
uem aduertet hæc manus infesto littori.
Datide interim è superiore loco parante

P O L E M . S O P H . I

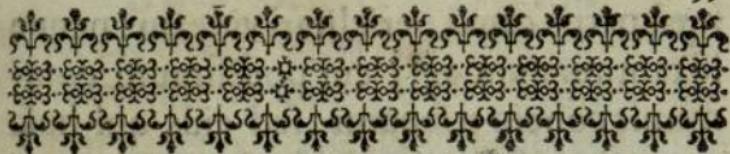
caput illud inlytum victoris & viuentis
trophæi ferro deiicere , hærente autem &
metu debilitata cunctante manu , hîc quid-
quid iam virorum quidquid virium in exer-
citu fuit vnam in Manum coëunt. Cona-
tus irriti omnes cadere. vbique labor, con-
cursatio , tumultus, magna se vi versare tor-
quere pro se quemque nihil admodū pro-
mouebatur. Tum clamor ex consterna-
tione : ad qualem nos huc ô Dij dexteram
adduxistis? quid hic , ô viri , quid æris in-
star obrigescente animo constricti metu
quid statis? quid cunctamini ? aut statim
aliquis manum abrumpat illam ; salutem-
que nostram expeditat : aut partim ista ipfa
mox nauis oram atticam mari legens , par-
tim turmæ equitum terra nos Athenas
vincos perducent. Ergo cum armis omni-
bus omnis generis vnam in manum iretur,
alia quidam frustra fuerunt omnia , donec
magnam aliquis molitus magna vi securim
tamquam annosam querum aut ingentem
pinum denique cecidit, Hic absclisa ma-
nu nihil motus , sic prorsus tamquam ni-
hil suum ageretur , ita alacriter velut alien-
am manum dedit. At qualem manum
quæ totum occupare tantum exercitum
vna potuit. Quam in vnam conuersa om-

nis acies , partim victa sternebatur partim
non æquo marte pugnabat Neque satis
ratus si terram tantum fusi croris & ex
hausti periculi testem haberet sua vulnera
diuisit Elementis. Dignus, talis cum esses,
Cynægire fueras cui celebrata fabulis felici-
tas illa Briarei deorum aliquo munere
contigisset. quam tu mihi breui centū istius
generis instructus manibus Asiam subiu-
gasses vniuersam , cum illæ modo geminæ
ad tantam eius partem suffecerint quanta
Naxum diripuit & vastauit Eretriam. Qui
à te vix tandem elapsi eodē terrore quem
tua illis virtus incusserat suum suis sermo-
nibus impleuerunt Regem. Hæc enim erat
illorum oratio commemoranda generosi-
tate hostium obtentum ignauiae suæ quæ-
rentium. Ad viros adamantinos quosdam
nauigauimus , ô Rex , quibus cum manus
abscinduntur id vero illi sus déque habent.
Quid viros dicimus ? dexteras nescio quas
inuenimus nauibus integris in pugna pa-
res. Vix omnibus Dijs omnibus hominibus
annitentibus è grè tandem à Cynægiri dex-
tra nos expediuimus. Tuas igitur, ô fili,
tuas manus festis carminibus gratulabundi
celebrant Platæenses. Tuam vero virtutem
tua bellicafacinora , iam audiunt iam præ-

dicant Lacedemonij tuam gloriam occæcatus in pugna subito casu Polyzelus secutus est ducem. Quæ gesturos aliquando Athenienses in fatis esse ajunt occupasti fili facere primus. Imperium inuasisti maris. perferendis illis iectibus cum infido elemento Patriæ nomine æternæ amicitiae fœdus icisti. Et quasi sponsor pro nobis à Fortunâ nostrâ constitutus dextram ciuitatis vice mari dedisti. Frequentabit exempla tua posteritas. Et in naualibus prælijs tua dextera celebrabitur. Comparabuntur ad naues arripiendas ferreæ manus ad tuæ formam effictæ. Quippe tentabitur à Posteris tua illa ratio fistendarum & trahendarum nauium. Qui te pugnandi modus autorem habuit multis ille percrebescet æmulatoribus. Sed hæc haec tenus. Quæ enim innumeræ reliqua sunt tuæ virtutis encomia ea in solemnem & legitimam orationem seruare placet. Quid hic ais ô Callimachi Pater. Etiamne adhuc putas tam magnificum atque ego habeo, argumentum te habere dicendi. Tuam fidem. Nam quam tu mihi stationem narras cum Cynægiti manibus res græca steterit. Illæ concussam & impulsam sustinuerint. Illæ pessum cuntem jamque in casum pronam erexerint Græ-

ciam. Conseruauit sanè tela Barbarorum
prouiditque ne perirent corpus tui Filij.
Cynægiri manus tui ipsius, etiam Callima-
chi, vestrum omnium quotquot cecidistis
in acie , nostrum omnium quotquot eius
beneficio liberum spiritū adhuc ducimus ,
Græcorum demum omnium corpora ma-
nus Cynægiri seruauerunt. Abi igitur re-
cede. Mihi crede, ne contendas præfractius:
dicam aliquid & de tuo filio dicam amplū
& glorioſun quiddam nempe Cynægiri ta-
lis militis ducem illum & Tribunum fuisse.
Tu vero sepulcralem concionem quorsum
ambias pater mortui jacere & sepeliri re-
nuentis. Quod si priuato officio sepulcra-
lem orationem debere te filio credebas,
heus tu serò tandem aduertis animum tam
pridem eius exoluendi debiti tempus est
elapsum quam dudum est ex quo sub telo-
rum syluā sepultus est Callimachus. Sin
lex tantum & commune commodum at-
tenditur, vt ei muneri præficiatur non si
quis id concipiuit maximè, sed qui aptissi-
mus iudicetur, eam sciunt omnes eius ge-
neris me adeptum esse facultatem, vt ad
hanc funebrem laudationem perorandam,
me haud paulò magis quam sit aduersa-
rius, idoneum , non arroganter faciam si

affirmem. Etenim Cynægiri pater sum , & magnates inter nominatissimus , & haud minus linguâ promptus quam filius manu. Sinite me hanc Tragœdiam exhibere sepulcralem,& chorum inducere ob victoriā gratulabundum. ne quæso ne inuidēritis dramati Marathonio. At tu Æschyle fili scribe mihi carmen istud , & marathōnias pugnas vnius in fabulæ seriem ac corpus digere concinnè vt soles. Si vñquam in hoc genere aliquid fuisti enitere nunc vt in gratiam Patris, in gratiam Fratris , omnem exprompsisse industriam videaris. Vos autem quæso obtestorque , iudices , ne me hoc honore dejectū cum ignominiā repellatis. Tendo ecce vobis similes & cognatas manus ijs quæ pro vestrâ salute pro vestrâ gloriâ perierunt. Teneo sermonem , vt illæ nauem , non elabetur. Sepulcrum arripio. Non patiar mihi eripi. Non sinam me abduci. Non cedam. obire nō desistam & concursare sepulcretum. Non efferam extra pedem. Sic patrem Cynægiri decet. Possessionem iam nunc concionis adeo cōmune sepulcrum arripio, funebri suggestui manus impono. abrumpat eas si quis arcere volet, inflictâ securi. Tum te fili si laudare minus dabitur , certe licebit imitari.

CALLIMACHI PATER *IN CONTRARIVM.*

V o d sapienter à maioribus constitutum piè ac religiosè nostra ciuitas tenet , vt virorum fortium cineres non tantum communi sepulcro de publico dignentur : sed virtus etiam ac gloria solemni oratione celebretur . id vero ego ea maximè ratione laudare vehementer soleo quod eorum quæ præclarè gesta sunt , haud alia plenior merces quam copiosa ; illustris , & cùm laude coniuncta commemoratio habeatur . Ac mihi cum ad solarium domesticæ iacturæ , tum ad fructum priuati gaudij , abunde vtique sufficiebat illa virtus mei filij vitâ animaque longior . Verum cum Callimachi filij nomen & memoriam in

meā patris causā periclitari videam: neque
id tantum nunc agi, cui potissimum com-
munis concio tribuatur: sed eius qui huic
muneri praefectus fuerit, fortior filius, qui
ab eo reiectus virtute inferior sit iudicādus,
fusciplam tua, Fili, tuique honoris causa cō-
tentionem hanc: neqne in periculo tuæ
dignitatis huius disputationis laborem vel
inuidiam fas mihi esse putabo saluo patris
officio defugere. Quidni autem capessam
hanc causam hanc orationem quam mihi
filij virtus incredibilis tam expeditam, tam
facilem præstat. Qua fretus sic equidem af-
firmare audeo. sic præ me fero, sic prædico:
vni omnium mihi maximè communem
concionem tribui ius fasque esse propterea
quod Callimachi pater sim. Qui cum ad-
huc viuēs viuentis Cynægiri duxor & Tri-
bunus fuerit si vestrīs iam, quod dij auer-
tant, sententijs inferior discesserit. Magnam
& insignem à vobis ignominiam tum ma-
gistratus eius, tum virtus feret, vterque im-
merito. cum ille vestræ omnis habeatur vi-
ctoriæ causa. ista glorioſissimum omnium
in theatro illo Marathonio ſpectaculum
præbuerit viri etiam ſine anima pugnantis,
Et morte ipsa fortioris mortui. Atque ego
illum erectum ac ſtantem, ægerrimè addu-

L A V D . C A L L I M . 61

xi ut caderet & officia sepulturæ pateretur. Nam veluti ne hanc quidem causam idoneam haberet cur de statione decedendum sibi putaret, sic obfirmatus perstebat, & ne communi quidem illi cæterorum mortuorum sepulchri funerisq[ue] desiderio, vincisse aut succumbere sinebat, tanquam fateri sibi turpe duceret oppressum se atq[ue] obrutum totius Asiae collectis inque vnum incubentibus viribus exhalasse tandem animam ac cecidisse. Fortem sane se ac strenuum boni ciuis, virique optimi filius Cy nægirus hoc bello præbuit. non inferior, An fortissimis ac strenuissimis propterea præferendus sit? id vero cum modo quæritur, tum audacter nego. Tanto siquidem inferior ille Callimacho, quanto iacentes, stantibus, erectis, afflicti; mutilum ac dissipatum cadauer, integro statu audacis mortui. Quemadmodum vero omnia contigerint dum expono quæso quod facitis diligenter attendite. Exscensum ad Marathonem fecerat Darij classis. postque omnes illas, quot in Ægæo sunt mari vastatas direptas insulas infestis armis atque animis in Atticam ferrebatur. Hic succurrentum. Cōsulendumque summæ rerum videlicet erat: nec vlla in dissimulatione Lacedæmoniorum pars

fiduciæ collocanda. Atrox quippe ac præsens periculum. Eratque ea sententia Miltiadis aleam belli quamprimum experientiam. Hic iam meus filius vniuersum eduxit exercitum, adeoque ipse princeps in primis stetit, non tantum officio militaris magistratus, & ratione legis adductus, sed peculiari etiam quodam elatus ardore animi qui magnæ laudis cupiditate flagrans noua iam quædam & admiranda facinora sibi edenda in acie secum iam tacitus destinarat, quo feroce properantis ad summa Tribuni tum alij omnes nostri milites, tum unus quidam de conferta turba, obscurum & ignotum caput, Cynægirus trahebatur. Iam ut in rem ventum est, collataque signa cum barbaris. nullus sane omnium omisit commisitve quidquam cur pœnitēdus huic reipublicæ ciuis videretur. At Callimachus ipso opere rebusque adeò gerendis eius se belli principem comprobauit. cum enim velut pro imperio, ita ipse sibi præscripsisset corpus ut suum ac spiritum pro communi libertate pacisceretur, sibique debellendas vni vniuersas regis copias deposceret, se aduersum vltro opponens, quod nulli rerū moli vis illa incredibilis exaggeratæ omni virtute mentis se imparem cogitaret, con-

tra illum tantum Darij apparatus proptissimo animo stetit; ipsam ut vniuersam effundentem sese ex nauibus Asiam, non magnificientius prouocaret verbis, quam viribus & inaudita roboris humano maioris constantia sustineret. Ibi tum illa praesentium oculis usurpata est in qua fides absentium laborat incredibilis animi magnitudo. Hic tum perspectum quantam virtutis vim ille in recessu habuisset animus, qui cum in ipsa acie periculi, in ipsa flagrantissima impressione Barbarorum expromendam vim omnem suam, seque utendam sibi toto statuisse; non cum omnibus solum illis conflixit unus, sed omnibus etiam ijsdem sistendis, fundendis, fugandisque suffecit. At quis hostis? quæ barbaries? quæ hæc colluuiæ erat? cuius ipsa oris, ipsa vestis, ad terrorem efferrata species, ipsa illa insolentissima vultu, nutu, motu, immanis & belluina temeritas, clamore vario, incondito, immenso, minaci, cuius deterrendæ & frangendæ constanciæ multo formidolosissima viderentur. quæ meus cum tamen, velut inania terricula, pueris consternandis, spernenda virtuti iam maturæ decreuisset, terrorem ipsos in hostes refudit, quorum ingentem late stragem cum dedisset, eò illos impotentis iræ, eò

miseræ necessitatis adduxit, ut omni omissa
cætera pugna, vniuersa ex acie, vuum in
Callimachum, vno circum simul impetu
funderentur. Ergo hæc cura omnibus, hic
vnus labor, huc certamen omne reciderat,
collimare in Callimachum, & suis vnum
omnibus sagittis figere, deicere inuisum
caput, quo vno, sic enim aiebant, Atheniē-
sium salus niteretur, dum sic ille perstaret
eodem semper loco futuras Athenas. Hic
videlicet multas ille hastas, contos, gladios
tela denique omnis generis exceptit pluri-
ma, nihil vñquam ad tantos impulsus titu-
bans, tamquam ex adamante turris esset,
aut murus aliquis firmissimi operis, aut du-
rissima rupes, vel cum hominibus dimicans
Deus. ita vehementissimos infinitæ multi-
tudinis impetus, tamdiu sustinuit, donec
omnia totius Asiæ consumpta tela, omnes
exhaustæ pharetræ sunt, ut ad cæterum la-
borem etiam hoc auctarium cladis in re-
gias legiones importauerit ut penuria mis-
filium laborarent. Per hunc modum longo
tempore obnixus perseuerauit in corpore
spiritus cum natura contendens, & nega-
tam hominum generi immortalitatem per
vim usurpans, ubi vero concedendum de-
nique necessitati fuit (nam & homo Calli-
machus

machus & mortalis erat) de statione corporis mille iam plagis peruia , extrusa tandem sylua telorum est anima. Sic obijt Callimachus, at ne sic quidem cecidit : sic enim euolans mandarat animus corpori , perstaret in loco , seque obfirmaret , ac quoad in animo cadaueri liceret , pugnare perseueraret. haud frustra præceptum. Sublimis cōstitit exanguis moles , velut demissis altè constabilita radicibus , ac quamdiu turbo ille bellicæ tempestatis debacchatus est , idē profus habitus permanxit , quo decedens anima membra composuerat , ut diu quidē barbaros fefellerit. Quis enim quem stan- tem cerneret , mortuum crederet. O Callimachum etiam post mortem formidabilē. O ultra fati terminos longæuus miles. O sua ipsius diuturnior anima. O spiritu con- stantior virtus. O multis par animabus cor- pus. O constantis animi erecta fiducia. O animatum cadauer. O corpus onustum in- signibus victoriæ ; armis vndique & telis exornatum. O primum Marathonis tro- phæum. O columen libertatis Atheniensium. O moles quæ præcipitanis Græciæ ruinas in se sustinuit. Tu pessum ruentes Athenas à casu prohibuisti. Postea vero quam Bar- bari quā fatigati , quā inermes , quā perter-

riti, fuga demum in naues auersi sunt ac cū intercludi sibi terram à Callimacho viderent circumspexerunt mare , prompta cuius qui modo vellet, & facilis tum copia, tum otium persequendi fuit. Ergo vnuſ tū quidam eorum qui conferti ad littus currebant Cynægirus fuit. cumque extremitatem nauis vnius arripuisset nullo negotio iectu securis abſcissa manu tamquam imbecillus puerulus contemptim repulsus est. cecidit vero statim iuxta proram dextera; iuxta dexteram ipſe: vt incredibilem animi corporisque infirmitatem vnum vnius membris vulnus proderet. At tu , fili, in præclarā illa statione tua etiam soluente Datide ve- lut in quadam specula constitisti. tamquam id tua generositas obſeruaret ecquando tādē aufugiffent è conspectu Barbari, purusq; ab omni hoste cāpus Marathonius effet, vt tum demum caderes cum peregrinum teſtem tuī casus haberet nemine. Hæc me in funebrem ſuggeſtum euehunt.hæc concio- nem mihi ad commune ſepulchrum attri- buunt. Meum est in illā turba, cuius cauſa hæc comparata celebritas eſt , meum , in- quam , eſt quod excellit ac dominatur. cu- ius eſt ſepulchri caput ſit eiusdem æquum eſt ſepulcralis concio. Ac illum quidem

meum, vi adhibitâ, vix dimoui tandem, utque cum commilitonibus jacere vellet adduxi. cessit. persuasus tandem est. commune sepulchrum subit. dignus sanè qui mortuus in funere non deteriori conditione habeatur, quam quæ viuentis in castris erat. dignus cuius patrem hoc in eius gratiam dignandum honore censeatis, ut ad commune monumentum dicendi munus ei potissimum tribuatur. Quid enim æquius quam ut cuius viuentis amplissima in exercitu præfectura fuit eiusdem in celebritate funebri primis honoribus deferendis præcipuum haberi rationem. Nos in hostes duximus, nos eos affecuti consecimus, nostra in armis, in labore, in pugnâ, pars plus quam virilis fuit. nobis seruetur in distributione laudis meritus locus. penes nos militaris tessera, viros penes nos insignia poststatis erant, si nihil in morte commisiimus cuius indigni videamur, proficiat ea iuria, ea præiudicia mortuis, ad solemnis laudationis munus auferendum. Ne defteritis Callimachum etiam post mortem, ut ex eius facinore intelligitis, sentientem ne erectum illum, qui tanto vestro bono stetit affixeritis. neue administratorem belli, qui tantam vobis peperit victoriam honore

dejeceritis. Neque tam male de illo mera-
mini, vt vestris suffragijs vestris iudicijs vni
& alteri nescio cui de turbâ victorum mili-
tum exæquatus, imò inferior summo suo
dedecore discedat. Non enim appellatio-
nibus gloriosis; non demissio ad veneratio-
nem corporis habitu; non vestis authori-
tate solum atque ornatu declarari imperij
majestas & affirmari debet; sed rebus ipsis
operumque honoribus, dignari ius fasque
est legitimos magistratus. Sic igitur vobis-
cum reputate. si superstes vterque nostri
amborum filij de hoc honore contendere-
rent, vtri tandem duorum adiudicandam
victoriam arbitraremini? priuato homini,
an tribuno militari? facile opinor iudicium.
Etenim quis optimè cæsos ea pugnâ lau-
dauerit? an non qui princeps in periculo,
princeps in labore fuit? qui instruxit aciem?
qui sua cohortatione, suo exemplo, suo
consilio, cæteraque omni egregij ducis
prouidentiâ, id consecutus est nostri ut mi-
lites tam strenuos se præberent quam Bar-
bari magna sua clade senserunt? mihi qui-
dem sic vtique videtur. Vos vero quid cen-
setis? nonne vel si paris tantummodo cum
priuato fortitudinis documenta Dux belli
præbuisset, tamen honoris principatum

prærogatiuam secuti magistratus tribuno
potius quam militi tribueritis? Annon igi-
tur per Deos immortales quem viuo Cal-
limacho sine vlla dubitatione tribueretis
primatum dignitatis, eundem eius Mani-
bus cineribusque reddi æquum esse censem-
bitis? nam ea profecto quibus præsens præ-
sentem Cynægirum vinceret, nunc quoque
habet Callimachus omnia. Vicerit porro
ille iusque apud vos suum obtinuerit, si
mihi eius Patri hunc honorem præ cæteris
aliorum militum patribus intellexerit de-
mandatum. sin autem hanc eius cupidita-
tem hanc spem frustrandam effecetu statue-
tis, dicite ergo quæ tandem vitam profun-
denti pro patria, ciui, pro exercitu, Imper-
atori, proposita præmia esse velitis? si hæc
in contentione vestro calculo primas Cy-
girus abstulerit, quam vestris suffragijs or-
natus pompam ille ducet, hanc quo vultu,
quo habitu, quibus insignibus præclarè
gestæ potestatis, neglectus atque posthabi-
tus meus sequetur? At ordo ipse inscriptio-
nis in columnis quibus insculpta sunt ia-
centium hoc tumulo nomina, meæ causæ
præjudicium haberí debet. Si enim in illâ
serie sepulcralis Epigraphes præcipua est
habita mei nati ratio, ut primo loco pone-

retur propterea quod natu maximus esset omnium. attingit & iam me quoque eius argumenti vis : & quæ illi inter commilitones prærogatiua ætatis principem locum asseruit, eadem me tam grandi , quam videtis, natu senem aduersarijs præponit: qui si naturæ iudicium & sapientum præscripta sequi velint, concedent partes dicendi senectutimæ ; solemnemque hunc sermonem huius potissimum ætatis autoritati commendari æqui bonique consulent , auditores potius benevoli quam æmuli peruvicaces. Cæterum vos Imperatorem Miltiadem ob rem eō die bene gestam coronā exornandum amplissimā censuistis. merito sane. ac , ut dignum vobis erat , sapienter. Sed videtq; quid colligam. si enim summi ducis virtus honorem summum à vobis meritissimò consecuta est: quid ? Tribuni fortitudini nullumne apud vestram æquitatem præmium repositum , nulla merces? Est autem id in vestra hoc tempore potestate situm. Si enim id quod equidem spero , vestris me sententijs recreabitis , tum vero quæ vna ad faciendam vitæ fidem stanti & erecto mortuo vox deerat eā Callimacho reddidisse videbimini. cum eius patrem cū in locum promoueritis unde sublatum ora-

tione suâ in cœlos filium admirationi omnium ostentabit. Utque ego si Miltiades Imperator ad hanc contentionem accessisset concessissem utique, & veluti superiori potestati fasces submissem. Etenim cum illum abeuntem magistratu minore quam antea ornatum dignitate videā, æquissimum censerem si quid illi sortis & legis ratio dextraxit, id honore liberalius deferendo, vel supplere vel consolari. Iam cum ille ab hac petitione se remouerit, ecquis tandem omnium ad spem huius honoris potiori quam Callimachus iure nititur. Ne ô Euphorion ne solue ordinem quo superior ad Marathonem nostra res fuit. Nam quod ais, non id in more positum apud maiores ut Tribuni militaris funebris concio perpetuo quodam iure propria esset. haud recte colligis. cur enim ea perpetua consueto non fuerit ea fuit causa quod plerumque contingat Polemarchum in bello non occubere. quem ubi ad hanc celebritatem fortuna seruauit, eius est & suum cuique locum attribuere: & populum in concionem cogere: & pompam omnem funebrem aduocandis omnibus adornare. Quibus tot rebus vnuis intentus laudationem meditari funebrem ipse non potest. Quod

si hæc inter duos controuersia non ex no-
minibus aut titulis sed ex rebus ipsis gestis
vtriusque dijudicanda est; longo quodam
intervallo inferiorē Callimacho Cynægirū
contentio demonstrabit. Primū vniuersis in
acie Marathoniā pro authoritate militarem
tesserā, pugnandi signū, & omen ille dedit;
hic accepit modo. illius imperiū, huius dū-
taxat obsequiū fuit. Quæ autē alieno ductu
imperioque geruntur, eorum pars laudis
maxima à ministris in authores redundat.
Sic enim videmus si quid auditores in ludo
commodius prompserint, laudem censeri
præceptoris. similis scenæ ratio, in quâ
si quid elegantius moduletur chorus, poëtæ
plauditur ei qui fabulam docet. Sic in re
nauali si prosp erè nauigatum est, non nau-
tarum aut remigum sed gubernatoris pro-
udentia factum creditur. Ita denique mi-
litum virtus in Tribunos & Imperatores
refundenda demum est. Igitur in ijs quæ
fortiter, quæ audacter, quæ gloriose Cynæ-
girus gessit, auditorem ille quidem & mi-
nistrum se attentum & strenuum præbuit;
auctor certè omnium & magister Callima-
chus fuit. Ille ille cum clamaret ne oculis
commilitones ne manibus, ne corporibus
quidem peperceritis: hæc omnis Cynægiri

laudis , omnis fortitudinis , omnis gloriæ ,
vox hæc artifex fuit. At ea quibus Calli-
machi gloria continetur , ita ei sunt pro-
pria , nullam ut eorum particulam aut **Cy-**
nægirus ad se deriuare , aut quisquam
omnium queat. Præterea **Cynægirus** cum
illa insana moliretur , adolescens præferui-
dus , præcepst temeritate ferebatur. Proue-
ctior ætate Callimachus , vt ille quidem
æstu iuuentutis elatus in stolidam confidē-
tiā , hic autem , maturâ iam ætate vir
strenuus , ab omni suspicione iuuenilis au-
daciæ liberam virtutem & usque quaque
probatam , iudicijs severissimorum obtule-
rit. Itaque cum robore ac firmitate corpo-
ris nihil altero inferior esset , sola illum ma-
turitate consilij , & eâ quæ sine mente ac
ratione constare non potest , virtute su-
perauit. Porrò Callimachus summis Græ-
ciæ temporibus sub ipsam aciem supremi
periculi se se barbaris opposuit ; & quo
modo nostrum hoc mare patrium , appa-
ratum superioris expeditionis Barbaricæ
opportunitissima rebus nostris tempestate
corruperat. sic ille redundantem ex Elide
in Atticam regionem , Asiam tamquam
objectâ mole stitit atque repulit. At-
qui eo loco tum res erat summa tempus

id erat eiusmodi ut si quid pro salute patriæ virtus ciuis alicuius posset, illa vltima futura ad experiendum occasio videretur. Cy nægirus vero constitutis iam rebus, recepta ex supremo periculo republicā, Barbaris à Callimacho auersis, consternatis, fractis, à nostrorum acerrimè insequentium impetu effuso se in naues cursu subducentibus, iamque adeo in naues ipsas receptis, in tuto collocatis, solutis nauibus, fractis retinaculis, nostrorum vim ex alto despicientibus, serus quidam, tum demum re confecta superuenit. Ac intempestiuā prouectus audaciā proram vnius nauis injectā manu tenuit. Atqui cum summæ opportunitatis tum heroicæ cuiusdam virtutis fuit primum & flagrantissimum atrocissimorum hostium sustinuisse impetum & perfregisse persequi quidem iam fugientes & instare terga dantibus usitatę virtutis ac mediocris animi opus, cuiusuisque adeo hominis erat. Sic enim & viris, mulieres; & leonibus canes instant. Etenim ut formidolosa illa prima hostium species & ille ex nouitate inexperi- ti periculi conflatus terror ex animis quos oppresserat semel euanuit, tum afflictis incumberere facile quiddam & cuilibet promptum ac procliue est. Nullus ut sit tam mol-

lis tam dissolutus animus qui hanc cogitationem non suscipiat; cuius facultatem, non suscipiat; cuius facultatem, non virtus in eo sita qui aggreditur, sed hostis ignavia praebet. Cæterum in commissione partium summis hinc inde viribus, ex æquo adhuc librata vtrimeque lance fortunæ, virtutis contentio & iudicium cernitur. Rursus quibus excellait Callimachus ea cum factu ardua, tū formidolosissima acerbissimaque perpessu fuerūt: quæ autē voluntarius nulla necessitate, iuuenili libidine, ludibundus inuasit Cynægirus, asserta iam nobis victoria confessione hostium, necessaria fuga salutem expedientium licentiam facultatemque habuerunt aggredendi summam, & nihil patiendi securitatem. In summa illi ipsi quantula est gloriæ Cynægiri tegetem Callimachus, & quasi stadium apparauit perculti quippe Barbari priore pugna Callimachi, & terga vertentes præclaram nostris, instandi fugacibus facultatem præbuerunt. quæ vero splendide Callimachus ante iam gesserat, quam eorum laudis particulam posteriora illa & extrema Cynægiri decerpere ac sibi deposcere queant? Itaque amborum facinora ita comparata sunt, ut de illorum altero hoc rectè affirmare possimus.

virtutis opus id meræ fuit nulli exemplo debitum. Cum vero successio inter illa temporis fuerit, cōstat, quod præcessit facinus, in eo virtutem extitisse meram: quod vero effectum posterius est, eius utique exēplum nullam habuit vim ad eum excitandum qui iam prius egerat, cum eo tempore ne esset adhuc quidem hoc facinus natum. Ita prima illa fortitudo Callimachi quæ pugnæ initium dedit, opportunissimum & auspicatissimum quoddam magnarum rerum principium, & eorum quæ deinde prospera consecuta sunt causa non dubia fuit. non multò secus atque fundamentum, reliquæ substructionis, aut carina, nauis ædificandæ, similiaque multa quorum diuturnitas principiorum maximè firmitate nititur. Itaque illud non immerito speramus Marathoniam hanc ipsam victoriam omen fore quoddam ad cæteras quæ deinceps erunt dimications cum barbaris. Sic porrò se res habet de facinore Callimachi; si cum facto Cynægiri comparetur. Interea enim dum staret ille, dum omnium in se conuersum impetum susteret, respirarunt scilicet nostri. mox ut cedentes Barbaros sunt conspicati ex eorum consternatione sumpserunt animos. quis enim cum extantem se sequere ostentantem

transuerberato ac perduto vniuerso corpore
Tribunum, ductorem exercitus cerneret, vt
cuticulam ille suam amaret perditè; vt pe-
dum vt manuum iacturæ discrimen non a-
dire obstinasset animo. tamen ad tantum
exemplum spernendi pro immortalitate
gloriæ mortalis corporis, non ad audendū
excitaretur? Iam illud etiam perpendite.
pugnauit ex terra Cynægirus cum fluctuan-
te naui, in firmo ipse vastoque constitutus
solo, cum pendente, periclitante conflictate
cum angustijs impediti littoris. At Calli-
machus cum recentibus Barbaris, terra iam
potitis, otio ex nauibus expositis, curatis, &
vegetis, fronte, oculis, toto corpore, illam
ferociam, illam saevitiam spirantibus, quā
omnes Ægæi maris insulas, vastarant, expi-
lauerant, subiugarāt, æ quo loco, æ quo pede
iustum pugnam capessiuit. Et Cynægirus
quidem æmulatione fortasse viso Callima-
chi facinore accensus ad laudem est. Calli-
machum deliberatus ardor animi sua quadā
insita natura non alienæ virtutis afflatu, non
contagione laudis, non splendore decoris,
aut æmulationis conflictatione incensus at-
que emicans volentem & exultantem ad
clarum exitium rapuit. vt Callimachum di-
cere liceat, viuum exemplum virtutis. Cy-

nægirum vero, expressum ex eo simulacrum aliquod quod archetypum manu dumtaxat tenus referat. manum enim hic solam, ille membra omnia corporis, omnibus illis fortissimè dimicans in discriminem obtulit eo carente, ut nulla non sui parte victor eo bello fuerit. At hic vnam solutarum iam nauium quamdam arripuit manu. Ille vero aduersus tot illas unus quæ in regio tum exercitu fuerunt gentes barbaras opposuit sese. Ac Cynægiri profecto inconsultus & prorsus insanus is conatus extitit. Siquidem quod illa audacia petere & sperare videbatur, id enim fieri nō poterat. Quomodo enim nauim cohibeat manus? quo de umquam fando auditum est homine tam confidente, tam prævalente dextera, qui si ignorauit quidem suarum non esse virium nauem sistere, at sperauit fore ut incitatæ remigio tremis impetum digitis eluctaretur. stolidum inceptum amens audacia. si id perspectum habuit, quam esset id quod cogitaret arduum supra omnem humanam vim; tamen ne à rebus quidē quæ fieri nequeunt abstinendam temeritatem preferocis animi peruvicit audacia. Næ eius in toto facinore arrogantiæ vis intoleranda quedam, simulatione turpi coniunctæ versata est.

Fuitque neque tuta, neque necessaria ostentatio insanæ molitionis eius rei quæ nullam haberet spem ac speciem facultatis. stulta prorsus & immensum quantum ab omnis sapientiæ constantia disiuncta cogitatio. Non enim immoderata, non insolens, non phanatica, non vaſana virtus est. neque ad eam ullo modo pertinent, quamlibet magni conatus qui amentia præcipiti occaecare temeritate ex effrænatis cupiditatibus, ad spes insanas erumpunt. Ego vero statuenti de merito facinoris, non id prius attendendum arbitror, quâ quis arte, quo modo, quibus motibus, quo impetu ad illud inuaserit, ne id quidem quo minarum strepitū, qua ferocitate verborum, quâ magnificentia iactabundæ orationis, animi virtutem in strepitū ac sono vocis consumperit. At illud etiam atque etiam considerandum, quem scopum & qualem, eiusmodi ne quo aspirare homini liceat. attemperatum ad natu- ræ vires, arduum: verum labore tandem expugnabilem: sibi quis ante oculos proposuerit; in quo designando cum conatus suos ad spei rationem subduxisset, tum de- dum vires omnes incitaret suas & fortunam experiretur. Iam illuc referte mecum animos: quid censem? nauim ne integrum

quam vasta, quam grauis est, tot corporum,
tot impedimentorum degrauatam pondere
tanto remigio raptam in altum , sitne opus
humanæ dexteræ, capere ; & in littore deti-
nere ; quid autem etiam , si dijs placet , in
urbem ducere ? huccine tandem ille cursus,
illæ minæ, ille apparatus , ille impetus rie-
bat. Hoc tua, age verò , tam obfirmata illa
petebat, hoc meditabatur audacia ? At ea
omnia ? quid demum sunt ? aliud nihil quā
impetus vecors, immoderata ac bruta cupi-
ditas, insanus conatus, amens, infinita, des-
perata, cogitatio hominis non nauē capere
sed vitam prodigere cupientis. Ne igitur,
ne quis dementi audaciæ virtutis potius,
quam gratuitæ & inutilis temeritatis, quā
stulti cæcique futoris personam imponen-
dam, vim atque appellationem tribuendam
putet. Dicat enim merito , bello isti auda-
culo sapiens quispiam. qua spe furis ô Cy-
nægire ? quid ? tu nauem conaris humana
detinere dextera , tuam audaciam natura,
non capere non sequi potest. Ecquis istuc
vnquam Glaucus Anthedonius ; Ecquis
effecit aut tentandum sibi putavit Triton ?
vnus vt adolescētulus trahendæ triremi par-
sit ? tantum vt cursum sufflaminare tuus di-
gitus queat. Neptuni medius fidjus in hoc
dextera

dextera laborauerit, si ventos in contrarium
incumbentes eluctari volet. Tun' ut per orā
Atticam quanta Marathone ad Pyræcum
patet, tātam hanc nauim, quo remulco, cir-
cumducas? quin te illa ipsa potius millies in
altum abripiat, prius ipse quam aduerteris
pendulum te de prora medio in mari te-
nebit, iam te nauis, verius quam tu
nauim: captiuum te: at cuius ducis?
cuius militis? rostri nauis vnius. De
multis audiuimus terrestris exercitus in
classest subductas pugnis, de multis legimus.
quandam etiam eius generis narrare alicu-
bi Homerum memini. Num quidquam
huic simile? num ibi quisquam inuasit in
nauim manu? num traxit? ignem quidem
illatum video, faces injectas, solam hanc
heroes illi viam ac rationem nauis tenen-
dæ putauerunt. Tuus autem ô Euphorion,
filius, puer erat audaculus, qui corpori
quidem non parcebat suo: rationem certè
& consilium quibus pugnandi ardorem re-
geret nec adhibebat nec habebat. Itaque
strenuam sane & reipublicæ olim utilem
manum frustra per stultitiam perdidit. Præ-
terea Callimachus quæcunque concupie-
rat adeptus est omnia. multos exarmavit,
omnes terruit, stationem tenuit etiam

mortuus. Cynægirustuus, hunc quem vi-
des insaniæ fructum retulit. Deinde Cal-
limachum nemo vnuis interfecit. commune
illud facinus Asiae totius extitit. omnium in
vnum aspirarunt certatim iacula. tamquam
delibare Callimachi corpus, & tantæ virtu-
tis contagione imbui pro summo honore
cuperent. Ergo omnia tela consumpta.
omnes exinanitæ pharetræ. stant adhuc
circum & corpus obsident, tam multa illa
tam varia tot gentium iacula, inter se con-
tendenþia, dum vnumquodque se mortem
attulisse Callimacho gloriatur. qui sunt om-
nes testes certissimi conspiracys coniu-
ratae vnam in cædem vniuersæ Asiae. Igitur
mors quidem mei filij tantæ res molis fuit
infiniti ut mortales in eo transigendo nego-
tio elaborarint. At de Cynægiri dextera ab
Iudibundo lixâ facile & cito confecta res
est, haud maiori labore quam cum tenel-
lus ramus arbusculæ ceditur. Iam hic erat
sensus armorum Callimachi. hoc eius illa
fortitudo, hoc ille in pugnâ ardor animi sibi
voletat: fractas & repulsas Regis copias
exterminare procul ex omni regione, nul-
lum ut barbarici vestigium in Attica reside-
ret. Quid vero Cynægirus? fugientes re-
trahit barbaros, hostes reuocat, Medos in

Atticā vi etiam additā detinet , victoriæ fructum & finem corrumpit , bellum , pugnam , discrimen instaurat de integro . Quid per Deos immortales , si Darius ipse coram adfuisset Rex quid facturus erat aliud ? quid tu mihi fugientes clamore reuocas ? quid soluentem Phœnissam retardas classem . Dimitte , dimitte Cynægire . manebunt si teneas . Exscensioni alteri locum inuenient . Impiè quam Deus Pan vrget in fugam , tu sistis nauem . ne retine quam infesta Pallas face flammaque præcipitem ex sua terra proturbat . fugit illa Cerere Liberaque libentibus . Præsto est Theseus : præsto Hercules . Neuter cohibendam arbitratur . in lucro ponunt si vltro abeat . ita postulare cernunt rationes nostras . Dicat tibi patria : cognatos ventos habeo , ad inhibendum cursum nauium haud paulo quam tu validiores . At illi quidem qui illorum in nos amor est bellum ab Atticā procul exportant . Tibi autem quid venit in mentem ô Cynægire stationem barbararum nauium facere Marathonem ? Erras heus tu mi bone . non sumus , id quod omnes intelligunt , apparatu classico regi pares . Nauali si prælio decernendum erit , vincet vtique Darius , eiusque vni Cynægiro victoriæ gra-

tiam debebit, qui eius classem à fugâ prohibendo necessariam ipsi victoriam fecerit. neque tamen sic agam inclementer ut proditionis Cynægiro crimen inpingam. Ferat à me licet hanc veniam. dabo hoc adolescentiæ, dabo indoli, dabo veritati, cui vel cum causæ incommodo seruiendum est. Sic dico. sic sentio. factō potius quam consilio, manu quam mente Cynægirus nobis nocuit, quid ergo? aliud quippiam suo illo furore secutum suspicor. cum enim iam mortuum Callimachum laudibus ferri videret nō intactus ambitione animus æstuate repente febriculâ gloriolæ cepit. quid multa? cupiuit aliquo se facinore commendare, atq; à turba eximere. ergo illam suam gloriosam dexteram properauit perdere, ut nobilis ipse quoque olim vna quædam dam ex Marathonijs historia fieret. Atque hæc ad excusandum adolescentem incautum, bonum tamen & ingenuum. In nostro autem facinore nihil quidquam excipendum, nihil deprecandum est. nihil illic non vtile, non salutare patriæ; nihil à nobis ne per imprudentiam quidem non è republica commissum. Atque vtinam quam nulli perniciosa Callimachi virtus extitit, tam omnes habuisset æmulatores. Debellatum

esset eo die cum barbaris si omnes nostri
milites sui ductoris se similes præbuissent.
cæsi, fusi, deleti ad vnum omnes in campo
fuissent. Sic melius intercludi fuga, sic te-
neri, sic capi certius vniuersa Persarum
classis potuit. naues omnes vectoribus va-
cuas sine pugna cepissemus. si imitandum
sibi tentantem naues Cynægirum propo-
suissent: ad instaurandam, ut dixi, pugnam,
& eleuandam cladis ignominiam quamuis
inuitos barbaros reuocassent. Quod igitur
ad Cynægitum attinet nullum ille quidem
admodum, aut metum hostibus aut fidu-
ciam suis iniecit. Qui & nihil fecerit. adeo-
que instrumento, quo vno res maxime geri
solet, abscissa manu dexterâ, exanimatus
repentè conciderit, sic prorsus tamquam
alteram non haberet, ac velut totam ani-
mam sitam haberet in dexterâ. meum vero
filium quisque cum videret miles stantem
in ordine; etiam si quem ignauia ad dese-
rendum locum vrgebat, pudor tam illustris
exempli in officio continebat. Interea dum
ad tantæ constantiæ spectaculum stupefacti
& metu consternati Barbari terga verte-
bant. Vno verbo Cynægirus cecidit, alter
minimè. singite autem atiletas esse qui re
ipsa sunt milites & ita iudicate. vtrum tan-

dem coronabitus? rectum an iacentem?
stantem an dejectum? etiamne perges viro
manum, vnum vulnus, sexcentis; deserto-
rem ordinis, viuaci mortuo; truncum tur-
piter mutilum, etiamnum integro compo-
nere? nauem ille dimisit; hic scutum tenuit.
I, nunc; cothurnos indue: tragœdias age
quam multas, quam voles s̄æpe. Siquidem
Æschyli pater es. montem ex manu facis.
nauale prælium committis ex sicco. Dat-
dem e mari pedestri pugna decertantem
exhibes. operum hæc omnia vestrorum
sunt. at at ampullas istas & phaleras omit-
tamus. Tenuit Cynœgirus nauim, ruden-
tis id negotium est, hoc longè uelius an-
chora fecerit. Iste arripuit, alter abscidit.
remoram hic facere abeuntibus conatus
est; illi nihilo segnius perrexerunt. Quid
hic singulare, nouum, illustre, mirabile?
quid eiusmodi cur præferēdus tribuno mi-
litari miles gregarius videatur? At manum
in facinore reliquit. Quid tum postea? an
hoc ille passus est vnuſ omnium. Viri At-
henienses si cui forte vestrum adire pugnæ
locum, obire exercitum, circuire castra
libeat. næ ille quamplurimos peius etiam
quam hic habitos inueniat. hos quidem
vtrāque pariter truncos manu. pedibus

alios mutilos , vel vtroque vel altero , rese-
ctis auriculis deformatum non neminem.
multis abscissa capita. alias alijs corporis
partes amputatas. Sat ne multos habeo
Cynægiri similes ? At Callimacho cum
omnes peruidenis patem reperias nemini-
nem. quis enim vt ille stationis constantiâ
fallens pro viuo mortuus ? quis ita certus
in pugnâ miles ? Nunc te magis miror ô
Callimache Fili. cum Cynægirum audio
vnico ictum vulnere corruisse. O similia
multa perpesse vulnera nec tamen mote. Te
ne Persarum quidem magnâ turba præ-
tereuntium muliebris impotentia quâ exan-
imata corpora lacerabant , te , inquam,
vnum eximum & sanctum habuit. Ac cum
in cætera passim corpora fœdè saeuiretur,
nullus te Medns acinaces , neque Persicus
gladius , neque hasta Babylonia , neque
securis Phoenicia delibauit , præstrinxit aut
omnino violauit. Ote solum omnium non
casus tantum , sed inuidiæ etiam , odijque
hostilis expertem. Perstitisti semper ipso
habitu corporis testatus victoriam. Et post
excessum animæ , pugnanti similis restitisti.
O ingens miraculum ! nunc primum videri
ceptus est immortalis mortuus. Iam nunc
intelligo tuæ pulcherrimæ gloriæ , tuæque

pugnæ præcessisse tibi omen in nomine.
Inclama nunc ad rauim , si lubet , Cynægi-
rum tuum , cuius ipsa illa , quæ obscura vi-
detur appellatio , si quis indagare subtilius
notationem velit dudum significabat exer-
citationem ipsum . Iudicram Barbaris non
negotium serium exhibiturum. Meus vero
filius incredibili subnixus animi robore iu-
stâ integrâque pugnâ superior eus sit. Ita-
que ista longè maxima gloria quæ in no-
men græcum vniuersum ex Marathonicâ
victoriâ redundauit , illi accepta vni refe-
renda est. cum enim duces cæteri qui bel-
lo administrando summo cum imperio
præerant multitudinem veriti superseden-
dum pugnâ censerent , huius calculus flu-
ctuanti , & æquis vtrimeque libratae ponde-
ribus , de conserendâ pugnâ , hoc est de
salute Græciæ expediendâ controuersiæ ,
huius , inquam , vnius sententia momen-
tum & inclinationem attulit salutarem. Ille
nihil præuerendum proelio : debellandum
maturè cum barbaris : vtendum alacritate
militum ; neque committendum vt ardor
animorum hebetaretur & languesceret
mora , quibus rebus salus nostra contineba-
tur , sua sententia vicit. vt non minus utilem
neque minus necessariam reipublicæ operæ

decernenda quam committenda pugna na-
uauerit. quare si quod amplum si quod ma-
gnificum apud Marathonem suscepimus à
quoquam & patratum est facinus: author
eius & causa agnoscendus eatenus certè
Callimachus est, quo absque illo fuisset vti-
que nihil illorum futvrum erat quæ ex con-
tracti certaminis occasione sunt consecuta.
quæ equidem ratio cum ad omnes pertinet
qui suam ad Marathonem fortitudinem cō-
mendarunt, tum ad Cynægirum vel maxi-
mè. in quo si quis repugnare præfractius si
contendere pertinacius porro perget, huic
ego cum interrogatiunculam vnam quan-
dam opposuero gloriofas istas manus det
nobis oportet, seque vltò victum fateatur.
Age sane. refer sis animum. ad hæc quid di-
ces? audaciæ miraculum in Cynægiro præ-
dicas. audio. at numquid ille audax vitâ te-
nus atque anima dumtaxat fuit? id tu ne-
gare modo ne possis nihil sane labore qui-
bus te sententiolarum axiomatis console-
ris. dicas licet quantum voles cessisse ho-
minem ea sorte editum, legi, & necessitatî
communi, ne que vero dishonestū esse mor-
tali, cum vis fatalis ingruit victum se à mor-
te confiteri. hæc enim vt excusandum Cy-
nægitum faciant, certè Callimacho præfe-

rendum numquam euincent : huius quippe
virtus præter summam vtilitatem , illustris,
etiam, augusta , iucundissimaque ad aspe-
ctum extitit , natura ipsa copiosior , supra
vim humanæ animæ immortalitate sua qua-
dam propria nitens. Ac fortis sanè milites
multos Macedonas reperias , Callimacho
quem mors non affixit , ne conturbauit qui-
dem aut interpellauit ; qui postquam iam
vixerat , vicit , qui circumscriptos omnibus
mortalibus vitæ virtutisque limites , fortitu-
dine plusquam heroica transgressus est , vt
gentes perscruteris omnes neminem vnum
qui comparari possit inuenias. O pulchrè
pugnans ! ô pulchrè vincens ! ô te inuulne-
ratum ; & innumeris iaculis transuerbera-
tum. quis te satis , aut qua ratione pro me-
rito laudauerit. non est Æschyli , non poë-
tarum , non Rhetorum , huiusmodi. maiores
hæc tragœdia cothurnos petit. dignum ar-
gumentum , in quo diuinus Homeris spiritus ,
Heroica vena , tragica vox impendatur. O
scopum in quem omnis vnum conspirans
Asia collimauit. O te prædicandum qui re-
gium exercitum tua morte spoliaueris. qui
spolia opima de Barbaris tela innumerabi-
lia ceperis & tenueris. O Augustum ana-
themabelli ; O pulcherrimum simulacrum

Martis. Non iam cadauer administratoris belli; sed Præsidis exercituum & bellorum Dei signum ad viuum expressum. omnibus Asiæ telis tamquam radijs vndecumque cinctum. O te solum omnium verissimam belli stolam indutum; O habitum ingenuū! O speciem liberalem. O generosam. O Marathone dignam. O cuius erecto vertice tamquam Atlante cœlum sublimis Græcia stetit. O naturā maior. O duorum certaminū, vnius cum Dario, cum morte alterius Egregie victor. O exemplar officij viuentibus iuxta mortuisque propositum. Tu tu virtutem quæ sola esse spirantium putabatur etiā mortuis vindicasti. O cogitationem, o consilium amplius vitā! O multis viuis pugnaciorem vnum mortuum! quid dico mortuū? habebat vtique, habebat mentem diuinam in exangui corpore. secundam quandam, cœlestem, excelsam, priore maiorem & multo maximam animam. quæ ex innata sibi propriaque virtute tam constanter in prælio dimicaret. Tu primus inuentus es qui pugnam mortui cum viuentibus spectandam dares. Tu morte constrictus licet eos quibus vegetis & præualentibus per vitam & valetudinem vltro citroque discurrere licet ad certamen industrie ad contentio-

nem fortitudinis prouocasti. Ac cetera quidem quæ ducis, quæ ciuis erant perfecit cumulatè dum viueret Callimachus omnia. Profusa deinde, ut pugnantem pro patria decebat, in bello vita corpus extinctum in immortalem speciem statuit & defixit. corpus enim hoc mirabile ut inter ipsum & discedentem animam conuenerat, sic prorsus perststit. O magna, ô miraculo simillima standi constantia. Eadem opinor quæ per terræ molem vniuersam commeare & pertinere anima dicitur tuum quoque pectus obsederat, Tuane te virtus robur fecerat ex homine, qui iactis tam altè radicibus niterris. O Plantam solo Marathonico dignam. O te firmiorem insulis. ô te integris vnum populis, defendendæ libertatis constantia clariorem. vastata omnis & direpta, classique imposta barbaricæ fertur Eretria. Naxus vniuersa quanta est, cum indigenis inquilinisque omnibus contrusa est in naues. unus inuentus Callimachus montibus constantior, scopolis firmior. at terram quidem plerumque concussam scimus. & reuulsas innare insulas fluctibus ventisque iactatas viderunt homines. vnum hominem tam tumultuosus, tam vehemens furor turbulentissimi belli, de mentis, ne de corporis qui-

dem statu dimouere vel tantillum potuit. O
murus. ô propugnaculum publicæ liberta-
tis, omni virtute quæ Atticum decet animū,
exaggeratum! O miraculorū quæ visa apud
Marathonem sunt, maximum & diuinissi-
mum! O inter prodigia quæ illiç oblata me-
morantur eximium vnum maximè. Con-
stitit eleganti generosaque specie mortuus
nihil à primo quod impresserat vestigio
quidquam dimotus, mortuum dissimulans,
casum pro summa ignominia cauens. vica-
ria quadam digressæ iam animæ virtute in-
stinctus. coelum quo aufugerat spiritus in-
tuens. iter oculis legens viam metiens, &
destinans, ac pæne oblitus molis ad asse-
quendam animam imperum capiens. Dicā
equidem quod sentio. laborat in hoc fides.
tantamne esse potuisse vim exanguis & fri-
gentis sarcinæ? animam credo ipsam cum
exturbata telis ex corpore est non continuò
aufugisse ex acie. stetisse iuxta sua tenuitate
fallentem aciem. rem cominus & stren-
nuè ex occulto gesisse, ac præsentem ten-
turam se corpus, sustentaturam infirmita-
tem, prohibituram casum recepisse. O tuam
mortem magno prodigo cohonestatam.
hoc illud tandem quod vidisti Polyzele spe-
ctrum Callimachus, si nescis, fuit conue-

nit sanè species quæ oblata tibi dicitur, cum studio & animo Callimachi. qui dum viueret infestus semper atque intolerandus hostibus, insatiabili pugnandi cupiditate infestens, vltro dictis hostem lacescebat, cum ita clamaret. O vilissima Darij mancipia. non hic Scythæ, neque Ister fluuius, non incertis sedibus semper vagæ cateruæ Nomadum. non hic familiæ, & domus in plaustris. quæ vos tamen, tam prauis estis animis, miseris Hamaxobijs inuidistis. Sed Atticam videtis, & stirpem Pelopis. ex tali ego genere tali in solo hic nunc consisto. hic maneo. Qui primus malè perire cupit, accedat. Figunt, transuerberant imo quibusdam quasi floribus coronant me vndique tela vestra. tamen adhuc dico: figite me quid cunctamini? quin agitis? quid iaculis parcitis. reti me quodam, aut crate, ex decussantibus se complexo telis, circum si placet, cinginte. indagine me bellicâ circumsepite, ne quæ vobis elabar. quis Datis? quis Intaphernes? En adsum paratus. omnes unus prouoco. mactet euge me aliquis. me quoque Rex, si potest, euericulo concludat. Postea vero cum iam irritati barbari, quidquid apud ipsos telorum fuit in eum coniecerunt. Hic mille li-

et locis perforato pectore , gaudebat ta-
men in sinu . sibique sic gratulabatur . Spo-
liauimus Asiam . Tum commilitonibus
denunciat . imperat . vrgete , tundite , fodite
aduersos , auersos medos . ne telis , ne gla-
dijs parcite . consilium & stratagema est ,
meus hic qui videtur casus . omnia de in-
dustria in me attraxi tela . quo vos nudatos
eos impunè conficeretis . ite , cædite , iner-
mes . nullum ipsis iam telum mea vulnera
reliquum fecerunt . Iam quod studium , quæ
collimatio , quantus labor barbarorum fuit ?
omnes in vno eniti , vi , astu , manu , ratio-
ne , oculo , consilio , negotium idem om-
nium , hoc destinare , hoc petere , pro se
quisque omnes . si molem illam constantiæ
quæ sibi iter Athenarum intercluderet deij-
cere possent . nihil illa titubabat . vana om-
nis molitio 's , labor inanis , nullus impetus
impellere , nulla vis conuellere , nullus co-
natus refigere , conglutinatum & defixum
in vestigio virum potuit . Itane vero qui
tantas tot propugnaculorum manu natu-
râque munitissimas expugnarunt & com-
planarunt moles . qui procellosi Bosphori
furores eluctati illi indignanti licet ac omni
sævitia renitenti freto , iugum superbi pon-
tis imposuerunt . qui in hoc valuerunt ut

maris Scythici fluctus tempestatesque frangerent. Eos tales, tam minaces, inuentus est qui susteret, qui sperneret, qui eluderet, unus homo Callimachus. Ergo in illâ procella, reciprocantis alterno æstu prœlij omnis intentus arcus, in Callimachum, omnis oculis erat. hic iam certiora ipsi à se ipsis vulnera quam intulerant patiebantur, si attigerant, merces operæ præsens; si aberrauerant, erroris cumulus cædes erat. ingens circa Callimachum dabatur strages. formidolosus illo in æquore scopulus hic quidam Barbaris extabat, minaci eretus specie. in quem si quis fluctu quodam tumultuantis turbæ iactatus abriperetur, is velut impacta ventis in saxum mari prominens nauis haud dubiè collisus conterebatur. tali enim consilio in eam se partem obuerterat. hæc eius omnino mens erat, hæc spes, hæc cogitatio cum truci obstinatione animi, vultum totumque corpus mare versus obfirmans supremâ hâc seipsum voce commoneret. ita Callimache. nihil hinc te moueat. Interim Barbari omnibus viribus, omnibus machinis, tamquam in murum firmissimum inuecti, nihilo plus quam antea proficiebant. quin sui ipsis in impedimenta vertebant apparatus. siquidem

dem tot tela quibus illum fixerant difficultorem eundem aditu dejectaque præstabant. hastarum illa quâ horrebat seges, sepes erat, & munitum expositi alioqui corporis, quod suis vbiique innumerabilibus plagis quibus nulla pars vacabat, à periculo omnis noui vulneris tactū erat. Ergo ex ijs multi qui sui securi, intenti in Callimachum, in eo expugnando laborabant dum hoc agunt suorum sagittis ex diuersâ parte à scopo aberrantibus, confixi peribant, ut stans ille circumstantium plurimis cadendi causa foret. quæ Datis cum cernebat iræ iuxta mentisque impos atque consilij frendebat enim uero tot myriadas in uno mortuo frustra laborare tamdiu, ergo iracundiâ præceps inuisum mortuum diris deuouebat. Tum suis Barbaris, non ibitis, aiebat, non deturbabis, non tolletis de medio, non prosternetis gloriose contumacem mortuum? ô Hominem mirabilem! tibine hoc ignominiosum putas fore si à trecentis armatorum millibus circumuentus occubueris? adhuc manes? adhuc pugnas? quot age dic nobis? quot tibi adhuc restant animæ? heu me miserum! vincat nos, proh Iuppiter mortuus unus Athenensis iam iam tela condite, arcus re-

mittite. nolo lædatis , nolo occidatis. robur additis Atheniensibus si vitam aufertis. mirabile istuc genus hominum : pugnaciores morte fiunt. quis tibi author Rex Darie stulti consilij ; quantum tu hic nobis negotium imposuisti. quantum vero tibi ipsi impositum est. qui hoc persuasus es vinci Athenienses posse. Immortales inimicitias cum immortalibus hostibus mortalis ipse suscepisti. quid nos in istos non Macrobius sed æternos, sed post mortem viuaces homines quid tandem possimus ? nescit ista gens cadere quam nos ignari rerum conculatum veneramus. quas Medi , quas Persæ hactenus pugnandi artes & rationem in pretio atque in vsu habuerunt , leue quiddam hic & futile , nullamq; prorsus in hoc genus vim habent. Atheniensium mortui pro viuis pugnant. magnam partem prælij exanimi vnius cadaueris confecit dextera. Regius iuterim miles , ipsum eretum ex aduerso coniectis ex omni parte hastilibus, circumcinctum & trajectum vndique, cum cerneret , fugiamus , exclamabat, concendamus & soluamus naues. iam enim iam trophyum Athenienses erexit. Hæc fentiendi, hæc dicendi de nobis occasionem Barbaris fili præbuisti. Q

venerandum terminum belli ! ô columnam
 velut herculeam quam vltra ire pugnando
 possit nemo ! ô fautorum præsidumqne
 Græcæ rei Deum dignum spectaculum !
 Tibi quidem Pan fauit, tibi auxiliatus vltro
 est. tibi eidem applausit Iuno. Te armata
 Pallas in periculo obtentu suæ protegebat
 Ægidis. Te circa stetit Hercules. astitit
 Theseus , iactabundâ specie se ostentans
 & gloriens suæ vrbis suorum nepotum tam
 diuinam esse virtutem. his tot Deorum ,
 hominumque præiudicijs, te oportet vtique
 fili honoris principatum inter cæteros ad
 Marathonem cæsos obtainere. mihi quoque
 tuo patri præ cæteris concedi istud æquum
 est quod postulo munus solemnis in te
 tuosque milites laudationis perorandæ. Abi
 igitur, ô Euphorion, ito age , tuumque il-
 lum humi afflictum , in cadauerum turbâ
 conculcatum mortuum sepulturâ dona.
 conde tumulo manum quam infictâ securi
 calonum Barbaricorum abrupit aliquis. Si
 tamen aliquis: & non muliebre instrumen-
 tum à manus generis impactum est. Ce-
 terum quicunque tandem vir aut mulier,
 non ardui facinoris author extiterit. is cum
 illam manum abscinderet , suum aliquid ,
 nihil vestrum violabat. Tum enim illam

abscidit cum non iam membrum Græci militis, sed rostrum barbaricæ nauis erat. hic finis verborum grandium, huc ampullæ illæ gloriacionis minacissimæ reciderunt. hæc intemperantis, cæterisque membris omnibus impotentioris linguae superbam ferociam hæc poena compescuit. hæc contudit. Ac cæterorum quas abscindere potuerunt Barbari Græcorum militum manus, pro templorum suspensæ foribus prostant funiculis in pugnum constrictæ. Ista vero tantopere iactata Cynægiri dextera à prora quam inuadebat statim & facile repulsa est cum ne eatenus quidem adhuc sui cogitati compos esset facta ut lignum carinæ sidoniae tangeret. Tu autem ô fili antiquam nostri generis gloriam factis tuis affirmasti, verissimè enim authores nostræ gentis veteres illi tres pueri indigenæ profus ipsâ ex hac terrâ nati sunt. eâ gratiâ te perlibenter nepotem suum Terra stantem sustinuit, viresque suffecit vacillanti, cum tam generoso tamque nobili te præditum animo videret, itaque ad miraculum studiosum patriæ, ut vitam atque animam pro ea profundere minimè dubitares. quæ cum ita sint omnia: mea vtique ô Euphorion potiori iure causa nititur dum hoc conten-

L A V D . C A L L I M . 101

do mihi ut priori liceat meritis exornare
laudibus Filium, & ad gratulationē victo-
riæ hanc velut tragœdiā exhibere. satis-
facies tu postea, si tibi videbitur, dolori
tuo. dabunt tibi, opinor, hanc veniam,
iudicēs, vt postquam ego perorauero la-
mentatione quoque tuā defungi tibi li-
ceat. Dixi.

H 3

AD ORATIONES POLEMONIS.

NOTE.

I. ΠΙΤΑΦΙΟΙ ΛΟΓΟΙ.

Diuinationes hæ potius quam laudationes funebres ; & in iudicali genere non in demonstratio videtur esse. Sed nimirum in hoc umbratili ac scholastico dicendi ludo ferè ista miscebantur. ut , quia laudationes omnem luxuriem iuuenilis facundiæ facile caperent : idoneaque propterea essent ad alendam in tyronibus dicendi facultatem (quam ob causam laudatiuum genus quasi nutricem perfecti Oratoris esse dicit Cicero in Oratore) Adolescentes in iis potissimum exercerentur : Rursus vero quia omnis ista declamatoria meditatio ad veras causas & seria iudicia comparabatur , ita quæstionum status conformarentur à Magistris ut in aliquam speciem iudicialis controversiæ panegyres ipsæ fingerentur.

2. Νόις ὄντος , &c. De istâ celebritate in accuratis illis festorum Græciæ indicibus nescio quamobrem prætermissa audiendus testis ido-

news Thucydides lib. 2. Εγ δέ τῷ ἀντεῖ χει-
μῶνοι οἱ Αθηναῖοι τῷ παῖσιν οὐμῷ γράμμοι,
δημοσίᾳ ταφὰς ἐποίησαν τὸν δὲ τῷδε τῷ πο-
λέμῳ πρώτην δημόσιαν , βόσω τείχος.
Τὰ μὴν ὅσα περιθενται τῷ δημογενομένων
περίττα σκληρὴ ποιήσαντες. Εἰ δημόφερει τῷ
άντει ἔργος οὐ πρόληπται ἐπειδὴν δὲ καὶ οὐ
ἐπιφορᾷ οὐ , λάρνακας κυπαρισσίας ἄγαστη
άμαξα , φυλῆς ἔκφυτος μίλιον ἔνεστι δὲ Εἰ τὰ ὅσα
ης ἔργος οὐ φυλῆς· μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται
ἔστρωμένη τῷ αφανῶν , οἱ δὲ μὴ εύρεθῶσιν εἰς
ἀνάρεσσιν. Ξινεκφέρει δὲ οὐ βαλόμνος Εἰ αὐτῶν
οὐ ξένων. Εἰ γυναικεῖς πάρεισιν αἵ περ σύντομα
δημίτι τὸν τάφον , διλοφυρόμνοι· πιθέασιν δὲν ἐς
τὸ δημόσιον σῆμα , δέδητιν δημίτι τῷ καλλίτε τε
ασέτις τῆς πόλεως (οὐ δὲν δημόσιον τοὺς
ἐκ τῷ πολέμων , πλὴν γε τοὺς δὲν Μαραθῶνι.
ἐκείνων δὲ διεφρεστῇ τέλος ἀφετὴν κείναντες ,
ἀπό Εἰ τὸν τάφον ἐποίησαν) ἐπειδαγ δὲ κρύ-
ψωσι γη ἀνὴρ ἡρικέν (τοῦτο τῆς πόλεως δέ
αν γνώμη τε δοκῇ εἰτε αἴσιατε (τοῦτο δέ), Εἰ αἴσια-
ματι περίττη , λέγει εἰτε ἀντοῖς ἐπαινον τὸν
πρέσβοντα· οὐ δὲ τοῦτο ἀπέρχομεν· ὥδε μὴν
θάπτεσσι. Εἰ δέ τοις παρόδος τῷ πολέμῳ , διπότε
ξυνβαίνη ἀντοῖς ἐχρώτο τῷ νόμῳ δημίτι δὲν
τοῖς πρώτοις τοῖς δὲ Πατεικῆς οὐ Ξανθίππως η
ρίζει λέγειν. Hoc est interprete vallā.

Eādem autem hysme Athenienses veterē institu-

to bustum publicè fecerunt iis qui primum hoc in
bello mortem oppetissent, Hunc in modum. Facto
ante triduum tabernaculo, mortuorum ossa propo-
nuntur. & suorum quisque reliquiis si quid libeat
imponit. Quum efferuntur singularum tribuum
arcas ex cupresso, suæ quamque tribus ossa conti-
nentes, vehicula portant. Unus item thorax inanis
fertur constratus eorum qui non extant. qui inter
casos non fuere comperti. Efferunt autem promiscue
voluntarij quique vel ciues vel hospites, feminis
propinquitate coniunctis ad sepulcrum eiulantibus.
Conduntque in publico monumento quod est in pul-
cherrimis urbis suburbis (ubi semper eos sepeliunt
qui in bello ceciderunt, praterquam qui in Alara-
thonem quorum singularem fuisse virtutem existimam-
tes eodem in loco sepulcrum fecerunt.) Postea vero
quam eos humauerint, Aliquis ab ipsâ ciuitate de-
lectus vir hand quaquam pro inconsulto habitus, &
cui pro dignitate conueniat, super illis Orationem
habet qualem decet de illorum laudibus: quâ habi-
tâ disceditur. Hoc quidem more sepeliunt quo per
omne bellâ tempus, quoties id eis accidit legitimo
utuntur. Ut autem ad hos qui primi oppetiere,
laudâdos Pericles Xanthippi filius delectus est. &c.
Habes in his rationem, modum, ritum, tempus
& reliquias. ~~Existere~~ huius celebritatis. No-
men nusquam quod sciam proditur. Si diuinan-
di locus est dicamus sanè vocatum hoc festum
~~Oasavatia~~: certè ita dici rectè potuisse infi-
cias, opinor, iuerit nemo. Meminit Lucianus
huiusmodi cuiuspiam festi quod apud campos
Elysius magna mortuorum omnium latitia ce-

lebraretur ut scurra ille more suo fabulatur lib.
ii. Verarum Historiarum. vbi post descriptio-
nem inferni illius Paradisi & prolixum catalo-
gum Heroum , multosque sermones cum illis
suis, Addit contigisse dum ipse ibi esset ut re-
currente statu tempore solempne Thanatusiorum
Iudicium celebraretur. *αργίοντος της θρόνου*
ένεσιν διάγονον, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανάτουν. οὐα-
νοδέρει δὲ Αχλλεὺς τὸ πένθος, οὐ Θοσεὺς τὸ
τέλος μορίου. Procedente autem tempore instabat cer-
tamen quod apud illos Thanatusia appellatur. Pra-
fuit Achilles iam quintum. Theseus vero septimum.
Non sefellit hic locus viri doctissimi diligen-
tiam qui repente illo fretus uno in Græcia Fe-
riata Thanatusia posuit. Quod exemplum si re-
cipitur videndum deinceps Geographis erit ut in
Atticâ locum designent Necroacademiæ;
eius nimirum idem ille perridiculus artifex nu-
garum meminit ibidem. Cæterum ut ad Pole-
monem redeamus suspecta hinc redditur illa
eius lex quæ scilicet iuberet eum orationem ha-
bere funebrem qui Pater esset omnium hone-
stissimè mortui proximo bello. Atqui Thucy-
dides , vt vidimus , ait oratorem deligi solitu[m]
communib[us] ciuium suffragiis qui modo diser-
tus & prudens esset, & ad hæc dignitate præcel-
leret in ciuitate. quæ omnia cum in Periclem
egregiè caderent is teste Thucydide , vt modo
diximus, electus est ad id munus. Nec vero dis-
simulare aut sibi constare noster potuit dum fa-
cit infra confidentem Euphorionem : liberam in

comunere demandando potestatem populi esse debere. Et alio loco. se à populo eligi ideo deberet ait, quod & inter magnates nominatissimus esset; & alioqui nihil minus strenuam haberet linguam quam filius manum quæ alludunt omnia ad Thucydidem. Ex Cicerone porro in Oratore intelligimus posterioribus temporibus mutatum esse aliquid in ratione festi huius. illud certe, si nihil aliud, ut non iam deligeretur orator, sed quotannis Oratio ad eam panegyrim à Platone scripta, recitaretur. Vide locum Num. 151.

3. Τετολυμένων. testatur editor Stephanus in alio libro reperisse se τετελεσμένων cui tamē τετολυμένων præferendum putauit: nec tamen non admonendus è de re, quæcumque est, cum fide Lector fuit. Paulo post. καὶ μέρη. Legitur, inquit Stepanus, καὶ μέρη. ut cumque sit reddit opinor eundem sensum quem expres simus in paraphrasi. Cæterum καὶ μέρη infra quoque legitur simili sensu. ὁ δὲ πός καὶ καὶ μέρη νενίκην.

4. pro ἐξηλεσθε liber Stephani legit ἐπεξηλθε. Paulo post. χαρά μεγάλη manum magnam. Qualis nimirum esse putabatur Heroum aut Deūm.

Et Pater ipse manu magnâ Portunus euntem Impulit.

Virgilius V. Æneid. Altero hinc versu. τῷ βασι λίας ταῦπινος nimirum Regis Persarum. de quo monendi adolescentes erant, quibus hæc scribimus. Cum enim βασιλία simpliciter Græci veteres dicunt illorum Temporum, Regem

Persam intelligunt. adeoque ita loquebantur cum incubantem Græciæ ceruicibus Philippum Macedonum Regem haberent. ut passim videre est apud Demosthenem, Isocratem, &c.

5. Inter voces : κοινωνῶν & τῆς παρέστης. infidebat liber alius , τοῖς δικαιοῖς quæ voces , cum nec incommoda nec necessariæ sint , hoc ipsum tamen moneri tanti visum est.

Paulò post. ἐπολεμάρχησε μὲν ἐν καὶ ἐπεργοῖς λαχῶν. Nam πολέμαρχος sorte creabantur. vt de hoc ipso Callimacho testatur Herodotus lib. V I. Λῦσι γαρ ἐνδέκατος φυσιδερόεσσό τῷ καίμῳ λαχῶν Αἰγαίων πολέμαρχειν. &c. καὶ δὲ τότε πολέμαρχος χαλλίμαχος Αφιδναῖος &c. quæ sic vertit Stephanus. Quod undecimum suffragium ad eum pertinenteret qui ex factâ per fabam sortitione Polemarchus Atheniensium creatus esset &c. Erat autem tunc Polemarchus Callimachus Aphidnaeus. Erat Hic magistratus militaris, vt videtur , infra seymus qui decē erant ex Herodoto iam laudato. Post quos demum omnes Polemarchus vnde-
cimus suffragij ius habebat. idque antiquitus vt ait Herodotus indicans suo tempore nequamid illi juris fuisse. Plura de hoc Magistra-
tu apud scriptores Atticarum rerum veteres re-
centioresque videre est. σπατηγοῖς porro viden-
tur non sorte sed populi suffragijs electi Herod.
supra. de Miltiade qui in acie Marathoniā unus
è decem σπατηγοῖς siue Imperatoribus fuit.
σπατηγὸς Αἰγαίων ἀποδεκτὸς ὑπὸ τοῦ δήμου.
Imperator populi suffragijs creatus est. Quinque
admodum versibus inferius ἡγὼ δὲ videtur rescri-

bendum λέγω δὲ. &c.

6. Indicat Stephanus loco: ἀπὸ αρχῆς, ἀλλ᾽ ἀπὸ αἰετῶν scriptum in libris fuisse ἐπ' αἰγάλεων ἀλλ' ἐπ' αἴγατην. Sed se ad illum priorem modum correxisse. Paulò post ἐπιδιώκει τὸν ἄλλον πολεμαρχὸν ἔργας &c. satis cōstat ex Herodoto vñ in exercitu πολεμαρχὸν fuisse. Intelligit ergo noster hoc loco illos qui in alijs superioribus bellis alias hunc honorem gesserant. Tertio admodum hinc versu ξένηρχε. putarim legendum ξένηρχος. Quarto hinc quintoce versu οὐδεὶς πολεμαρχός reddo latinè: expedita alacritate animi. Hoc enim valet οὐδεὶς hoc loco. sic apud Herodotum lib. IV. αὐτὸς μὲν οὐδὲ τῷ οὐδεὶς τὰ σεγτά &c. hoc est. Darius ipse cum eā parte exercitus qua expedita ad iter erat. Quæ est commodior ad eius loci sententiam versio quam ea quæ à Vallà suggeritur, cum flore copiarum. Tametsi rem eodem redire videri possit. Quamquam cum ibi narret Historicus: Dariū metu perculsum infirmos omnes cum parte impedimentorum deseruisse in castris, ipsum quidquid ad iter expediti militis fuit secum ad fugam versus Istrum rapuisse ne pontem occuparent Barbari, rei ipsius & sententiæ ratio mecum potius facit.

7. Αἴτε μετεγνωτ. ξένων &c. videndum an non melius legi possit ἀπὸ μετεγνωτοῦ ξένων. vel ἀπὸ μετεγνωτοῦ ξένων.

8. Παύτως. alias liber. τὸ παύτων.

9. Ωστρη ἀποστόλους. Non hic opinor nuntios significat; sed instructas & armatas classes: quæ in significatione vocem illam à summis At-

ticis usurpatam constat. Sexto septimoque hinc versu *ἰδιαιτέρα καὶ ἐνδικότερα*. alias liber *ἰδιαιτέρη* οὖτις καὶ *ἐνδικότερον*. fortasse inelius ex more Græco. Ex quo illud est etiam Latinè. Triste lupus stabulis. &c. Paulò post. *ἄνοντα σωμάτεσσιν* εἰς τὸν Κέλανον αὐμφορᾶς. Quo verbo hanc vocem saepe redderem dubitabam. subiit illud Horatij.

Aut quid minaci Porphyriion statu? quod
huc forte pertinere possit. ut ibi *status* sit nostra-
sionis. Cæterum vox *αυμφορὰ* hoc loco significa-
tione satis rara non calamitatem, ut vulgo, sed
congeriem significat. quod hic miratur Stephanus. sed idem deinde in Lexico notionem hanc
agnouit huius vocis. & testimonij affirmauit.
Mox *εἰς αὐτὸν ἀφῆνε*, reddidi, sensum potius quam
vocabum attendens: *denonit se ultro*, Quinto hinc
ferè versu. pro *βεβληνέας* libri habebant *βεβληνέου*.
Sed Stephanus illud maluit.

10. *Αλλήλοις ἔχομένων*. libri *σωμαχούντων*. ut
Paulo superius μνεῖται. *αὐτὴν τὴν δεμιαίαν*. & *πει-
ποσόντα τὸν γῆματον*. cum vulgata lectio *τῶν σώματων*
melior sit.

II. *Καὶ τέλος αὐτὸγενεῖς ξεροῖς ναυαγίαι*.
Non dubium quin ad naufragium alludat quo-
prior expeditio Darij in Græcos Mardonio duce
fracta & dissipata fuerat ad Montem Athos. Ex
Herodot. lib. VI. quando haustæ fluctibus aut
alio modo corruptæ sunt naues trecentæ. Ho-
minum ad viginti millia. Itaque sensus est. cum
primæ expeditione maritimo naufragio corruptæ
fuerint Barbarorum res. Hac 2. terrestri nau-

fragio funditus fuissent profligatae. Terrestre autem naufragium vocat quo non vi Tempestatum in medio mari ; sed impetu hostium in ipso portu naues capiuntur aut quoquo modo pereunt.

Post 6. versus οὐρανοί καὶ γῆς τινὲς τῷ αἰσθεῖσιν χαμητοῖς. οὐρανοί & γῆς τοῖς. interdum scopuli in mari eminentes. interdum in terram defixaë sublīcæ. hīc vallum aut propugnaculum sonat. αἰσθεῖσιν χώματα dicit quia ab Assyriorum regibus multæ munitiones extructæ fuerant : & videlicet adhuc visebantur in Assyriâ substitiones regiæ magnificentiæ. Quid vero illud quod statim sequitur χαλλίμαχος ἐσταύλων σουματρανέque enim quid esset σουματρανέ que adhuc explicatum apud ullum reperi. Ac quod ad rem præsentem spectat certum quidem videtur vel animaduersionis vel inquisitionis genus id fuisse quoddam , quo Persæ post victoriam frequenter vtebantur in viētōs. Id adeò duorum grauissimorum auctorum concordi testimonio constat. Herodotus enim libro sexto , sic ait δῆκος ἡ λάβοι τίνα τῷ νότῳ (γαυτικὸς σπάτος Περσέων) ὁ Βάρβαρος ἐσταύλων τὰς αἴθερόπες. Hoc est : interprete Vallâ. insularum ut quamque ceperant , euerribulabant. Confirmat idem Plato libro III. De legibus simulque ostendit fuisse illud formidolosum quiddam atque atrox. Sic enim ait. Καὶ οἱ Δάπεις τὰς μὲν Ερεχθίας ἐν πυλὶ θεωρῆσι θρόνῳ πατάπαιοι καὶ κεφάτοι εἰλευσιάσι συγκλήσι. ηγέτη πυλαδόγον εἰς τὴν μετέσχην πόλιν αὐτῆς φοβερόν,

ως οδεὶς Ερετίεων ἀντὸς Διποπεφευγὼς εἴη συ-
γάλαντες ως ἄραι τὰς χεῖρας σαγκλένοσαιεν
πᾶσαν τὴν Ερετίκην ὁις σπανάται τῇ Δάνδος.
Hoc est interprete Serrano. *Datis Eretrientes*
quidem intra paucos dies ad ingentem multitudinem
omnes subegit (melius verteret: magnitudine co-
piarum, ac militum multitudine obrutos perdo-
muit:) Et *Nuncium* formidabilem ad nostram
urbem curauit deferri, ne unum quidem Eretrien-
sem ipsius manus effugisse, sed collatis mutuò man-
ibus uniuersam Eretrensem in unum quasi rete
intrusisse milites Datidis. Hæc Plato. Hoc ex
vtroque testimonio colligimus soleinne istud
habuisse Persas in Bellis Græcis. Nam de prima
Darij Expeditione in Græcos duce Mardonio
testatur supra Herodotus. De secunda duce Da-
tide hoc loco Plato. Finis huius σαγκλένοσαι,
vt nemo effugeret quod stolida præceps ira mā-
darat euntibus Darius, Herodoto teste. Modus
hic videtur fuisse. Postquam insulam subege-
rant aliquam Barbari, vt nemo iam resisteret
palam: quò ne latebris quidem vllus seruare-
tur; ab littore maris consertis inuicem manibus
tam longâ serie quam esset illa regio vel insula
lata, in Mediterranea procedebant. Ita fermè
Herodotus lib. iv. iam laudato. σαγκλένοσαι ἡ
τῶν τὸς Ξέποντος αὐτῆρος αὐνόρος αὐτάμψος τῆς
χειρὸς, ἐπι Θαλάσσης τῆς Βορνίνος ποτὶ τὸν νοτίον
δίκκων, Κέπειτα δέ πάσοντες τῆς θήσυς μέρογεν-
ται ἐπι Θηρέουνοντες τὺς αὐθεόπυρες. αἱρεσον ἡ Κράτες
ἡ πείρων τούλιας τὰς Ιάδας καὶ τὰ ἀυτὰ.

Πλάνη ἐκ ἑσταγήνευον τὰς ἀνθερόπεις. & γὰρ οἴδατε νῦν. Hæc ita Valla vertit, *Eueradicant autem in hunc modum: viri manum mutuò tangentes à mari Aquilonari ad Australē pertransiunt. post hæc omnem insulā peragrant venando homines. ceperunt quoque in continente urbes Iades cùdē ratione. præterquā quod nō eueradicabāt homines neque enim poterat. Quare autē in continenti nō poterant σαγνίνειν αὐτούς? nisi quia cum nō esset ex alterā parte definitus, vt in insulis, littore maris locus, infinita res fuisset. Et patuisset necessariò fuga perterritis hostibus in Mediterrāea loca. Eretria vero insularis ciuitas & vicina Athenarum & σαγνίνειδες à Medis; & eius rei fama cito ex vicino perfitti Athenas potuit. Iam ad locum Polymonis nostri cum σαγνίνειν sit indagine cingere. siue ita vnde cumque circumdare vt effugere non possit qui quaeritur: Callimachus σαγνίνειμένος dicitur quod defixis in terram vnde cūnq; telis ita conclusus & erectus staret vt neque fugere nec latere posset. huc quoque pertinet quod quod in extrema oratione loquens Callimachus fingitur ιψος τὸ τέλος μίκηνον πετεῖνατε.*

12. Αὐτοὶ rectè monet Stephanus esse mendum. reponendumque ait: αὐτοῖς aut ἄφεσι, vt hæc, inquit, dicantur ab ἀπ' ἄλλος αρχῆς. forte non malè reponeretur αὐτοῖς, commodissimo & planissimo sensu.

13. Ω σώτειρας. Alij libri σωτῆρες Altero hinc versu. ὁ οἰδητὴ Δέξια, λοι ἀνέπειλε τοῖς Ελλησιν ἡ γῆ. ἀνατέλλειν verbum astrorum est. Et est hoc loco non

non obscura antithesis in voce γῆ. vt cum cœlum proferre astra soleat. nunc Terra etiam Cynægiri dexteram tamquam stellam aliquam orbis salutarem ostenderit. Erant enim stellæ multæ quæ Κένταυρος dextræ manus appellabatur. quo, sine dubio, allusit hoc loco noster. Et enim cum iam olim memoriæ causa stellæ omnes in certas figuræ digestæ fuissent; vel inanimarum rerum vt Lyrae, & Nauis. vel animaliū vt Arietis & Tauri; vel hominum vt Cephei, Persei, Virginis &c. ab illarum figuraru partibus astra fere nomen obtinebant. hodiéque apud artifices seruant. Itaque caput Arietis, chela Scorpij, Ala Corui, Leonis cor & cauda, Pes centauri & Scor corpij notissimæ veteribus stellæ quarum ortus & occasus obseruabantur. Igitur in ijs constellationibus quæ figurâ humanâ pingebantur quæ ad dexteram sinistramue accidebant manum ex stellæ manus dextra sinistra ve dicebantur. Talis est in Boote siue Arctophylace stella 1. Magnitudinis 5. In Hercule. 8. Magnitudinis 4. In Perseo 1. Nebulosa, vt vocant. In Aurigâ siue Heniocho 6. Magnitudinis 4. In Ophiucho 10. Magnitudinis 4. In Andromeda 8. Magnitudinis 4. Et alia in summis digitis dexteræ manus magnitudinis 3. Et ita de cæteris quarum ortus & occasus olim quam hodiè communius notabantur, vt intelligimus ex scriptoribus Antiquis Græcis & Latinis. Huc Euphorionem vel potius Polemonem respexisse non dubito dum Cynægiri dexteram ἀράτειλανην facit tamquam Persei vel Andromedæ dexteram diceret. Paulus

ante dixerat ὁ Χρῖστος Μαρτυρίῳ. Nimis ex locis vbi insigniter probata virtus est cognomina sumuntur gloria, qualia erant illa Africanorum & Germanicorum.

14. ελένθερον σέλας. Lib. ἐλένθερον habet ut sa-
tetur Stephanus. Aliquantò post pro χαλίμαχος.
legitur & ὁ πολέμωρχος non incōmodè, imo forsi-
tan acutiori sententiâ. Quinto hinc sexto ve-
su. οἴδασε φρονοῦ ὁ παῖς Λοῦσ τῆς νεώς ἐχόμενον. Νά-
ξος, ἀπιτό τὴν ἡρπακμένην. &c. videtur allusisse his
verbis Polemon ad legitimam illam formulam
qua ex iure manu consertum res repebant.
Duobus inde versibus. οὐζωτῆς φύσεως θεολογία.
Stephani liber θεολογία quod mihi quidem ar-
ridet magis. Mox. ὁ παῖς εἰρήνης. alia lectio non
inepta. οὐ περιθόνεα.

15. Ω̄ δεινὸς μάχης πενθίνας μεμιμένης. Po-
tuit intelligere tantâ alacritate gestum atrox &
cruentum prælium à Cynegiro quantâ ludicum
Panathenaicum ab adolescentulis. Aliud ta-
men quiddam respexisse consentaneum est. Si
enim ideo imitatum Panathenaica vellet dice-
re quod magna alacritate ad certamen acces-
sisset, poterat Isthmia, poterat Olympia dicere,
quærendum igitur peculiare aliquid in celebri-
tate Panathenæorum quod Cynægirus imitatus
videatur arripiendâ naui. Aiunt in illa panegyri
Panathenaicâ, delectos adolescentulos cum
æqualibus virginibus consertis manibus saltare
pyrrhicam solitos esse. Quid si igitur hoc no-
ster voluerit Cynægirum adolescentulum ita
nauim iniectâ manu tenuisse tamquam si puel-

Iam in Panathenæorum ludicro arriperet manus? Verum quid opus est in diuinationibus cōfictari cum rem ipsam haud dubiè teneamus. Vetus Scholiastes Aristophanis ad illum eius Poetæ versum in Pace , *Kai σὺ τὰ μεγάλα ἴμεις Παναθηναϊ ἀξούει.* Notat in Panathenæis quæ quinto quoque anno celebrabantur (& maiora dicebantur ad differentiam minorum, quidquid ille ipse quem laudamus Grammaticus contra sentiat dudum à viris doctissimis castigatus) In Panathenæis , inquam , maioribus exhibebatur inter cætera spectacula Nauis per terram certis agitata machinis subterraneis ut natare in sicco visideretur. Verba Scholiaſtæ . *τῇ δὲ Αἴγυρῷ ἔχοντο (μεγάλα πναθηναϊα) διὰ πύρτε ἵτον δέ τε καὶ οὐδὲν ἐπὶ γῆς τούτους ταφέι αὐτοῖς. In Minerua autem honorem aguntur Maiora Panathenæa) Quinto quoque anno : quo tempore & nauis per terram nauigat apud ipsos.* Eadem habet Heliodorus Æthiopic. lib. I. Quâ de re qui plura & distinctiora volet consulat Panathenæa , Meursij cap. xix. Hoc igitur vult Euphorion filium suum Cynægirum visum esse nauem terra trahere voluisse quod in Panathenæorum ludicro fieri solebat. Quod cum per se manifestum penè est : Tum nemo profectò dubitare poterit quin huc alludat loci sententia si verba quæ hunc locum præcedunt considerentur. *ωστε εἰ νόος διὰ τὴν πεδίαν καὶ τὴν ἄραιν ταῦτα Αθηναϊοις αἰγαλωποὶ ωδῆντες μάχεις Παναθηναϊα μεμμημέντος.*

15. Πολύζηλος. Quem Polemon isthic & sequenti oratione Polyzelum vocat. Herodotus

lib. vi. pag. 425. Edit. Græc. Lat. constanter Epizelum nominat eumque Cuphagoræ filium & Atheniensem fuisse dicit. An hoc *μυημονικόν οράλμα* Rhetoris extemporanei? Mihi quidem dubium non est quin hic potius corrigendus ex Herodoto sit. Hunc ad eundem lapidem Maximus quoque Tyrius offendit ut eruditissimus eius Einendar dudum annotauit Daniel Heinsius ad Dissertationem xxxv. Quo loco vir idem non modo doctus sed etiam disertus Declamationem quandā suam recitat: quam quia delibatis ex hoc uniuerso Polemonis opere sensuum & acuminum flosculis speciosè contextam video: neque famæ autoris neque lectoris voluptati breui describendi mora seruire recubabo.

DANIELIS HEINSI.

Declamatio ex persona Euphorionis Calimachi Patris qui prælio Marathonicō stans expirauit.

Hoc quem videtis, Athenienses, sanguine victoriā vobis peperi. Nemo vulnera filij meū querat. Sic stetit cum pugnanit. Dubitare possum vicerit ne moriendo, an vincendo sit mortuus. Mors certè non interrupta victoriā, sed continuauit. Bis vicit: semel Xerxem, iterum naturam. Millo vulnera pertulit: plura optauit. Totam Asiam sustinuit, nec cecidit: mortuus est & stetit. Quod potuit mori culpa nature est, quod non cecidit laus

est illius. Rerum natura tecum mihi res est. Quare aut coelestem filio meo animum dedisti aut mortale corpus? Mortiantur qui timere mortem possunt. Ille nec cadere potuit nec vinci, & coactus fuit mori. Ille corpus non reliquit, sed ab eo relictus est. Primus est qui naturæ cessit de quâ triumphauit: primus, qui viuus vicit mortuus non iacuit: primus qui virtutis documenta post obitum dedit. qui vita spatiū ipsâ morte extendit. Quo honore dignus vobis Athenienses videtur, quo præmio? Nam si fortiter in bello cadere laus est, ille & fortiter fecit & non cecidit. Quærilis an mortem timuerit ne sensit quidem. Sepulchrum ambire debeam nescio an recusare. Vtinam loqui post mortem Callimache posse, sicut potuisti vincere. Responderes hoc modo: Pro sepulchro, Athenienses, memoriam mei vobis mando. Pudet iacere inter reliquos quorum multis ante mortem occiderunt, nemo in acie post mortem stetit. Repetunt ignava corpora terram, & in matrem suam toto imperiu feruntur. Abstine manum quicunque es, ne crudelior sis ipso hoste, qui occidere potuit, nec potuit mouere. Nemo mihi statuam erigat. Sufficit hoc cadauer. Nemo de Persis trophaum statuat. sufficit hoc corpus. Vos Barbaros virtute vicistis, ego socios exemplo. Cur torpetismanus? Cur non pugnatis amplius? An timetis ne quis non crediturus sit. Ego vos hoc metu libero. Non minus credent posteri pugnasse mortuum quam non cecidisse.

Hæc Daniel Heinsius. In quibus ut ingenium hominis agnosco libentissime: ita memoriam non requirere non possum duobus in lo-

cis. Primum in ipso titulo vbi Patrem Callimachi Euphorionem vocat , cum non modo Polemon hic noster passim , & per antiquus scriptor vitæ Æschyli , sed ipse etiam Herodotus , lib. vi. disertissimè doceat Euphorionem Cynegiti non Callimachi patrem fuisse. Deinde in illa sententiâ. *Bis vicit : semel Xerxem, iterum naturam.* Quid enim Xerxi cum Marathoniâ pugnâ quæ iussu auspiciisque Darij, anno i eius regni 32. ante mortem quinto, commissa, ductu Datidis & Artaphernis , initium regni Xerxis annis solidis saltem quatuor præcessit ? Eoque tempore gesta est quo ne certa quidē Xerxi regnandi spes erat : cum maiorem natu fratrem haberet Artabazanem. Quem quatuor demum annis post hæc tempora Dario Histaspide in Ægyptum mouente, Paterno iudicio summi tum à cogitatione regni quamuis nascendi præregatiuâ sibi , ut putabat, debiti constat ex Herodoto. Quæ mox addit Euphorion alludunt ad Historiam ex quâ constat Athenienses post Medica omni ope conatos esse δαλασσοντειν ut primò Themistocles deinde Pericles suadebant. Quod quinto inde sexto legitur versu de manibus ferreis lucem accipit à Plinio qui lib. vii. cap. lvi. Manus hasce ferreas ait ad usum pugnæ naualis excogitatas esse primum à Pericle: cuius temoora & ἡμιν facile triginta totis annis Marathonio conflictu posteriora sunt. rectè igitur & accommodatè ad rationes Historiæ Atticæ loquitur isthic Euphorion.

AD II. ORATIONEM.

17. εἰς ποιησεῖν puto legendum ἡς ποιησεῖν aut quid simile.

18. Λακεδαιμονίου εἰπαροίσαν. Qui sollicitati ab Atheniensibus sibi ut in tanto periculo subsidia mitterent, responderunt se non posse in expeditionem proficisci antequam pleniluniū commissum esset; quod sic eorum Religionibus caueretur. frigidè sanè. vide Herodot. lib. VI. Mox τὴν ταχίστην τρέχειν nescio quid habet simile illi nostro *courir risque*. statim post. ἦγε δύναμις απαστάν ὁ ἐμὸς οὐδὲ πολέμαρχος ὃν καὶ τὸν νόμον &c. Hæc ex Herodoto lib. VI. pag. 423. τὸ μὲν δεξιῶν κέρας ιῆγεται εἰς τὸ πολέμαρχος Καλλίμαχος. ὁ γὰρ νόμος τὸ πεζὸν εἴτε τοῖς Αθηναῖσι τὸν πολέμαρχον ἔχειν κέρας τὸ δεξιόν. Hoc est Interprete Vallâ. *Dextro cornu* (in acie Marathonicâ) *præerat Callimachus. Polemarchus.* ita enim lex apud Athenienses tunc postulabat ut *Polemarchus dextrum cornu teneret.*

19. Κατ' αὐτὸν τὸ πολέμιον σώμα. Os belli: locus aut pars exercitus pugnam committentis ea est ubi flagrantissimum est prælrium. quo videlicet multi consumuntur. Nec est noua locutio, sed usitata Xenophonti:imo & Homero tanto antiquiori cuius ille versus est.

Ηέ ποπ πολέμῳ μέτα σώμα πευκεδανό.

20. Πεσόντες. Mendum non dubium & quidem, ut opinor typographi. rescribendum πέσοντες.

21. Αγγέλλεθ. Alij libri αγγέλλεθ legunt, quod Stephano magis placet ut ipse testatur.

Verum & constructio & sententia in lectione vulgata videtur commodior. Paginâ sequenti, circa mediū. τὸ τε φαντόν αὐτῷ δότε μεῖς πίστιν αὐτοῖς μάννην εἰ πλήγματι. Perintricata sunt ista. & difficile non esset quidē sententiam cōmodam mutando multa conficere. sed sine autoritate libroruſ tantum indulgere cōiecturis periculosi exempli est. Sensum Autoris puto me in versione aſſectum, librariorum σφύλαμα. nec præsto, nec moror.

22. Τέτον τὸ δέν, corrige cum Stephano εἰδόντος paulo post ἡ τὰ σώματα φῶμα corr. eodem autore τὴν τὰ σώματα &c.

23. Τὰ Κυραγγήρα. Illud τὰ δὲ aduersatum videtur esse. Atqui si hoc ita est subintricata & perplexa est oratio. & fortasse mendo non caret. quid si notetur interrogatio hoc modo Καλλιμάχε λαμπρῶν ἀριστῶν τι αἴτει ; eo sensu quem expressi latine.

24. Η' Μαρεθωνικὴ διάφανη. Alia lectio non absurdissima, ut arbitror, vera : ή ἐν Μαρεθῶντι τικὴν ἔδιναμενος μεῖς τὰς &c. Sexto hinc ferè versu τὸν ὄλον καὶ παντὸς &c. Stephanus reponere iubet τὸν ὄλον καὶ &c. obtemperandum censeo.

25. Εἰ ποιεεγένεται. Alius liber ἐπτιθεμένου sexto hinc septimoue versu οὐκω τῆς εἰλιπθεῖσας sic correxi mus ex libris, cum in editione Stephani legeretur οὐκω τῆς εἰλιπθεῖσας nullo sensu ut ipse fatetur. idemque nostram hanc lectionem valde probat. Mox τὸ ἀπεισεγν. legitur & τὸ ἀποεγν.

26. Εὐρὺν pro ἐυρήσασιν quod Stephano nequaquam placet & fortasse corrigendum est. Statim ferè sequitur μὴ κείτει νῦν υπὸ Παῦλος δε-

παγκέριον. Ait nauem fugientem vrgeri à Pane
alludens opinor ad tritum illud de Panico ter-
tore. Medi enim utique perterriti fugiebant.
Mox additur. μηδὲ ἔχει τείρες οὐ νότο Αθηνᾶς ἀφε-
φαλωλέντος. quid sit τείρες ἀφεφαλωμένη, fateor
ingenuè, nondum satis compéri. Φέφαλος Hesyc-
hio απονθήτ. Eustathio in odyss. I. pag. 606. n.
20. φέφαλος vel φεφάλυξ, απονθήτες αἴσθεσθόμενοι ἐπι-
τῶν καισμένων ξύλων. Hinc φεφαλόν in scintillas
redigo apud Æschylum. Sed quid hæc ad no-
strum ἀφεφαλέων. habet etiam Hesychius vocem
ἀφεφάλεις quam exponit ἄρειον απονθήτος λαμπτῆ. Ve-
rum nostrum hoc & non videtur hic esse σερπικὸν.
Nisi forte ἀφεφαλόν est ita reiicere, vt nullum
vestigium relinquatur. veluti cum sic obruitur
ignis nullus vt fumus aut fauilla restet. Paulo
post. pro φεύγουσαν. Alius liber habebat φευγέτω.
Tertio ab hinc versu additur. ἔχω δὲ ποίηματα
συγγενῆ. facit autem loquentem ciuitatem
Atheniensem quæ quomodo ventos cognatos
habuerit docet Herodotus lib. VII. λέγεται δὲ
λόγος, inquit, ὡς Αθηναῖοι τὸν Βορέον ὅκη θεοπροσώποι
ἐπεκαλέσαντο, εἰδόντος σφι ἄλλος χρηστείς τὸν γαριζόν
δηπίκερχον καλέσαντο. Βορῆς δὲ λέγεται τὸν Ελλίνων λόγον, ἔχει
γυναικαὶ ἀττικῶν Θρακίων. Sed iam hæc contrita
fabella est de Orithia Athenensi puellâ à Bo-
reâ adamata & craptâ. Inde hæc necessitudo &
affinitas Athenarum cum ventis. Post septem
versus οἰστηχειτ. quam præclarè ad illud no-
strum accedit scaura gre? Quinto inde versu
ὅπως δὲ ἐν γένηται τὸ μαργαθωνίαν πανηγυρίαν. Gemi-
num est illud Propertij lib. I.

Tu quoque uti fieres nobilis Historia.

27. Τὴν ἄλλαν ἀπάλλακτο legitur & αἴρεσθαι.
 28. Οὐ καὶ τὸ συλλαβεῖται &c. Iudit in etymo nominis Cynegiri quod videtur ductum απὸ τῆς κύνης, à γένει, à cogendis & congregandis canibus tamquam ad venationem, quæ exercitatio remissionis causâ quæri solet propterea ait nomen ipsum declarare futurum illum παρεργόν Barbaris. porrò connexio ipsa verborum & ratio συντάξεως subintricatior hoc loco est. Paulo post. τῇ γὰρ ἀλλᾳ πολεμάρχῳ. Non sumit hic hanc vocem propriè. nám ita unus erat in exercitu Polemarchus ut supra ex Herodoto probatum est. Sed velut appellatiuè pro duce quovis ac magistratu militari. Respicit porrò hic locus Narrationem Herodoti quem consule lib. vi. pag. 422. Edit. 2. Stephani. Post 12. versus. αἰαθὸς δὲ γὰρ σεπτώτας πολλὲς εὐρύτερος Macedonias. Iam tum igitur fortitudinis bellicæ gloriâ celebres erant Macedones. nisi hoc Rhetori excidit ex notitia Alexandri & Macedonicorum temporum tanto posteriorum. Mox pro ἀνείναστοι legendum putat Stephanus ἀνίκτοι sed tamen ἀνίκαστοι ferri potest.

29. Πρὸς βίον τεχνῶν. vitæ munere & beneficio. τεχνὴς διὸ est hic per vitam. Sic illa τεχνὴ ὁργὴν τεχνὴς φέρει, siquæ exponuntur per iram, per inuidiam. Post quinque aut sex versus ἀντονοῦσε λέγεται. Narrat Herodotus lib. VI. inter prodigia quæ bellum Persicum præcesserunt fuisse cōcussionem insulæ Deli subito terræ motu. iuxta illud oraculum.

Κινήσω καὶ Δῆλον σκέψαντον τερενταν. Huc respexit Polemon cum firmiorem insulis Callimachum dixit.

30. Τενδὲ πολυζηλος &c. Videndus Herodot. lib. VI. vbi narrat Epizelo apud Marathonem contra Persas acerrime dimicanti apparuisse speciem quandam ingentem armati viri faciem scuto occultantis. ex quo visu cæcus deinde remansit Epizelus. Noster autem hic ait spectrum illud fuisse animam Callimachi ipso mortuo adhuc pugnantem. Post 4. versus Αἴγανὴ καὶ Πελοπιδῶν. forte legendum Αἴγανὴ καὶ Πελοπεῖς χθῶν. quamquam quomodo Attica Pelopis terra vocari possit non satis liquet. verum illud Πελοπιδῶν non placet.

31. Τὸν Καλλιμάχον βληματαν. Absurda esset & immoderata Hyperbole. si Callimachum mortuum non stetisse solum sed iaculatum in hostes, multos que illorum occidisse diceret. quare βλήματα puto hic passiuè accipi. ut βλήματα Καλλιμάχος sint tela qvibus Callimachus petebatur quæ cum à scopo aberrarent. Medos aliquos forte illi circumfusos vulnerabant & sternebant. Pavlo post εἰ δένονται Δαρεῖος, εἰς αὐθαδάτους αὐθρώπους οὐκανάστατους. faciunt huc Elegantes Pantelei versus quos hic ex Stephano describam.

Ω νενεψητοιο, καὶ αὐτοίκητα πολέμοιο
Ημετέρω Βασιλῆι τί λέξοιδην αύτα σαντες;
Ω Βασιλεῦ, τί μὲν επιμπεῖς εἰς αὐθαδάτους πολεμιστές;

Βάλλοιδι , ἐ πίπτει πέρωσκοιδι ἐ φο-
βεοταγι.

Μὲν Θεόντη σύλησεν ὅλης σπαρόντη δ' ἀργε
μέσων

Αιματό εἰς ἔσπην αὐτειρέος Αρεος εἰκόνη.

Δένθρον δὲ τὸς ἔσπην σιδηρέαν τῶν πί-
ζαις,

Κεκ τέλει πεσέειν. τάχα δ' ἔρχεται ἐνδοθε
νηῶν.

Λῦσι κυβερνήτε , νέκυ Θεού πεφύγωιδι α-
πειλάσι.

Hæc idem Stephanus sic Latinè vertit.

Tentata ὁ νανο belli fortuna labore!

Heu regi nostro quæfari verba queamus!

Cur Immortales , ὁ Rex , nos mittis in
hostes

Quos non præsternunt iætus , non vulnera
terrent,

Vnus totum agmen spolianit:ibique cruentus

Permanet indomiti veluti Mauortis imago.

Et stat tamquam arbos radix quam ferrea
firmet.

Ac rennit labi : fors classem irrumpet in
ipsam.

Solue , age , solue. minax fugiamus nauta
cadaver.

Ita Panteleus. In quibus multa etiam agnoscere alia licet quæ sparsim in hâc oratione leguntur.

32. Βασιλεὺς δὲ ἴδων &c. Constat longè abfuisse Darium Regem à Marathone dum ibi pugnatum est. An ergo hîc βασιλεὺς vocatur Datis ut sit idem quod σπαθιγός? An potius idem vallet ac *Regius miles*. consimili figurâ illis contritis. Romanus, Macedo. &c. pugnauit, vicit cepit & similia. ita vicit Xerxem Themistocles cum eius tantum exercitu congressus. Quidni enim eodem iure quo domus Vcalegonis Vcalegon dicitur, etiam exercitus nomen Ducis & Regis sui gerat? denique notum est illud Pelei apud Euripidem in Andromachâ.

Oὐ μοι καθ' ἐλάσσῳ κακῶς νεμίζεται
Οὐτις ἕόπιγμα τολεμίων σῆση σπαθὸς,
Οὐ τῇσι τονέντων τρέπεται τὴν γῆν τῷ τόδε
Αλλ' ὁ σπαθιγός τελεῖ δόκιμον ἀρισταῖ.

Ad eo quæ exercitui toti conueniunt vni duci aut Principi vindicari olim recepta consuetudo est.

Paulo post. ὡς σεμνὸν τολέμειον τίραν. legitur & tίραν minus rectè.

33. Αἴτειλητήρων. Alius lib. αἴτειλητικῶν quod Stephano magis placet. Post 12. versus γεννάδαν ἔτω λαμπεῖν, καὶ τοῦτον ὑπέρ τῆς πατρίδος σωεδαῖον ὡς ὑπὲρ αὐτῆς προέδρης οἱ δὲ τινάς πάντας τούτους. Ex his exculpst sententiam quam potui. cæterum corruptus, opinor, locus est. quid enim illud οἱ ἐπ-

Θεοφάνεια. Stephanus τὸ οἶνον expungendum censet. Mihi veniebat in mentem commodius fore si legeretur οἶνος ἀπόθλιμα τοι πώπολος τυχήν. vel οἶνος αὐτοῖς τοι ut scilicet exprimatur promptitudo animi quā vitam patriæ causā profudit Callimachus, animæ nihilum magis parcens quam cuilibet rei viliissimæ.

L A V S D E O.

COMMVNICATIO

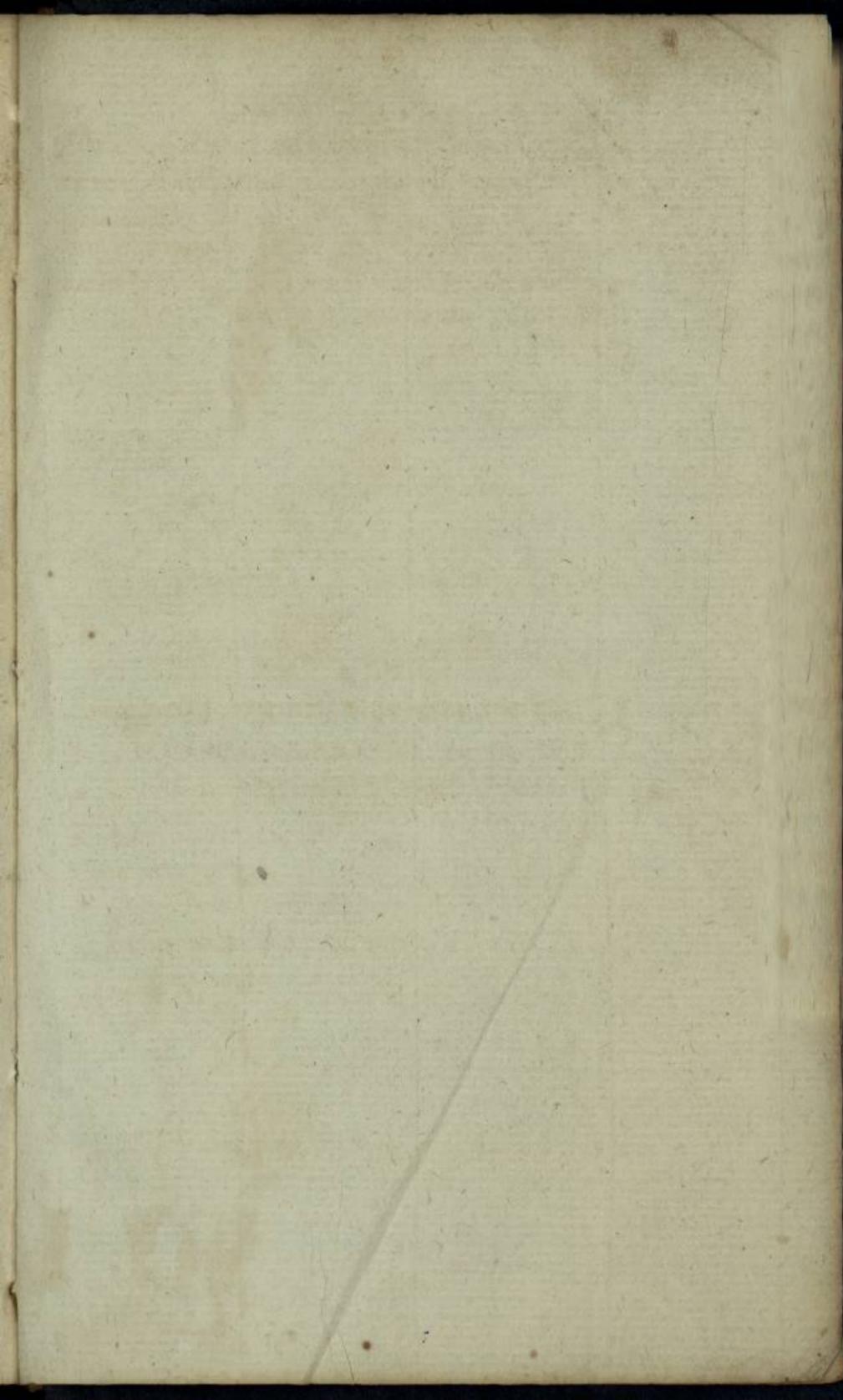
PRIVILEGII REGII.

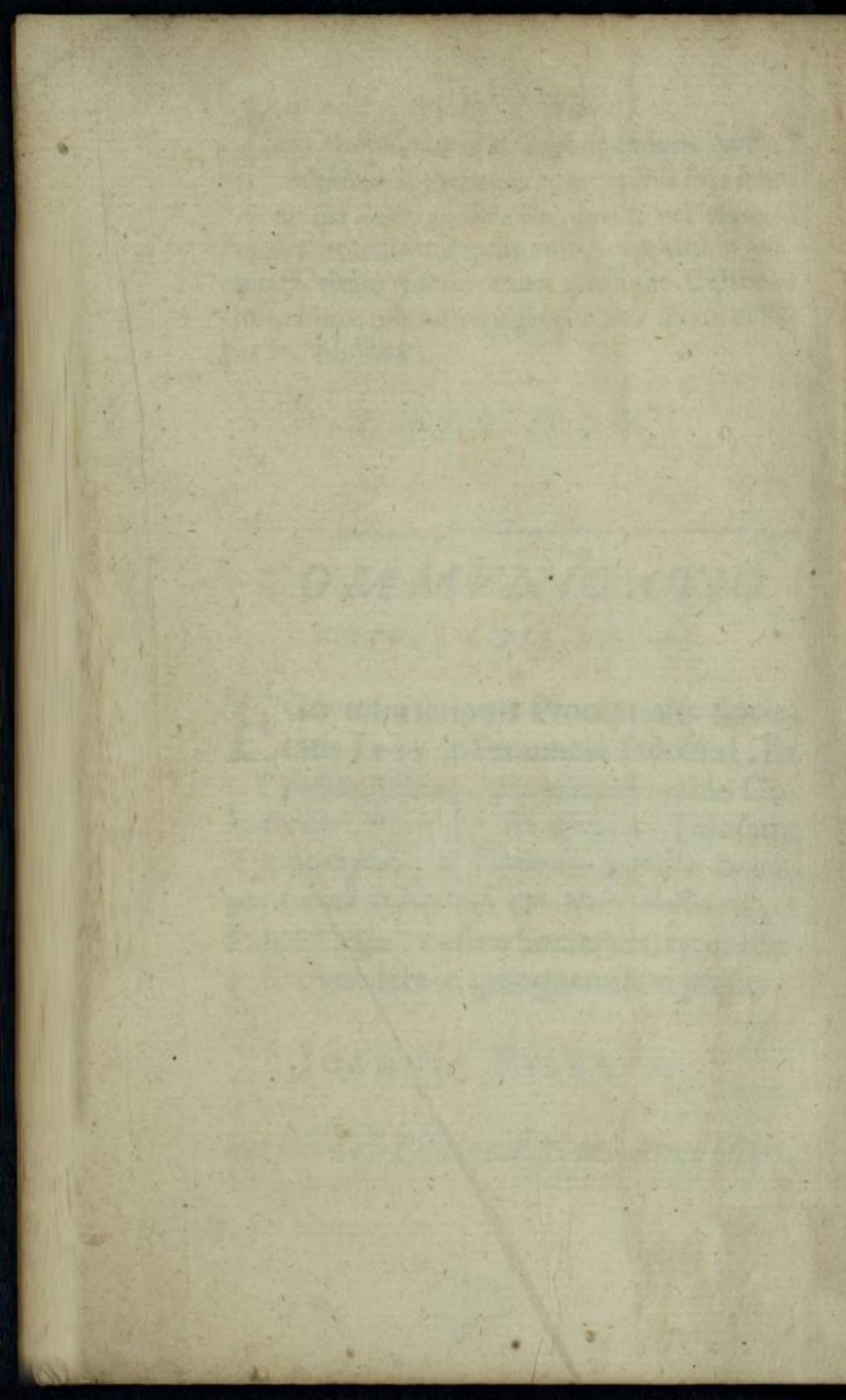
EGo infra scriptus Prouincialis Socie-
tatis Iesu in Prouinciâ Tolosanâ, Ex-
vi Priuilegij Regij, permitto Arnaldo Co-
lomerio Regis & Academiæ Tolosanæ
Typographo, vt Polemonis Sophistæ Oratio-
nes Latinâ Paraphrasi & Notis illustratas, à
Petro Possino nostræ Societatis, typis ede-
re & diuendere in quinquennium possit.

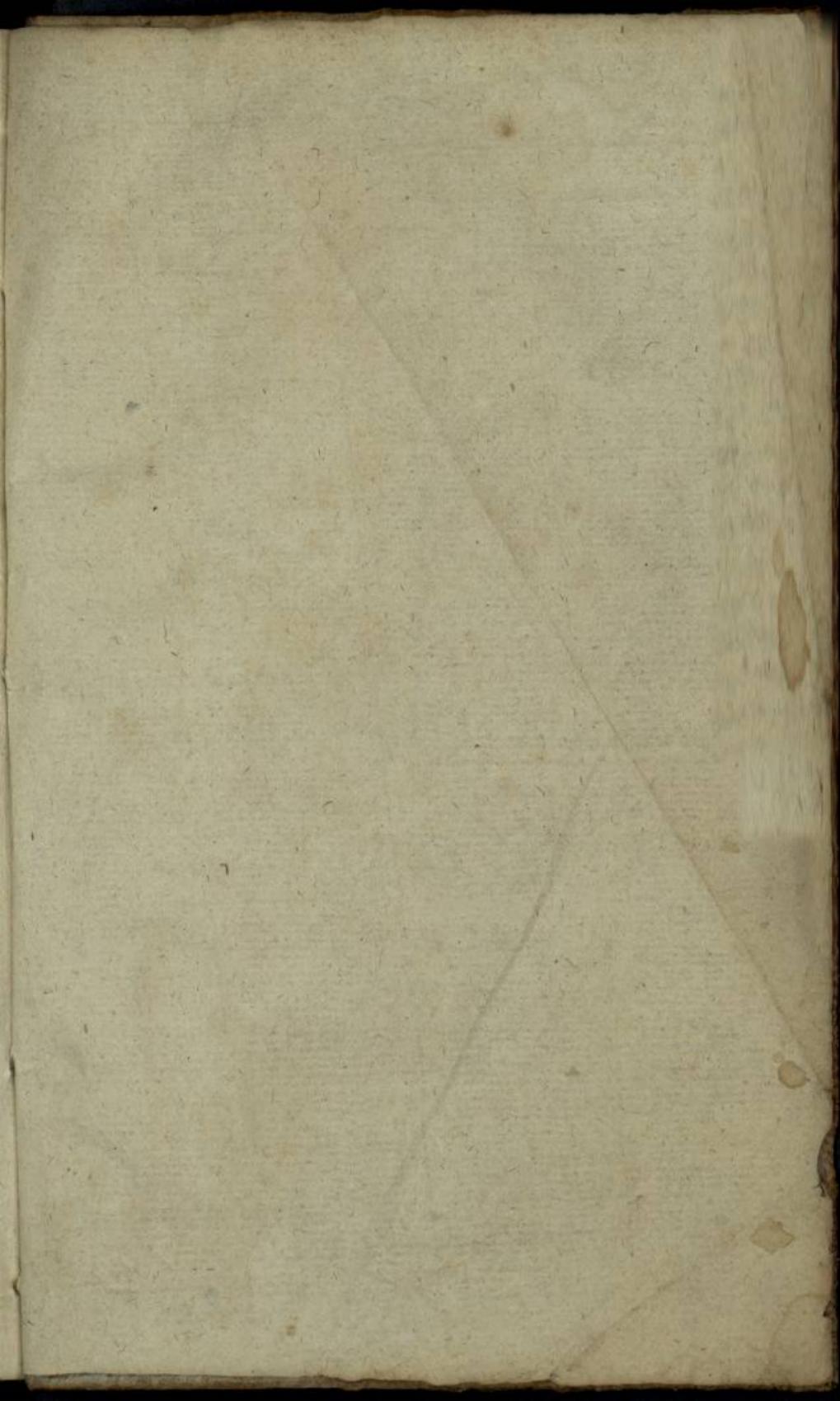
IOANNES FILLAEV.S.

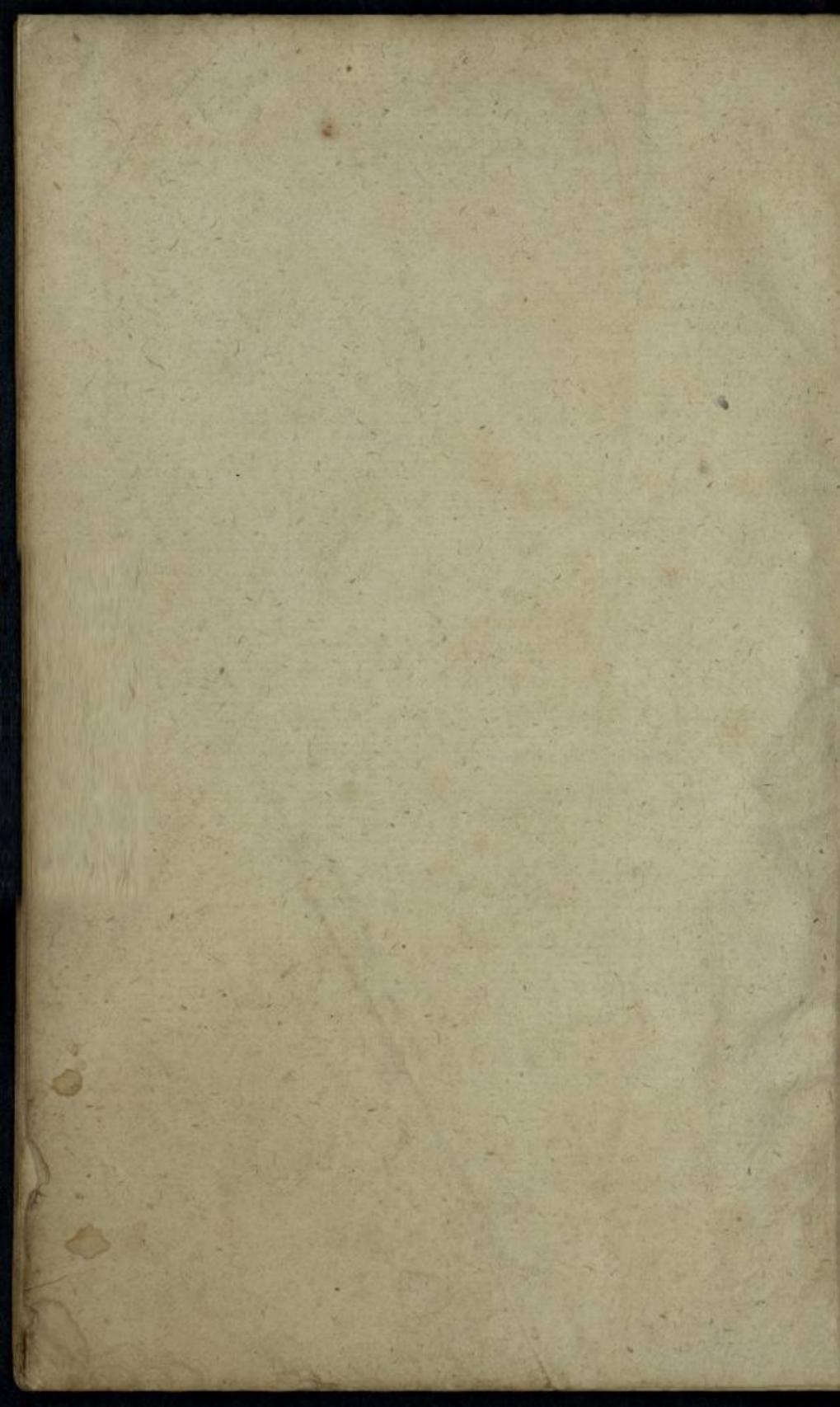
Perfecta est Editio eid. Nou. Anno 1637.

cop

10